

Posjeta visoke delegacije Rijasetu Medresi

**6 IMAN NA KRILIMA
ZNANJA
I LIJEPOG
PONAŠANJA**

Intervju: Senad Hadžifejzović

**OVO JE
SVJETSKA ŠKOLA**

9

Reportaža

**NAJMANJA POTKUPOLNA
DŽAMIJA U BOSNI I HERCEGOVINI**

34

Pod lupom

**ČOVJEK JE
ONO ŠTA GLEDA**

40

Uz ispraćaj maturanata

**21 XIV GENERACIJA
MATURANATA**

Izlog knjige

**VLADAR KOJI JE RAZUMIO
IDEJU NACIJE**

42

Sujevjerja

**SREĆA JE U ŽABI,
A NESREĆA U ŠEŠIRU?**

46

Specijalni prilog

**27 ISTANBUL - CRTICE SA
MATURSKE EKSURZIJE**

Sekcije

**MALI JUBILEJ
NAŠEG RADIJA AŠIK**

56

Tehnologija

**KAKO PAMETNO
ODABRATI RAČUNAR**

58

PRVA HUTBA NA PRVOJ PLOČI NOVE DŽAMIJE

Hatib: Džemal Salihspahić, prof.

Petak, 15. maj 2009. godine bio je za Medresu višestruko značajan datum. Bio je to posljednji dan redovne nastave za maturante Četrnaeste generacije, a poseban ugođaj toga dana upotpunjen je klanjanjem džume namaza na otvorenom, na prvoj ploči naše nove džamije. Hatib je bio direktor Medrese, koji je tom prilikom istakao:

DŽAMIJE SU MNOGO VIŠE od mjesta za zajedničko obavljanje namaza

«Allahove džamije grade i brinu se o njima oni koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju i koji namaz obavljaju i zekat daju i koji se nikoga osim Allaha ne boje; oni su, nadati se je, na pravom putu.» (Kur'an, sura 9., ajet 18.).

Poštovane džematlije, dragi učenici i profesori, danas smo se okupili da klanjamo džumu namaz na prvoj ploči džamije u izgradnji. Ovaj događaj, ovaj divan prizor čine nas posebno radosnim i ponosnim.

Poštovana braćo, ovo je historijski trenutak koji nas za još jedan korak približava ostvarenju cilja da Kompleks Medrese u Čajangradu izgradimo u jedinstven ansambl.

Dozvolite mi da se na samom početku današnje hutbe kratko osvrnem na trnoviti put koji smo zajedno prešli u prethodnih osamnaest godina, tačnije od 6. septembra 1992. ratne godine

kada je počela nastava u tada novoosnovanoj Medresi "Osman-ef. Redžović".

Nastava je započela u prostorijama džamije i imamske kuće u Gračanici, a ionako teške uvjete školovanja otežavale su ratne okolnosti i opasnosti. To nas nije spriječilo da mislimo na budućnost i već tada počnemo sa radom čije plodove danas evo, hvala Bogu, svi skupa uživamo.

Zahvaljujući Allahovoj pomoći, čistom njetu, dobroj organizaciji, neiscrpnom entuzijazmu

Kolektiva Medrese i zahvaljujući pomoći dobrih ljudi, naših džematlija, do danas smo postigli mnogo. Da podsjetim: kamen temeljac, možemo sada slobodno reći, staroj džamiji, položen je 31. augusta 1990., temelj medresi postavljen je 17. februara 1995. ratne godine, đaćkom domu – 07. jula 2001. godine. 06. septembra 2004. godine položen je kamen temeljac muškom dijelu medrese, a peti po redu, kamen temeljac za amfiteatar, položen je 28. februara 2007. godine, a kamen temeljac ovoj džamiji položen je

na dan otvaranja amfiteatra, 26. aprila 2008. godine.

Cijenjene džematlije, rijetko je kad čuvena i viđena ovakva kontinuirana dinamika izgradnje. Mi se, zajedno s vama, ponosimo postignutim rezultatima. Medresa je za relativno kratko vrijeme izrasla u respektabilnu odgojno-obrazovnu instituciju o kojoj se govori i piše sa poštovanjem. Potvrdila je to i nedavna zvanična posjeta visoke delegacije Islamske zajednice Medresi koju je predvodio lično Reisu-l-ulema. O lijepim dojmovima koje su članovi delegacije stekli družeći se dva dana sa nama ovdje možete čitati u najnovijem broju „Preporoda“.

Međutim, napominjemo da naš projekat još nije završen. Predstoje nam aktivnosti na dovršetku nove džamije, koju smo, kao što vidite, započeli, zatim izgradnja sportskog centra, koji će nam omogućiti kvalitetniji odgojno-obrazovni rad, obdaništa i doma za starije i iznemogle osobe. Bez sumnje je da to sve košta i da nam je potrebna svestrana pomoć. Kao i do sada, i dalje se prvenstveno oslanjamo na Allaha dž.š. i na dobre ljude – vakife.

To nije ni čudo, s obzirom na nagrade koje Allah dž.š. obećava u uvodnom ajetu današnje hutbe. Nema sumnje da je uloga džamije u historiji islama neprocjenjiva. Džamije su, možemo slobodno reći, za muslimane mnogo više od mjesta za zajedničko vršenje vjerskih obreda. Jednostavno, po našem mišljenju, džamije su neka vrsta stožera oko kojih se džematlije okupljaju, ili, bolje da kažemo, oko kojih bi se trebali i morali okupljati u većem broju. Iskustvo nam govori da su oni džemati u kojima je spomenuti

stožer funkcionirao napredniji, složeniji i da su za vrijeme agresije bolje prošli.

Brojni su ajeti i hadisi koji naglašavaju važnost i ulogu džamija. Tako, naprimjer, Alejhisselam kaže:

„Ko sazida džamiju u ime Allaha, Allah će nemu sažidati istu takvu u džennetu“.

Evo, drage džematlije, prilike da još danas uzmete učešća u izgradnji ove džamije i tako učinite dobro djelo koje će vas nadživjeti i od kojeg ćete imati koristi i nakon svoje smrti.

Ne mogu a da ovom prilikom ne spomenem i činjenicu da se nova džamija gradi na mjestu koje ima historijski značaj za vjerski život na ovom području. Na ovom mjestu davne 1949. godine sagrađen je mekteb za koji mnoge naše starije džematlije vežu lijepe uspomene. Jedno vrijeme naš stari mekteb bio je sjedište Medžlisa IZ Gračanica; u njemu je 1968. godine osnovana biblioteka „Mehmed-ef. Handžić“ koja i danas radi pri Medresi, a tokom dvije školske godine (1994./1995. i 1995./1996.), mekteb je služio kao jedna od učionica Medrese. Ukratko, izgradnjom nove

džamije na ovom mjestu, mi nastavljamo bogatu duhovnu i kulturnu tradiciju ovog kraja.

Za Medresu, današnji dan je višestruko važan. U ovom trenutku smo i radosni i tužni. Radosni smo što danas u život ispraćamo jednu dobru, Četrnaestu generaciju maturanata. Rastanak sa njima nas čini tužnim, ali i ponosnim. Vjerujemo da smo ih tokom četverogodišnjeg školovanja u Medresi oplemeniti islamskim vrijednostima i da ih iz Medrese ispraćamo spremne za životne izazove koji su pred njima. Nadamo se da će ono što su stekli u Medresi umjeti ljubomorno čuvati. Molimo Allaha dž.š. da im u tome pomogne i osvijetli im životne puteve. Amin!

اللّٰهُمَّ اَمِّنْهُم وَاَعْمِلْ لَهُمُ الصَّالِحَاتِ طَوْبِيْ لِيَّهْمٌ وَرَحْمَتٌ مِّنْكَ

„Onima koji vjeruju i čine dobra djela – blago njima, njih čeka divno prebivalište“. (Kur'an, 13:29)

DELEGACIJA RIJASETA IZ U DVODNEVNOJ POSJETI MEDRESI

Piše: Dženan Handžić, prof.

O posjeti Reisu-l-uleme i zvaničnika Rijaset Medresi "Osman-ef. Redžović" u jubilarnom, 900. po redu broju "Preporoda" od 15. maja 2009. godine objavljena je prigodna reportaža, koju ovdje prenosimo u cijelosti

IMAN NA KRILIMA ZNANJA I LIJEPOG PONAŠANJA

Poslije prisustvovanja nastavi Kiraeta u IIIa razredu, Reisu-l-ulema je u odjeljskoj knjizi napisao: „Ovaj razred posjetio sam u utorak, 3. džumade-l-ula 1430. H. god. (28. aprila 2009. godine) na nastavnom predmetu Kiraet (učenje Kur'ana). Učenici su dobro znali tedžvid i pokazali su visok stepen discipline i ozbiljnosti. Zadovoljan sam duhovnošću u ovoj medresi. Hvala Allahu što nam je darovao Medresu u Čajgradu.“

Delegacija Rijaset Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini boravila je 27. i 28. aprila ove godine u radnoj posjeti Medresi „Osman-ef. Redžović“ u Čajgradu kraj Visokog. Reisu-l-ulema dr. Mustafa ef. Cerić predvodio je delegaciju, a s njim su bili generalni sekretar Rijaset Muhamed ef. Salkić i šef Vjersko-prosvjetne službe Rijaset mr. Muharem ef. Omerdić.

Medresa kao drugi dom

Posjeta je započela obraćanjem Muhamed ef. Salkića, koji je, đacima okupljenim u amfiteatru, govorio na temu „Historijat Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini i institucije reisu-l-uleme“. U veoma kvalitetnom i dobro prihvaćenom predavanju, ef. Salkić je podsjetio na ključne događaje u historiji Islamske zajednice, od imenovanja sarajevskog muftije Hilmi ef. Muftića za prvog reisu-l-ulemu u Bosni i Hercegovini davne 1882. godine, preko donošenja čuvenog Statuta iz 1909. godine, kao prvog pisanog ustava IZ-e, pa sve do Obnoviteljskog sabora 1993.

godine i aktuelnosti u Zajednici. Generalni sekretar Salkić darovao je biblioteci „Mehmed ef. Handžić“ pri Medresi dva primjerka svojih knjiga „Ustavi Islamske zajednice“ i „Organizacija i administracija Islamske zajednice“.

Poslije džematile obavljenog podne-namaza i ručka sa đacima, članovi delegacije sastali su se sa članovima Nastavničkog vijeća Medrese. Ovaj susret otvorio je direktor Medrese prof. Džemal ef.

Salihspahić. Uz riječi dobrodošlice, zahvalio se na posjeti, ukratko predstavio Medresu, rezultate njenog osamnaestogodišnjeg rada i planove razvoja, među kojima je posebno aktuelna nedavno započeta izgradnja nove džamije.

Reisu-l-ulema je kazao da je ova posjeta odavno planirana, s obzirom da su realizirane slične posjete medresama u Cazinu, Mostaru i Travniku. Govoreći

o specifičnostima ove jedine novoosnovane medrese, dr. Cerić je potcrtao da impresioniraju postignuti rezultati i izrazio želju da se nastavi razvojni trend. Reisu-l-ulema se, u neposrednom razgovoru, interesirao da čuje kako prisutni vide razvoj ove institucije i svoju budućnost u Medresi. Ovaj ugodni razgovor potrajao je gotovo četiri sata. Čuli su se veoma zanimljivi prijedlozi i sugestije. Takve su, naprimjer, inicijative za osnivanje međunarodnog odjeljenja sa nastavom na engleskom jeziku, nastojanja za barem djelimičnim samoodržavanjem ove škole, potreba za organiziranjem seminara na kojem bi se sastali svi profesori naših medresa i načini kako obezbijediti što kvalitetnije kandidate za upis. Govoreno je i o izgradnji većeg stepena samopouzdanja učenika, uključivanju islamskih vrijednosti u sve nastavne sadržaje, ulaganju u nastavna sredstva za prirodne nauke, poboljšanju Nastavnog plana i programa, rješavanju statusa đaka koji završe medresu, većoj brizi o nadarenim učenicima i prepoznavanju talenata, potrebi da se kontinuirano radi na dugoročnom planiranju i imidžu Medrese...

Članovi delegacije Rijeseta istakli su kako su raniju spoznaju da Medresa ima dobre materijalne uvjete za rad nakon ovog sastanka upotpunili dojmom kako ova škola raspolaže kvalitetnim stručnim kadrom, te da zaposleni prihvataju Medresu kao svoj drugi dom i odgovorno i kreativno brinu o njenoj budućnosti. Muhamed Salkić je kazao da se, prema raznovrsnosti pristupa u ovome razgovoru, vidi da u Medresi rade slobodni ljudi. Pohvalio je skladne međuljudske

odnose koji vladaju među članovima kolektiva i još jednom ukazao na važnost prepoznavanja specifičnih sklonosti učenika, te zamolio profesore i odgajatelje da im pomognu u odabiru fakulteta.

– Koliko god smo impresionirani onim što smo čuli i vidjeli da je ova medresa postigla, još su impresivnija očekivanja u budućnosti koju vi već uspješno gradite – kazao je Salkić.

Mr. Omerdić istakao je da su same škole najodgovornije za svoje uspjehe i neuspjehe i da je pred ovom medresom u tom smislu najsvjetlija budućnost.

Zadovoljstvo uspješnom posjetom

Drugoga dana posjete izostao je planirani obilazak srednjovjekovnog grada Čajangrada u blizini Medrese. Zahvaljujući projektu reafirmacije ovog historijskog lokaliteta, koji Zavičajni muzej u Visokom baš ovih dana privodi kraju, Čajangrad se polahko pretvara u atraktivno izletišta. Tako je vrijeme provedeno u neposrednom kontaktu sa učenicima i prisustvovanjem nastavi.

Posjete nastavi protekle su veoma lijepo. O tome je Reisu-l-ulema ostavio pisani trag u odjeljenskim knjigama razreda

koje je posjetio. Tako, naprimjer, u jednoj od bilješki stoji: „Ovaj razred posjetio sam u utorak, 3. džumade-l-ula 1430. H. god. (28. aprila 2009. godine) na nastavnom predmetu Kiraet (učenje Kur'ana). Učenici su dobro znali tedžvid i pokazali su visok stepen discipline i ozbiljnosti. Zadovoljan sam duhovnošću u ovoj medresi. Hvala Allahu što nam je darovao Medresu u Čajangradu.“

U zaključnom obraćanju u amfiteatru, Reis je iskazao zadovoljstvo ovom posjetom. Savjetovao je đacima da imaju na umu da, kao što ptice imaju krila koja im omogućavaju let, iman ima svoja krila koja ga čine dinamičnim.

– Ta dva krila imana su ilm (znanje) i ahlak (moralno ponašanje). Vi ste, dragi naši đaci, došli u Medresu da biste stekli ta dva krila, te dvije vrijednosti koje nose iman – kazao je reis Cerić, a svoje obraćanje i ovu dvodnevnu radnu posjetu završio je dovom kojom je imam Gazali završio svoje djelo „Ejjuhe-l-veled“, napisano kao savjet mladim ljudima, te đacima preporučio da čitaju ovu knjigu i uče tu dovu.

O dojmovima koje su članovi delegacije Rijasetu stekli boraveći u Medresi, možda najbolje govori dopis koji je Reisu-l-ulema nakon posjete uputio direktoru Salihspahiću, u kome, između ostalog, piše: „Predstavlja mi veliko zadovoljstvo da Vam se, u ime zvanične delegacije Rijasetu i u svoje ime, mogu zahvaliti na ugodnom prijemu i gostoprimstvu prilikom naše dvodnevne radne posjete medresi 'Osman-ef. Redžović' u Visokom. Naš boravak među Vašim nastavničkim osobljem i učenicima bio je izuzetno prijatan, kako zbog dobre organizacije, tako i zbog topline na koju smo naišli kod svih vas“.

INTERVJU

Razgovarao: Ensar Mahmutović, Ila

Ko je Senad Hadžifejzović?

-Jedan običan čovjek. Isti sam na ekranu kao i u životu, mada sam svjestan da me ljudi drugačije doživljavaju i na ekranu i u životu. Jednostavan.

Poznato je da posao novinara uzima mnogo vremena, kako uskladite Vaš poslovni i porodični život?

-Kada radim, radim - radim, kada ne radim ne mislim na posao. Kada dođem na posao, simbolično, pred vratima televizije ostavim „torbu“ sa porodičnim temama, kada idem kući natovarim tu „torbu“ na ramena. Kući ne govorim o poslu, iako mi je supruga novinarka. Važna mi je porodica, zato godišnje pravim pauzu tokom ljeta i jeseni od čak četiri mjeseca, da bih bio sa mojima.

Bili ste zaposleni kao novinar na mnogim medijima, koji biste medij izdvojili kao posebno i drago sjećanje?

-Radio. Radio Sarajevo je najljepši dio mog života. Od 1982. do 1990. sam radio na tom radiju, i jedino tada sam uživao u svom poslu: ljudi mi nisu znali lice, znali su mi samo glas, radio sam dobre emisije, improvizirao, eksperimentirao, unosio novine u program, jednostavno, bilo mi je prelijepo. Bilo mi je lijepo i dok sam radio u novinama, u Beogradu, bio sam gotovo dijete, najmlađi

Senad Hadžifejzović ne samo da ne voli davati intervjuje, nego kaže još i: „NIKOM ne dajem intervjuje. Ovo je jedan TEŠKI izuzetak...“ Na intervju za „Šahid“ pristao je prilikom posjete našoj školi, koja mu se toliko svidjela da je rekao:

OVO JE SVJETSKA ŠKOLA!

novinar, jako su me tamo pazili i tada je taj grad bio sasvim drugačiji od ovog današnjeg ili onog ratnog Beograda: bio je otvoren grad u kojem mi je bilo lijepo.

Dokazani ste patriota. Šta biste poručili mladima po pitanju odnosa prema državi u kojoj žive?

-Ne volim riječ patriota, mislim da je ne bi trebalo upotrebljavati. Zašto isticati nešto što je najnormalnije na svijetu: Voliš svoju zemlju i boriš se da bude bolja. Zato, mladi: Učite, školujte se, ne zaboravite ko ste, šta ste, odakle ste, koja vam je domovina, učinite nešto za nju tako što ćete učiniti nešto za sebe. Nemojte mrziti svoju zemlju, nemojte je zamrziti, jer vam je drugi pokušavaju ogaditi, pokušavaju svoje zemlje prikazati boljim od naše, a nisu.

Kako Vi vidite budućnost naše omladine u BiH?

-Ponekad se bojim. Strah me depresije mladih ljudi, njihovih razočarenja. „Država“ za njih nije učinila ništa, i oni su razočarani, a mladi su da bi shvatili: ne treba čekati državu da nešto učini za tebe, već treba učiniti nešto za sebe pa ćeš i za državu. Takvo je vrijeme, i tako treba razmišljati. Ostarit ćete čekajući da država počne da „radi“ za vas. Ljudi kažu, bit će Bosne. Ne treba samo na tome stati, treba nešto uraditi. To je lijepa, optimistična rečenica, ali treba biti realan: neće Bosna opstati sama od sebe! Ništa ne opstaje samo od sebe!

Biti novinar je dobro i loše. Šta je za Vas dobro, a šta loše u novinarstvu?

-Dobro je što ljudima možeš prenijeti istinu, loše je kada lažeš. Ja se trudim da prenosim samo istinu. Dobro je biti novinar, loše je što u ovom poslu imaš bezbroj hulja koje sebe zovu novinarima.

Šta Vam je veće zadovoljstvo, praviti intervjuje ili davati intervjuje?

-Ne volim davati intrevjue i NIKOM ne dajem intervjuje. Ovo je jedan TEŠKI izuzetak i činim ga iz poštovanja prema vama, mladim ljudima, koji se školujete da bi ste sutra nove, mlade ljude učili časti, poštenju, moralu... Kada radim intervjuje, to je ponekad vrlo mučno, jer tako je vrijeme u kojem MORAM da razgovaram s ljudima

koje bih najradije pljunuo... MORAM jer mi je to posao.

Koji Vam je bio najteži momenat u životu?

- Masakr na Marklama, februar '94. godine, najteži mi je momenat. Do tada sam mislio da ima nade da rat stane, da sve nije izgubljeno i ta nemilosrdnost agresora na našu zemlju postala mi je sasvim jasna tog dana. Ništa lakši momenat mi nije bila Srebrenica. Imao sam teških ličnih, porodičnih momenata u ratu, ali NIKADA ih nisam doživio tako teško kao Markale i Srebrenicu. Mislio sam, doživljavao i tumačio ličnu tragediju kao sebičnost prema masovnom zločinu koji se tada dešavao. Čovjek nekako može da se bori sa ličnim problemima, ali teško sa općim, zajedničkim.

Prije nekoliko sedmica bili ste gost-predavač u našoj Medresi, kakve utiske ste ponijeli?

- Iznenađen sam. Nisam imao, a moguće je da jesam, predubjeđenja o vjerskoj školi: da je to zatvoren sistem, otuđen od

javnosti, sam za sebe... ali me je ipak sve to iznenadilo: "normalna" škola, samo malo bolja od „običnih“: vidi se red, disciplina, čistoća ali i opuštenost, graja, raja, otvorenost, diskusija, bliskost sa nastavnicima... pa, i vaš direktor, mislio sam da je on kao onaj moj hodža iz mekteba, sa štapom u ruci, kad ono „demokrata“...

Vaš životni moto, ali da nije „Idemo dalje“?

- IKRE: Uči, školuj se, čitaj, analiziraj, traži znanje, pamti i samo naprijed, uporno naprijed, naprijed. Bosanci su u ratu strašnu cijenu platili i zbog toga što nisu bili dovoljno školovani. Nije škola samo diploma, u školi se uči Život.

Zahvaljujemo Vam se na intervjuu uz veliku želju da nas ponovo posjetite i budete gost naše Medrese.

- Hvala i vama na prelijepom dočeku, i hvala što ste mi pokazali i dokazali da tamo negdje blizu Sarajeva, desno od Visokog u nekom idiličnom selu postoji svjetska škola!

HIDŽAB

Kada ulicom idem ponosim se njime
I nikome ne moram govoriti svoje ime.

Znaju da sam muslimanka,
Da vjerujem u Allaha i da slijedim
Poslanika.

Svi me poštuju
I mjesto mi ustupaju.
Gledaju me sa osmjehom
I prate me toplim pogledom.

Osjećaš se sretnom,
Smatraju te punoljetnom.
Svi te vole
I od tebe nikoga rane ne bole.

Pokrij se sestro moja,
pa ćeš svoju dušu usrećiti.
S ponosom hidžab nosi,
da se svaki musliman tobom ponosi.

ZAHVALA ALLAHU

Dok si još mali,
Allahu se zahvali.
Zahvali mu se što te stvorio
I razumom te obdario.

Zahvali mu za roditelje,
Tvoje najbolje prijatelje.
Zahvali Mu za zdravlje svoje,
Zahvalni se samo Njega boje.

Stani ispred Jedinog
I moli ga srca smirenog.
Pa će Allah dragi,
Prema tebi biti blagi.

I moli Gospodara svog,
Da bude zaštitnik života tvog.

Sumejja Durmiš, Ib

HUMANOST NA DJELU

ZATO SIROČE NE UCVILI...

Piše: Ajla Zubčević, prof.

Na inicijativu Aide Smajić, učenice II-b razreda, koju su sa oduševljenjem prihvatile njene kolegice iz odjeljenja, a razrednica i odgajateljica kao i uprava škole, podržali, organizirano je prikupljanje novčanih sredstava s ciljem kupovine paketića za jedan broj mališana dječijeg doma "Bjelave" u Sarajevu.

Dječiji dom Bjelave u Sarajevu utočište je za oko 100 djece bez roditeljskog staranja, uzrasta od rođenja do kraja srednjoškolskog obrazovanja. Podjeljena su u pet grupa (odjeljenja) shodno uzrastu i njihovim potrebama koje se i zadovoljavaju, počevši od njege, zdravstvene i socijalne zaštite do obrazovanja, te uključivanja i pripremanja za samostalan život.

Na inicijativu Aide Smajić, učenice II-b razreda, koju su sa oduševljenjem prihvatile njene kolegice iz odjeljenja, a razrednica i odgajateljica kao i uprava škole, podržali, organizirano je prikupljanje novčanih sredstava s ciljem kupovine paketića za jedan broj mališana dječijeg doma. Kako bi sadržaj paketića bio što kvalitetniji i raznovrsniji, u akciju smo odlučili pozvati i profesore koji su se rado odazvali. Ukupno je prikupljeno 470 KM što je bilo dovoljno za pripremu paketića, dok smo preostalih 50 KM odlučili dati učenici Gazi Husrev-begove medrese koja je, također, zbrinuta u ovom domu.

Posjeta je dogovorena za 17.01.2009. godine kada je i realizirana. Jedan dio učenica II-b razreda imalo je priliku poklonima obradovati 20 mališana, družiti se sa njima, upoznati se sa uvjetima, načinom života i rada dječijeg doma.

Za sve nas bilo je ovo jedno vrijedno iskustvo. Probudila je ova

posjeta u svakome od nas posebna osjećanja koja mogu da izazovu samo iskreni dječiji osmjesi, kao i sama činjenica da se radi o djeci koja su tu samo zato što nisu željena od svojih roditelja, nemaju svoj dom ili im on ne može pružiti normalne uvjete za odrastanje. Polovina te djece nikada neće upoznati svoje biološke roditelje, nikada svoju majku nazvati majkom, niti oca ocem. Samo nekolicina će imati sreću da budu prihvaćeni u neku od hraniteljskih porodica, ili budu usvojeni i dobiju zamjenske roditelje uz koje će odrastati u jednom zdravom porodičnom okruženje. No, za većinu njih, jedini otac za koji ova djeca znaju jeste gospodin Amir Zulić, direktor doma i čovjek kojeg dočekuju uvijek sa istim ushićenjem i radošću i

kojeg nazivaju svojim „babom“. Zaslužio je to ovaj čovjek koji već godinama sa jednakim elanom, željom, požrtvovanošću, brigom i ljubavlju, zajedno sa ostalim osobljem svakodnevno svojim štićenicima olakšavaju djetinjstvo i put u samostalnu budućnost.

I tako, puni utisaka, emocija, pa i suza u očima, sa željom da se ponovo vratimo, napustili smo Dječiji dom Bjelave. Otišli smo bogati za još jednu životnu lekciju koja nas je, u vremenu ljudskog egoizma i sebičnosti, barem na trenutak učinila boljim ljudima i podsjetila na, često zaboravljenu, zahvalnost Stvoritelju zbog činjenice da smo mi od onih sretnih kojima je pružena prilika da uživaju u toplini i sigurnosti roditeljskog doma i ljubavi koju samo porodica može pružiti.

IBRETI

Piše: Sedina Kubat, IVb

Hazem Lemeš, slijepi vakif naše medrese, ne krijući zadovoljstvo koje krasi ovog divnog, skromno čovjeka, kaže

HVALA ALLAHU NIŠTA MI NE FALI

Petak 13. praznovjerni ljudi smatraju "baksuznim" danom. Ne znam po čemu je to narod zaključio, ali meni je ovaj dan bio itekako hairli, jer sam imala priliku upoznati čovjeka koji me uvjerio da je u životu najbitnije imati „dušu koja ne traži puno“ od dunjaluka, a opet se osjećati zahvalno i zadovoljno.

„Ne sjećam se baš najbolje kako sam ostao bez vida“ – kaže Hazim. „ Jedne prilike sam pao s prozora i od tada sam osjećao da mi se gubi vid, a potpuno sam oslijepio u 18-toj godini.

Od tada se za mene brine moj otac, a pomažu mi i moja braća.

Pokušao sam se liječiti, ali u to vrijeme medicina nije bila u napretku kao danas, da bi izliječila moje sljepilo, a niti smo mi imali dovoljno novca da bi tražili lijek.

Sada je moje sljepilo neizlječivo, jer nismo reagirali na vrijeme, ali ja sam hvala Allahu zadovoljan, jer iako ne vidim, ja se dobro krećem i mogu slobodno reći da mi sljepilo ne predstavlja nikakav problem.

Kada dođe Bajram, ja dijelim kurbane i to me čini sretnim. Mnogi se čude kako znam „potrefiti“ kuće, ali hvala Allahu što mi je dao to čulo koje zamjenjuje moj vid.

Za ramazan pred iftar dijelim komšijama lepine i nije mi nimalo teško, a kad me zamole da im odem u prodavnicu ja to i učinim. Mislim da je to jedan od razloga zašto me ljudi vole.

Volim se kretati i ne volim biti zatvoren u kući. Noge su mi još uvijek zdrave, volim da ih koristim i zbog toga izbjegavam vožnju autom.

Na džumu idem pješice sa svojim ocem, ali ako neko i stane ne odbijam.“

Dok sam ovo slušala, naprosto nisam mogla vjerovati da neko može biti toliko optimističan

fali. Imam dovoljno da jedem, nevjesta mi skuha.

Zadovoljan sam onim što imam i ne znam šta bih da mi Allah uskrati zdravlje, pa da se ne mogu kretati.

Jedina želja bila mi je da vidim kao i svi ostali, ali eto šta ću, Allah je tako htio i ja Mu se neću protiviti.

Dunjaluk me nimalo ne privlači i u njemu ne vidim posebnog hajra.

Hazem Lemeš, kod ljudi poznat kao Ćazim, je rođen 1951. godine u Bogošićima kod Visokog. To što je Hazim slijep od djetinjstva nijegaspriječilo da bude ugledan i cijenjen među ljudima, kako po svom ponašanju tako i po vjerovanju i ljubavi prema islamu.

i pun želje za životom, iako mu je mnogo toga uskraćeno. Interesovalo me da li Hazemu nešto nedostaje u životu, da li ima neku neispunjenu želju?

„Hvala Allahu, ništa mi ne

Za mene je svako prijatelj, čak i lijepa riječ kad mi je neko uputi. Želim učiniti što više dobrih djela kako bih imao sevapa na Sudnjem danu. Iz tog razloga sam od svojih vitara i zekata dao 3200 KM za Medresu „Osman-ef.

Redžović". Jedne večeri sam slušao Nabu i čuo kakve sve sevape ima vakif. Nisam se nimalo dvoumio i nisam žalio pare.

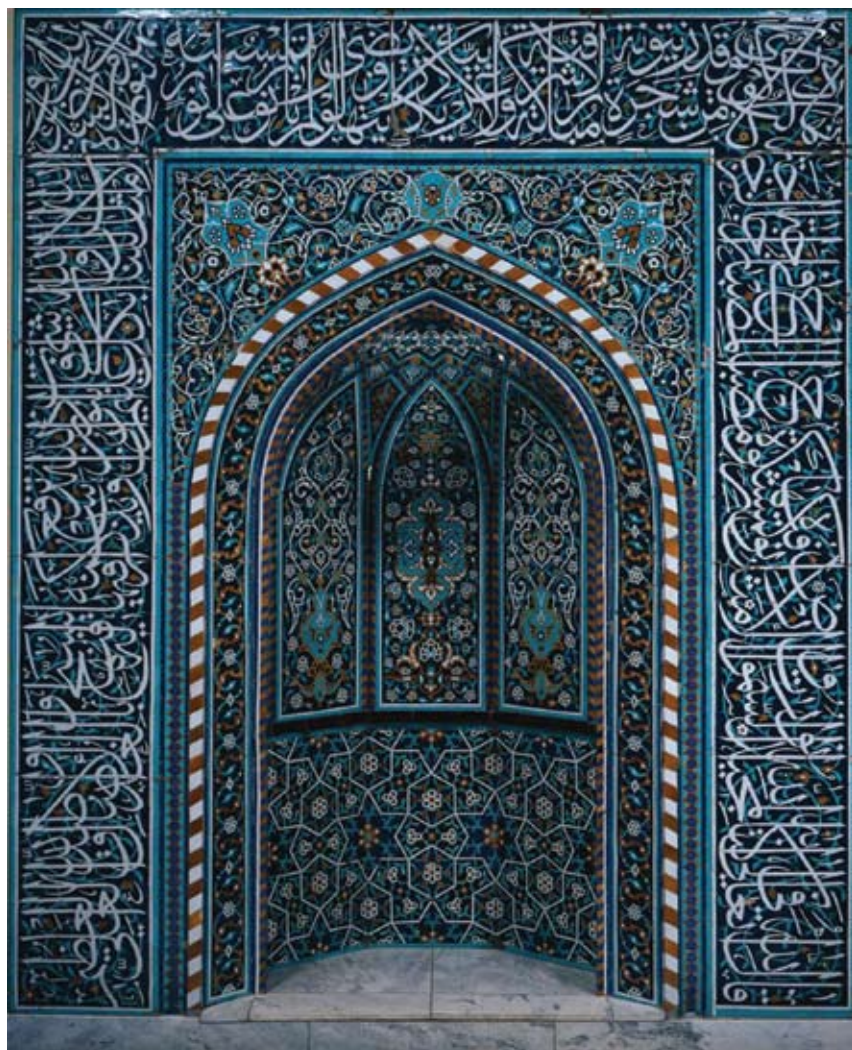
Za mene je to bilo previše, a Medresi će itekeko koristiti. Imam člansku karticu od Medrese i redovno svakog mjeseca uplaćujem određen iznos novca. Svake godine uplaćujem kurbane i planiram to i nastaviti, jer me to usrećuje.

Pričajući tako sa Hazemom uz kahvu, u društvu su bili njegov brat i njegova žena, koji su mi rekli da Hazem mnogo voli djecu, mnogo puta im pomaže oko škole, uči ih tablicu množenja, ali je i veliki umjetnik, jer zna da od papira pravi razne stvarčice. Evo

šta Hazim poručuje današnjim mladim ljudima:

„Savjetujem ih da se ne opijaju i da slušaju svoje roditelje, da idu često u džamiju i budu zadovoljni sa onim što imaju“.

Hvala Hazemu na razgovoru i molim Allaha da mu podari svako dobro na ovom svijetu, a na budućem svijetu i Džennet akobogda. Eto dragi čitatelji, mogli ste uvidjeti kako je Allah Taj koji uskraćuje, ali i Onaj koji daje. Ostavimo se dunjaluka i uzmimo samo onoliko koliko je potrebno da zaradimo za buduću svijet. Hazem nam je očit primjer, pa zašto onda mi koji imamo sve ono što on nema, ne vidimo svojim očima pravu Istinu.

MOLBA ZA OPROST

Dok u mirnoj noći,
Ovo tiho pišem,
U srcu se steglo, ne mogu da dišem.

Duša bolom okićena,
A srce mi strepi,
Razmišljam o, Bože, ima i drugih
Stvari tako lijepih

Mnogo toga prođe i žalimo
Dugo ali uvijek postoji nešto drugo

Dosta se grijeha čini,
A čovjek ne razmišlja nimalo,
Koliko mu je života zaista ostalo.

Ovo večeras pišem,
Dok glas iz srca bije,
U tišini te molim,
Oprosti mi Dragi Bože,
Oprosti grijeha moje,
Oprosti mi Allahu, Tako Ti milosti tvoje.
Selma Zukan, IV-b

ZA ZELENE OČI

Te duge hladne zimske noći,
U tami velike stare lipe,
Sretah jedne zelene oči,
Bijahu sjajne i prelijepe.

Još jedna noć kraj lipe stare,
Ugledah opet oči snene,
U srcu vatre počese da gore,
Kad shvatih da one gledaju mene.

Možda jer sam dijete, ja nisam znala,
Kako da čuvam zelene oči,
Greška jedna velika il mala,
Ali zelene oči odlučise poći.

Ostaviše srce da izgara u plamenu,
Da boli svakog dana ta živa rana,
Znaj, ostavio si djevojčicu,
Sad vrati se po ženu,
Jer zelene oči čekam svakog dana.
Ilma Jašarević, II-b

SUDBINE

Piše: Jasmina Hasić, iVb

MOJA PRIČA

Zvono na ulaznim vratima me trgnulo iz duboke zamišljenosti, sve što sam čula bio je vrisak i riječi: „Nema više Jasmina, utopio se...“. Jako sam vrisnula, Bože ja im ne vjerujem. Ne želim da prihvatim, trčim ka bolnici, nalazim dijete prekriveno bolničkim pokrivačem, pored kreveta vidim njegovu odjeću, bojim se da otkrijem, ali znam da moram...

Ovu priču ne pišem da vam se pojavi suza u oku, ni da oni koji me poznaju promijene mišljenje o meni, nego želim da svojom pričom promijenim ljude koji čekaju da neka osoba iščezne da bi shvatili šta im predstavlja u njihovom životu. Marquez je jednom rekao: „Kad bi znao da su to posljednje minute što te vidim rekao bih ti, volim te“ i ne bi glupo pretpostavljao da to znaš.

Bila sam treći razred medrese, bio je februar, nedjelja, tiha i sumorna nedjelja. Vrijeme je bilo teško, snijeg se počeo topiti, nebo sivo i ispražnjeno, sve je izgledalo beživotno, tako sam se i ja osjećala taj dan. Nemir je ovladao mojom dušom, umorna sam bila od života, sve je izgledalo besmisleno i nebitno. To jutro me je probudio moj mlađi brat s riječima punim ljubavi i dječije iskrenosti, ja sam šutila i dugo ga posmatrala. Šestogodišnjak pun života, smijeh je vječito blistao na njegovom licu. Posebno mi je izgledao to jutro, bio je ljepši nego ikad, bila sam mnogo sretna što ga imam, igrao se svojom omiljenom igračkom, a ja sam samo posmatrala, nisam imala snage da progovorim bilo koju riječ. Svaki njegov pokret i gest duboko pamtim. Prišao mi je i rekao: „Seko, volim te“ i jako me zagrlio, zagrlila sam i ja

njega, blago se nasmijala i rekla mu da mi mnogo znači. Nikad neću zaboraviti osmijeh koje su izazvale te moje riječi, bio je mnogo sretan i zadovoljan. Ubrzo nakon toga izašao je kao obično, volio je da se igra sa svojim vršnjacima. Ostajem sama, nemir me je sve više obuzimao,

samo je sad bio složeniji nego maloprije, obogatio se, otežao, postao neodređeniji. Misli se gomilaju velikom brzinom, javlja se stari zao predosjećaj, mislim o braci i snu koji sam nedavno sanjala. Pred očima mi njegova smrt i duboka rijeka, ali bježim od misli koje me izluđuju, mislim na druge stvari, ali ne, taj osjećaj

ne prestaje. Krivim nedjelju i ovo tmurno jutro i tješim se da su to gluposti koje sam umislila, pa svi sanjamo ružne sne. Zvono na ulaznim vratima me trgnulo iz duboke zamišljenosti, sve što sam čula bio je vrisak i riječi: „Nema više Jasmina, utopio se...“. Jako sam vrisnula, Bože ja im ne vjerujem. Ne želim da prihvatim, trčim ka bolnici, nalazim dijete prekriveno bolničkim pokrivačem, pored kreveta vidim njegovu odjeću, bojim se da otkrijem, ali znam da moram. Nažalost, san se ipak obistinio, leži moj brat, modre usne, blijedo lice, kao da spava. Zovem ga, molim da se probudi, da me ne ostavlja samu, molim Boga da mi ne oduzima jedino do čega mi je stalo na ovom svijetu, uzimam ga u naručje, ali on i dalje spava, bilo je uzalud pokušavati bilo šta, već je odavno bilo kasno... U sekundi mi se srušio cijeli svijet, razmišljam da nema smisla nastaviti živjeti, tad sam pomislila i izgovorila teške riječi, ali ko sam ja da se miješam u Božije određenje. Samo sam beznačajna tačka u svemiru koja je izgubivši jedno, izgubila sve. Nisam htjela da plačem naglas, suze su se tiho spuštale niz lice, natopile su dušu i zauvijek ostale u njoj. Dugo sam sjedila pored njega i gledala ga lijepog i uspavanog, poljubila sam ga bezbroj puta, iako to

nikad nije moglo nadoknaditi ono propušteno. Zagrlila sam ga i rekla da ga volim više nego što je to on ikada mogao zamisliti, govorila sam da mi znači sve i danas živim u nadi da me je čuo. Morala sam se pomiriti da gubim svog brata i da ja tu ne mogu ništa uraditi. Pokušavala sam da se smirim zbog roditelja, jer šta mi je drugo preostajalo.

Sad nakon godinu i nešto malo više, tuga je i dalje prisutna i znam da će biti sa mnom cijeli život. Ništa mi ne može nadomjestiti mog brata, ali moram da nastavim hodati putevima života. Taj trenutak je posjekao sreću u korijenu i promijenio mene kao osobu, nisam ista niti ću ikad biti, moja je sreća površna, a svaki osmijeh lažan, ali je ipak osmijeh....

Kad se ljudima dese ovakve promjene, shvate da na ovom svijetu ništa nije važno, samo ljubav prema bliskim osobama. Pitam se da li je potrebno da se desi velika tuga i bol da bi mi mali ljudi shvatili suštinu ovog života. On zna šta radi, On zna šta radi, to su riječi koje su me održale u životu. Moja priča nema kraja, vječna je kao i duša, čak i kad je predam ostatak će trag... Samo se nadam da ću ovom pričom promijeniti razmišljanja ljudi koji nesvjesno trče ka materijalizmu ne shvatajući prolaznost ovog svijeta, a zaista sve prolazi i mladost, život, tuga sve... Onda je naša nada samo u prolaznosti.

Ubrzo završavam medresu, ne želim da odem, a da prethodno ne zahvalim cijelom Kolektivu medrese i kolegicama na razumijevanju i suosjećanju. Hvala što ste bili uz mene, onda kad mi je to bilo najpotrebnije. Molim Uzvišenog Allaha da vam podari samo najbolje...

Priredio: Ahmed Bajrić, Illa

POSljednje PUTOVANJE

PUTOVANJE BEZ POVRATKA

Br. leta:

005965748399584939850937

Br. karte:

7.326.876'027607692376276'279

Valuta za kupovinu karte:

Rođenje (1R)

Lična karta putnika:

1. Ime: Čovjek (sin Ademov)

2. Nacionalnost: Prašina

3. Adresa: Planeta Zemlja

Podaci o putovanju:

1. Polazna stanica: Dunjaluk
„...i ne zna čovjek u kojoj će zemlji umrijeti...“ (Lukman, 34)

2. Konačno odredište: Ahiret uz kratko zastajanje u kaburu.

3. Vrijeme polaska: „Smrtne muke će zbilja doći - to je nešto od čega ne možeš pobjeći.“ (Kaf, 19)

Dozvoljeni prtljag:

1. Dva metra bijelog platna

2. Dobra i loša djela urađena na dunjaluku. Sve drugo je zabranjeno nositi.

Šta je dozvoljeno poslati musafiru poslije njegovog kretanja na put:

1. Trajna sadaka (vakuf);

2. Dova hairli djeteta;

3. Znanje kojim se drugi koriste.

UPOZORENJE: Putovanje je dugo, teško i naporno ako se ne vodi računa o sljedećem:

- izvršavanje farzova, napuštanje harama i slijeđenje Poslanika s.a.v.s.;

- često podsjećanje na smrt koja dolazi;

- dobročinstvo prema roditeljima i održavanje rodbinskih veza;

- korištenje posebnih prilika, zikra, posta, i sl.;

- ne nadati se dugom ostanku na ovom svijetu;

- da njegovo jelo i piće bude halal.

Poštovani putnici, vrijeme polijetanja samo što nije nastupilo!

Neka se svi pripreme i oni koji su spremni za ovo putovanje, ali i oni kojima se ne putuje...

Za dodatne informacije se obratite Allahovoj Knjizi i Sunnetu Njegova Poslanika s.a.v.s.

Odmah po vašem dolasku ljudi će govoriti:

„Mi smo Allahovi i mi ćemo se njemu vratiti!“

PRAVI PUT

Piše: Sedina Kubat, IVb

A KO JE ALLAH, UPITAH GA...

Priča koja slijedi u meni je probudila svijest i saznanje da je vjera urođena u svakom čovjeku bez obzira u kojoj se sredini nalazio i kojem narodu pripadao. Sasvim slučajno sam se upustila u razgovor sa svojim školskim prijateljem i bratom po vjeri i nimalo se nisam pokajala, a šta je razlog tome pročitajte sami u narednom tekstu

Još se dobro sjećam kad me dječak od nepunih devet godina upitao: „Vjeruješ li ti u Allaha?“. „Allah, a šta bi to moglo da bude?“, upitah sam sebe pomalo crven zbog svog neznanja.

Tu sam riječ već negdje čuo, možda u prolazu ali nisam mogao da je definišem. Osvrnuo sam se na riječ vjerovati pa sam pretpostavio da to znači nešto ogromno, veliko, nedokučivo... Da se ne osramotim i ne ispadnem neznanica pred svojim vršnjakom, rekoh mu da vjerujem, a onda sam se kao vjetar izgubio da mi ne bi postavljao još kakva pitanja u koja bi se zapleo.

Pitanje koje mi je postavio je bilo neobično i pomalo „šakaljivo“, jer ja sam Rom, a Romima vjera obično nije tako važan segment života.

U POTRAZI ZA ODGOVORIMA

Ne znam zašto, ali ta me rečenica toliko uzbudila da sam još kao mali dječak odlučio da saznam šta je ili ko je Allah i zašto se vjeruje u to.

Došao sam iz škole i skidajući teški ruksak sa ramena hitro postavio ocu isto ono pitanje koje je meni postavio moj drug.

On me samo čudno pogledao i rekao da je to Bog u kojeg vjeruju muslimani, a s obzirom da smo mi pripadnici te vjere, to je i naš Bog.

To me nekako posve zbunilo, jer u državi u kojoj sam dugo živio nisam znao za Allaha i nisam poznavao pravu Istinu.

Tog dana sam krenuo u „istraživački rad“. Mnoga pitanja su me mučila već te noći, pa nisam zadugo zaspao. Prisjetio sam se kad sam se sa starijim bratom igrao u Njemačkoj „bogovine“.

dam odgovore na neka pitanja. Što se tiče moje porodice, za njih ne mogu reći da su mi pomogli da spoznam Boga, jer i sam otac, koji je nosio muslimansko ime, nije imao znanja koja bi mi pomogla da spoznam Istinu, a mama je bila Srпкиnja. Od njih nisam ni očekivao pomoć, ali mi nisu ni odmagali.

Govorio sam joj da je islam lijepa vjera, puna razumijevanja i da je Allah milostiv prema onima koji griješe.

Jednom sam je upitao zašto ona ne postane muslimanka, a ona se samo okrenula i otišla. Moja mama me podsjeća na Ebu Taliba, Poslanikovog amidžu koji ga je štitio, ali nije htio preći na vjeru islam

Igra se sastojala u tome da je brat glumio boga, popeo se na stolicu i sa štapom u ruci govorio mi da ću u pakao zbog toga što griješim.

Te noći sam shvatio da je vjerovanje u Boga bilo kojeg, nešto bez čega čovjek ne može opstati, jedna od glavnih potreba koje čovjek mora zadovoljiti.

Iz dana u dan „sklapao sam kockice“ i pokušavao da sam sebi

PRVI PUT NA VJERONAUCI

Dani su prolazili, a u meni se sve više javljala želja da spoznam svoju vjeru i svog Boga o kojem nisam ama baš ništa znao. Sa nepunih devet godina mi je sve to bilo strano i teško shvatljivo, ali sam bio uporan, jer vjerovati u Nešto što ne vidiš je velika stvar.

Pomalo me bilo i stid, jer ja nosim muslimansko ime i

pripadnik sam te iste vjere, a ne znam ni kako se zove moj Bog. U školi se izučavao predmet koji se zove vjeronauka, a tim časovima je mogao prisustvovati ko god želi.

To mi je bila idealna prilika da nešto više saznam o vjeri, pa sam upitao svog prijatelja kako se mogu upisati na te časove. On mi reče da dođem, a mualima će me upisati čim me vidi.

Također mi je rekao da je na

Kad sam to čuo, toplina je obuzela moje srce i nisam mogao da vjerujem da postoji knjiga koju je Bog napisao.

Nastavnica me upozorila da to nije Bog pisao, nego da je preko meleka objavljivao postepeno Muhammedu a. s., koji je sve to prenosio ljudima.

"Ali, ko je sad melek?", naravno nisam ovo izgovorio naglas, jer bi mi se opet smijali, ali sam shvatio da sve što više učim, shvatam da

odlučio sam se upisati i u mektebsku nastavu. Prije toga sam od prijatelja čuo da postoji neki efendija koji poučava arapskom jeziku, te sam odlučio da idem na ta predavanja.

Međutim, efendija je zahtijevao da imamo znanje u sufari o čemu ja nisam imao pojma.

Nažalost, nisam prisustvovao tim predavanjima, ali su me prijatelji uputili na mektebsku nastavu, što sam rado prihvatio.

Umoran i pomalo pospan spremio sam se da idem u džamiju. S obzirom na to da nisam imao bijelu kapu, koju su oni nosili, uzeo sam onu malo deblju, vunenu, koju sam imao kad bih se u kasne sate sankao s braćom niz ulicu.

Moji ukućani su me čudno gledali, jer sam tih dana bio x-slučaj. Prevrtao sam po starim sveskama ne bih li našao koju neispisanu da je ponesem sa sobom.

Za abdest nisam ni znao tako da ga nisam ni uzeo. Istrčao sam iz kuće i krenuo prema džamiji.

ROM U MEKTEBU

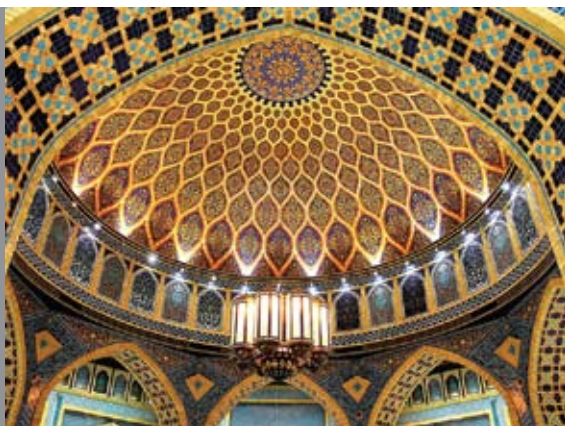
Zbog moje nespretnosti sam zakasnio pola sata.

Ušao sam u učionicu i na zidu sam zapazio uokvirenu sliku ispod koje je pisalo: „Es-selamu alejkum“. Odjednom je nastala mukla tišina i svi su začuđeno gledali u mene.

Mualimi je ruka ostala u zraku, jer prije nego što sam ja ušao objašnjavala je djeci neke primjere iz sufare.

Ja sam rekao: „Es-selamu alejkum, mogu li da se upišem?“ Mualima se blago osmjehnula,

Također mi je rekao da je na časovima veoma zabavno i da se može raditi što god ko hoće. Ja se nisam upisao da bih sjedio u posljednjoj klupi i gađao se papirićima, nego jednostavno da postanem musliman po ubjeđenju, a ne po imenu kao što sam bio do tada

časovima veoma zabavno i da se može raditi što god ko hoće. Ja se nisam upisao da bih sjedio u posljednjoj klupi i gađao se papirićima, nego jednostavno da postanem musliman po ubjeđenju, a ne po imenu kao što sam bio do tada.

KO JE SAD MUHAMMED?!

Sjećam se da je prva lekcija nosila naziv „Kelime i šehadet“ koji glasi ovako: „Ja srcem vjerujem i jezikom očitujem da je samo jedan Bog, Allah, a da je Muhammed a. s., Božiji rob i Božiji poslanik“.

„Ali, čekaj malo, ko je sad Muhammed?“, upitah mualimu nakon čega je nastao grohotan smijeh u razredu. Mualima mi je rekla da je to bio posljednji Božiji poslanik kome je objavljen Kur'an, sveta knjiga muslimana i u njoj se nalaze Allahove riječi.

ništa ne znam.

Sve mi se to činilo komplikovano i mislio sam da nikad neću doći do prave Istine.

U DŽAMIJU BEZ ABDESTA

Uostalom, da sam se kome povjerio siguran sam da me niko ne bi shvatio ozbiljno, jer sam tada imao samo devet godina.

To me mučilo danima i razmišljao sam noćima. Kada bih legao navečer pitao bih sam sebe gdje li se Allah nalazi.

Bio sam ljut, zbog toga što Ga niko ne vidi, a On zahtijeva da se vjeruje u Njega u protivnom ćemo svi u džehennem - bar je tako mualima pričala.

Sljedeće jutro idući putem u školu, vidio sam svoje drugove, pa čak i one mlađe kako s bijelim kapama na glavi i sa sveskama u ruci idu u gradsku džamiju.

Baš kao i na časove vjeronauke,

stavila ruku na moje rame i povel me do slobodnog mjesta.

Razlog njihove reakcije je bio taj što se rijetko dešava da jedan Rom uđe u džamiju, a pogotovo s namjerom da se upiše na časove.

Svi su me čudno gledali i nešto se došaptavali, a ja pomalo stidan otvorio svesku i počeo da prepisujem neka čudna slova sa table. Mualima se onda nasmija i reče mi da se prvo predstavim i kažem nešto o sebi. „Ja sam Sabahudin Fafulić“, rekoh drhtavim glasom.

Odmah sam joj rekao da o vjeri ne znam ništa, ali da želim naučiti. Mualima mi je iskreno čestitala i rekla da je sretna i da će mi pomoći da što prije savladam osnove vjere islam.

I ostala djeca su me prijatno prihvatila. Naravno, ispočetka je bilo nesuglasica između nas, jer sam im postavljao pitanja na koja ni oni više nisu znali odgovor.

S obzirom na to da sam se na nastavu upisao kasno, morao sam da marljivo učim i mnogo sam zaostajao za djecom koja su učila sufaru, pa me mualima upisala na prvi stupanj mektebske nastave.

POŠTENJE PRIJE SVEGA

Pored redovne, išao sam i na vanrednu nastavu. Mom ocu je ipak bilo drago što sam se opredijelio za taj način života.

Savjetovao me da uvijek budem pošten i da nikome ne učinim nepravdu.

Rekao mi je da ljudi ionako imaju predrasuda o nama Romima, a da sam ja tu da im kažem da bez obzira na rasu, ipak možemo biti vrijedni poštovanja.

Što se tiče moje mame, koja je bila Srkinja, pružala mi je podršku i nije mi branila da učim o islamu. Svaki put kad bih nešto novo naučio sjeo bih kraj nje i sa

radošću joj to pričao.

Govorio sam joj da je islam lijepa vjera, puna razumijevanja i da je Allah milostiv prema onima koji griješe.

Jednom sam je upitao zašto ona ne postane muslimanka, a ona se samo okrenula i otišla.

Moja mama me podsjeća na Ebu Taliba, Poslanikovog amidžu koji ga je štitio, ali nije htio preći na vjeru islam.

PEJGAMBER JE MOJ UZOR

Za pune dvije godine naučio sam dovoljno da mogu obavljati namaz.

Kod moje mualime sam išao na časove kiraeta i za dvije godine sam prešao u Kur'an.

Tih dana se nisam odvajao od Svete knjige, čitao sam prevod, molio Allaha da mi podari snage za još znanja.

Muhammed a.s., čovjek o kojem nisam imao pojma, sada je postao moj uzor u svim segmentima života.

Svojoj muallimi Melihi Čišiji ću ostati zahvalan do kraja života, jer mi je puno pomogla i imala je razumijevanja za mene.

Meni je drago što sam spoznao svog Gospodara koji me uputio na Pravi put i akobogda spasio me džehennemske vatre.

MATURANT MEDRESE

I evo sad kad sam maturant 4. razreda Medrese „Osman-ef. Redžović“ i kad sam musliman po ubjeđenju, a ne samo po imenu, imam jednu želju koju bih volio da mi Allah ispuni.

Volio bih da jednog dana zajedno sa svojim ocem, braćom i majkom klanjam namaz u džematu, a da poslije toga svi zajedno u duhu imana i Kur'ana nastavimo putem koji će nas odvesti do dženneta. Amin!

Rukopisi ne gore

Kada noću legnem
pitam samu sebe
šta će to ostati poslije mene

Osim pepela i praha
i ponekog uzdaha
nekoliko slika iz mladosti
šta da još bude uzrok žalosti

Šta to nudim iza sebe
pitam sada ja i tebe

Od pomisli takve obuzme me stid
a u duši nejakoj
jača teška brid

Ma nisam ja kamen ni drvo
a ni ustajali prah
i sve dok rukom micati mognem
igrat ću svoga života šah

Po čemu pamte Selimovića
Nikolu Šopa i Dizdara
jesu li oni možda
imali puno para

Umihanu Čuvidinu
ne zaboraviše ni za
sto godina

Želim da budem
bar dio njih
uzeću pero i
napisati stih

On će posvjedočiti o
postojanju mome
i ne mora se
svidjeti nikome

Neki će možda
zbog stiha da me kore
ali jedno znam:
Rukopisi ne gore

Sedina Kubat, IV-b

BUDUĆNOST

Piše: Dženan Handžić, prof.

ZAŠTO SE UPISATI U MEDRESU?

Odluku da se upiše u Medresu nije jednostavno donijeti. To znači da se morate priviknuti na novo okruženje i fizičku odvojenost od porodice i starih prijatelja, a ni finansijski troškovi školovanja nisu zanemarivi. Da li je Medresa vrijedna toga? Može li se jednako kvalitetno obrazovanje steći u nekoj od „običnih“ srednjih škola?

Sigurno je tačno da i ostale srednje škole mogu imati dobre đake i kvalitetnu nastavu i vannastavne aktivnosti. Međutim, Medresu čini jedinstvenom to što je prožeta duhom islama, i što đaci žive u internatu. Sam život sa vršnjacima u đачkom domu je jedna vrsta škole koja je jednako važna kao i znanje koje se stekne u učionici, na časovima. Kao takva, Medresa svojim đacima nudi ono što druge škole ne mogu:

Samostalnost i preuzimanje odgovornosti za sebe. Svaki đak Medrese veoma rano preuzima brigu o sebi i preuzima odgovornost za svoje ponašanje u znatno većoj mjeri nego što je to slučaj kod kuće. Iako postoji raspored dnevnih aktivnosti, morate sami odlučiti kako ćete rasporediti svoje vrijeme, u koje aktivnosti ćete se uključiti i kako ćete napraviti razumnu ravnotežu između učenja i zabave. Brinuti se o sebi nije uvijek jednostavno, ali podrška odgajatelja i vršnjaka uvijek je pri ruci. Odrastajući u internatu, djeca brže i bolje sazrijevaju, imaju veći stepen samopouzdanja i samostalnosti i spremniji su za nastavak školovanja na fakultetu.

Život u okruženju punom novih izazova. Upis u Medresu

je iskorak u nešto novo, čime postajete dio zajednice u kojoj đaci rado prihvataju izazove. Upoznat ćete mnogo novih ljudi, naći svoje mjesto u novoj zajednici, steći nova znanja i vještine. Sa svakim narednim izazovom koji Medresa predstavlja, proširit ćete svoje vidike, naučiti nešto novo o sebi i steći dodatno samopouzdanje.

Druženje i zabava. Život u internatu može biti veoma zabavan. Zamislite da živite pod istim krovom sa grupom svojih najboljih prijatelja. Cimeri koji žive u istoj sobi u đачkom domu brzo postanu jedni drugima najbolji prijatelji i najveća podrška. Prijateljstva koja nastanu u takvom okruženju traju do kraja života.

Sticanje prijatelja iz raznih krajeva. Medresu pohađaju đaci koji dolaze iz tridesetak gradova širom Bosne i Hercegovine, iz različitih sredina sa specifičnim običajima, kulturom i tradicijom. Družeći se sa njima, obogatit ćete svoje životno iskustvo na poseban način i stećidosta prijatelja.

Novi načini učenja. Đacima u Medresi stoje na raspolaganju bogata biblioteka, amfiteatar i drugi sadržaji koji im pomažu u intelektualnom i kreativnom razvoju, pa ne uče samo u učionici, nego i na sportskim terenima i kroz različite vannastavne aktivnosti i općenito živeći u đачkom domu gdje vrijeme sa njima provode odgajatelji. S obzirom da je akademsko osoblje sa đacima tokom čitavog dana, mnogo je lakše zatražiti od njih pomoć ili savjet u bilo kom pogledu, bilo da se radi o instrukcijama ili o svakodnevnim uzrasnim vršnjačkim problemima. Osim toga, ovo omogućava poseban odnos sa odraslim koji se teško može naći u drugim sredinama i drugom ambijentu.

Ukratko, u Medresi pojam obrazovanja dobija sasvim novo značenje. Naše je opredjeljenje da svojim đacima tokom četverogodišnjeg školovanja ne darujemo samo diplomu o završenoj srednjoj školi i da ih ne učimo samo u učionici, nego prije svega da im pomognemo da postanu zrele osobe, sposobne i spremne da prihvate školske i životne izazove koji ih očekuju u budućnosti. Ukratko, pored veoma kvalitetnog obrazovanja, Medresa svojim đacima nudi nešto što se možda ne izražava u diplomama i kroz ocjene, a što je jednako vrijedno, ako ne i najvrjednije što mogu ponijeti iz Medrese.

SJEĆANJA

Piše: Sedina KUBAT, IVa

DA LI DA PONESEM RUKSAK I KNJIGE?

I evo nas sad napokon kao maturantice... Ne možemo da vjerujemo da smo došle do stupnja da biramo haljine i prepiremo se zbog ekskurzije. Bilo je u ovoj medresi lijepih stvari koje tokom cijelog života nećemo zaboraviti.

Neću nikada zaboraviti taj 4. septembar 2005. godine, dan kad sam još kao dijete sa 14 godina došla u posve nepoznatu okolinu i prihvatila sve ono što mi je ponudila. Teško se bilo rastati od majke koja je krila suzne oči samo da mene ne bi još više rasplakala. Tu noć nisam mogla ni spavati i bilo mi je teško, jer sam se morala suočiti sa stvarima o kojima se do tada brinula moja mama. Ujutro prije škole otišla sam u Gračaničku džamiju na sabah, ali iskreno rečeno tokom namaza se nisam mogla skoncentrisati, jer sam sebi uporno postavljala pitanje: „Da li da ponesem ruksak i knjige u školu?“. Tada je to bila velika briga, a sad se uvijek nasmijem kad se sjetim. Bilo je tih događaja koji me nasmijavaju iz prvih dana mog školovanja u medresi. U prvom razredu u sjećanju mi je najviše ostao profesor Dženan Handžić i njegova upozorenja za šaranje po klupama. Često nas je kritikovao zbog turbo-folka i navodio primjer: „Što si došla kad te nisam zvao, 200, 300, 200, 300...“. Rado se sjetim i pedagoga koji nam je rekao da će nas izbaciti iz škole, ako ne kažemo ko je zalijepio žvaku pod klupu. A mi rekle da nismo nego krivicu prebacile na roditelje, koji su dan prije imali roditeljski sastanak. U drugom razredu smo pomislile da ne trebamo ići na časove, jer smo dovoljno naučile. Sjećam se časa historije na koji nismo otišle, jer

smo smatrale da se ne treba održati. Uh, bilo je tada suza..., nismo imale prilike a ni snage da objasnimo, ali eto sada kažemo: „Ljudi nismo pobjegle, nego smo samo htjele da se naspavamo“.

Također, i časovi hemije su bili puni bisera. Jednom profesor hemije upitao Senaidu Varupu šta to ona zimi drži u podrumu, a ona će: „Biciklo“.

U trećem razredu smo se pokušale kreativno ponijeti prema časovima, pa smo osmislile skrivenu kameru kojom smo zezale profesore. Ali, pitanje je ko je koga više zeznuo? Dobro znam da sam zbog skrivene kamere dobila 2 jedinice, a ostali moji suradnici smanjeno vladanje. Najljepši događaj je ipak bio odlazak u Cazinsku medresu. Obilazak i ostalih gradova kao npr. Velike

Kladuše, Sanskog Mosta, Bihaća... ostavili su utisak koji nikad nećemo zaboraviti.

I evo nas sad napokon kao maturantice... Ne možemo da vjerujemo da smo došle do stupnja da biramo haljine i prepiremo se zbog ekskurzije. Bilo je u ovoj medresi lijepih stvari koje tokom cijelog života nećemo zaboraviti. Znam da će nas život razdvojiti i svaka od nas će birati stazu kojom želi da hodi, ali sigurno znam da će medresanski dani ostati duboko urezani u sjećanju. Bilo je i teško, ali to sada nije ni bitno, jer puno je više lijepih stvari koje potisnu one ružne. Molimo sve one koje smo nasikirali, a posebno našu razrednicu Subhiju Hadžimejlić i odgajateljicu Elmu Tatar da nam halale zbog naših propusta, jer mnogi naši postupci su bili nepromišljeni i učinjeni pod dozom ljutnje i bijesa. Nadamo se da ovu 14. generaciju nećete brzo zaboraviti, jer mi vas sigurno nećemo. Teško će biti okrenuti leđa i znati da više nisi učenik i da s torbom dalje krećeš u svijet. Mi idemo za svojom sudbinom, ali bih da znate da će medresa uvijek biti naš dom koji nam je pružio ljubav i toplinu u vrijeme kada smo bile u situaciji da padnemo u razna iskušenja. Allahu u amanet i vama i nama...

Broj 24, juni 2009./džumade-l-uhra 1430. h. godine

UZ ISPRAČAJ MATURANATA

XIV GENERACIJA MATURANATA MEDRESE "OSMAN-ef. REDŽOVIĆ"

Naše ovogodišnje maturante za čitatelje "Šahida" predstavljaju njihove kolege i kolegice:
Sedina KUBAT, Selma ZUKAN, Nermin MUJANOVIĆ i Semir DIZDAREVIĆ

Ajanović Amer (Mujo, Emira),
06. 09. 1990., Dabrovine – Vareš

Veliki patriota u razredu, uvijek je podržavao nezadovoljstva i protivljenja. Vrlo stabilnog i izgrađenog karaktera, koji ga tjera na upornost i izdržljivost. Nedavno je postao član horske sekcije. Bit će upamćen po svojim šalama, a pamtit ćemo ga kao "šaku bijesa".

MOTO: "Važnije je povjerenje, nego imanje."

Bajramović Adem (Ibro, Nevresa), 18. 11. 1989., Vrbovik – Breza

Svima drag, kako nama, tako i profesorima. Nema ama baš ni jednu lošu osobinu u sebi. Fura svoj stav i pravac, ne osvrće se na komentare drugih. Ima izgrađeno svoje "JA". Nećemo navoditi po čemu ćemo ga pamtit, to će ostati između nas.

MOTO: "Prijatelji su kao lubenice, da bi našao pravog moraš ih više probati."

Bakšić Edin (Enes, Hasnija),
16. 10. 1990., Čajangradska 21 – Visoko

Ne povodi se za običnim stvarima koje ga ne zanimaju. Vrlo "hladnokrvno" prihvata komentare i bilo šta drugo, što ga čini izdržljivim i cijenjenim. Pamtit ćemo ga, ne samo po tome što je Visočanin, već i po tome što je ostvario vrlo uspješne rezultate u rukometu.

MOTO: "Ništa nije toliko dobro, da ne bi moglo biti još bolje."

Bećirović Emrah (Hasan, Fatija),
25. 07. 1988., Mušići – Banovići

"Prva ruka" u razredu. On sprovodi diktaturu i razredno uređenje. Jedan je od najvećih ljudi po pitanju pravednosti. Aktivna i uspješna član horske sekcije. Zbog mnoštva pozitivnih osobina, pamtit ćemo ga po njima, a najbolja je ta što se uvijek borio za sve nas i prema svima imao lijep i pozitivan pristup.

MOTO: "O sine Ademov, doista ti ličiš na dane, i kada prođe jedan dan prošao je dio tebe."

Dizdarević Semir (Mirsad, Rebija),
04. 04. 1990., Vrselje – Zenica

Kreativnost koja ga krasi je odraz njegovog karaktera, ličnosti, pa ako hoćemo i dvogodišnjeg mandata predsjednika razreda. Obavlja razne funkcije u odjeljenjskoj zajednici i sve što je dobro za njega i druge ne bi od toga odstupio. Upamtit ćemo ga kao veoma jaku i izdržljivu ličnost.

MOTO: "Rad nas oslobađa od tri velika zla: dosade, poroka i oskudice."

Fafulić Sabahudin (Sabahudin, Jasminka),
05. 06. 1988., Varda – Kakanj

Ponekad čudan, ali s razlogom. Čiste duše i jake vjere što se pokazuje na dobrom učenju Kur'ana. Ono što je važno za njega napomenuti jeste što je prvi iz reda romske populacije koji je upisao i evo završio ovu školu. Upamtit ćemo ga po tome što je veliki vjernik i poštenjačina.

MOTO: „Porani mišlju, a pokasni riječju, nećeš se kajati."

Ganjgo Samin (Ahmet, Zekija),
02. 04. 1989., Mrkotić – Tešanj

Vrlo cijenjen u našem razredu. Uspješna sportista i jedan od najboljih fudbalera razreda. Uvijek u pravo vrijeme zna biti ozbiljan, ali i neozbiljan, te se uvijek dobro snađe.

MOTO: „Život je šah - pazi na poteze."

Halilović Muhamed (Hamid, Zehra),
12. 03. 1990., Ilidža – Sarajevo

Vrlo pedantan, tako da je ta riječ siromašna za opis preciznosti. Uvijek spreman za razgovor, često puta zapitkuje profesore o raznim stvarima. Najuspješniji blagajnik ovog razreda, zbog toga ga svi poštuju, jer od njega zavisimo kad je upitanju posuđivanje novca.

MOTO: „Il si bos, il si hadžija."

Hasagić Muhamed (Hilmija, Naila),
05. 01. 1991., Hlapčevići – Visoko

Ma kakvo mišljenje imali o ovoj osobi, ono se može svesti na nekoliko činjenica, a to su da je pravedan, pošten, iskren pa ako hoćete i dobar vjernik. Upamtit ćemo ga kao veoma stručnog po pitanju informatike i samog rada na računar, što je bezbroj puta i dokazao.

MOTO: „Odgoji sam sebe. Govori malo, ali razumljivo, govori samo kada je to potrebno.“

Ibrić Muhamed (Mujaga, Sadeta),
12. 03. 1990., Željezno Polje – Žepče

Mnogo toga čuva u sebi, ne ističe se u javnosti, jer je sam sebi dokaz onoga što jeste. Zato većina nas malo zna o njemu, izuzev onih koji su u užem krugu njegovog društva. Malo neskromno o njemu, smislenost njegovog govora je dokaz čitanja knjiga koje su u vezi sa bošnjačkom politikom i historijom.

MOTO: „Na vrhu uvijek ima mjesta, ako se krena ispočetka. Vidimo se na vrhu.“

Karčić Kemal (Mustafa, Mevsuda),
23. 07. 1990., Mrakovo – Ilijaš

Šaljivdžija na pravi način. Za njega se može reći da misli drugima isto ono što misli i sebi. Marljiva je osoba koja je najviše uradila dobvoljnog posla za ovu školu. Upamtit ćemo ga po nekom duhovnom zadovoljstvu, zbog kojeg je uvijek sretan i nasmiješten.

MOTO: „Napad je najbolja odbrana.“

Korić Ensar (Zaim, Amira),
12. 03. 1990., Podorašac – Konjic

Ne znamo toliko puno o njemu, ono što znamo i što je bitno jeste da puno priča o dosta ozbiljnim stvarima, i pored toga puno se druži sa starijim i ozbiljnim osobama. Poznat je širom BiH zato što se bavi poslom koji traži stalno premještanje s jednog mjesta na drugo, od kojeg dosta dobro profitira.

MOTO: „Ko ne rizikuje, nema izgleda da dobije.“

Lužić Saudin (Sadik, Saima),
23. 05. 1990., Orahovica – Zenica

Momak lijepog glasa, a to se posebno osjeti pri učenju Kur'ana. Osvojio je mnogo visokih mjesta na takmičenjima učenja Kur'ana. Vrlo emotivan momak šta god da se desi drugima nastoji pomoći i podijeliti bol i time pokazuje svoju ljubaznost.

MOTO: „Što nisi sam probao, nemoj drugom preporučivati.“

Mehmedović Osman (Halil, Mevlida),
02. 10. 1990., Donja Luka – Ilijaš

Pun svakovakih ideja, mudrosti, iskustva... Uvijek teži ka nekim stvarima koje ga kao takvog razlikuju od okoline. Radoznao je, vrlo smireno djeluje i reaguje, pa ga je veoma teško naljutiti. Upamtit ćemo ga po brzom čitanju knjiga.

MOTO: „Niti jedan dan bez poteza.“

Mujanović Adnan (Meho, Rabija),
08. 06. 1990., Smajići – Zenica

Vrlo karakterna ličnost što mu daje motiv da bude uporan, marljiv i istrajan, a sve to da bi ostvario svoj postavljeni cilj. Odličan učenik Kur'ana, o čemu svjedoče mnogobrojne osvojene nagrade.

MOTO: „Živi dok si mlad“

Mujanović Nermin (Hasan, Suvada),
14. 02. 1991., Bistričak – Zenica

Male su riječi da bi opisali osobine ove osobe. Aktivan je sudionik raznih školskih sekcija, pa i takmičenja. Tjera svoj pravac i sam je sebi, a i drugima dokaz da se može biti dobar. Ne prihvata obične stvari kao predmet svoga interesovanja, već traži više. Sve što je ružno lahko odbacuje.

MOTO: „Zlo me neće poniziti, niti će me dobro uzvisiti“

Mušibegović Bahrudin (Mehmed, Mirsada),
03. 07. 1990., Kološići – Visoko

Kur'an i islam kao vjera su mu svijetla strana života. Kur'an i vjera su uvijek na prvom mjestu, a to dokazuje svojom lijepom i plemenitom ćudi. Uz to važnu ulogu zauzimaju i njegava učešća na takmičenjima učenja Kur'ana, a neizostavno je reći da je možda i najaktivniji član sekcije karatea.

MOTO: „Izgubljeno je samo ono čega smo se odrekli.“

Omahić Dženan (Mehmed, Vahida),
02. 04. 1990., Kladuša – Tešanj

Svestranost ga čini uspješnim menadžerom. Upućen je u mnoge poslovne i trgovačke tokove. Ne boji se budućnosti i životnog neuspjeha, jer u životu se dobro snalazi. Prioritet mu je da završi školovanje, pa da samostalno krene u poslovne vode.

MOTO: „Gađaj visoko, pa i ako niže pogodiš dobro je.“

Osmanović Sead (Omer, Ramiza),
13. 12. 1990., Vogošća – Sarajevo

Spreman uvijek na nove izazove, a na stare se i ne osvrće. Sposoban za mnogo životnih pravaca koji ga mogu učiniti sretnim i uspješnim, ali je samo stvar da li će to iskoristiti. Zbog svog izgleda djevojkama je drag. A upamtit ćemo ga i kao Romea.

MOTO: „Sreća je kao sunce, kad je najljepše zađe.“

Rizvić Avdo (Ismail, Hanka),
24. 04. 1990., Tojšići – Kalesija

Svoj čovjek, ima svoj pravac i čvrsto izgrađen stav. Ma kako to drugi gledali i poimali, on ima izgrađeno svoje „ja“, koje mnogi od nas nemaju. Krase ga dvije osobine, a to su dobro učenje Kur'ana i posjedovanje afiniteta za borilačke vještine.

MOTO: „Riječ čini čuda, a najbolja upotreba riječi je šutnja.“

Semić Enes (Ramiz, Emina),
01. 01. 1990., Gračanica – Visoko

Aktivan član teretane. Prošlogodišnji pobjenik u natjecanju učača Kur'ana ove škole. Njegov stav je težnja ka kreiranju zdravog života kroz mnoge rekreacijske vidove uključujući i sport. Upamtit ćemo ga kao osobu koja je spremna pružiti pomoć svakome kome je potrebna.

MOTO: „Misleći pozitivno, upornošću, prihvatanjem svoje slabosti i odgovornošću steći ćeš samopoštovanje.“

Smajlović Nedim (Rifet, Latifa),
03. 11. 1989., Ribnica – Banovići

Majstor, to mu je prva struka i profesija, drugu je dobio kad je upisao medresu, a sve to je u vezi sa već jednom završenom školom. Nosi laskavu titulu najboljeg golmana ove škole. Upamtit ćemo ga kao hiperaktivnu osobu.

MOTO: „Radi ono što voliš.“

Almedin Spahić (Mustafa, Meliha),
28. 08. 1990., Jalija – Zenica

Zeničanin, voditelj radijskih emisija i drugih programa, golman, zavodnik, i šta više reći, samo se govori o kakvoj se ličnosti radi. Vrlo je kreativan, profinjen i dobar informatičar. Upamtit ćemo ga kao vrlo aktivnog dobrovoljnog radnika za ovu školu, ma o kakvom poslu ili obavezi se radilo.

MOTO: „Kad naučim da šutim, učit ću da govorim.“

Suljaković Maid (Mustafa, Fatima),
30. 11. 1990., Tujnica – Maglaj

Trenutno obavlja dužnost predsjednika razreda, slobodno se može reći da mu ta funkcija i odgovara. Nadamo se da će u skoroj budućnosti ponovo postati predsjednik nečega. Osim što ćemo navesti da je dobar sportista, preostaje nam samo da poželimo sreću našem predsjedniku.

MOTO: „Bolje ispasti iz aviona, nego ispasti glup.“

Šljivić Edhem (Ramiz, Mirsada),
07. 01. 1991., Dubrave – Živinice

Uvijek spreman na sve obaveze, bilo da se radi o onima unutar škole ili van nje. Potpuno je siguran u sebe i u ono što radi. Spreman je uvijek pomoći drugom pogotovo u teškim trenucima.

MOTO: „Na vrhu uvijek ima mjesta ako se krene na vrijeme.“

Zulović Haris (Bakir, Fatima),
16. 09. 1990., Jezero – Sarajevo

Teži ka univerzalnošću i svestranošću. Ne povodi se za stvarima od kojih nema koristi. Optimista za bolju budućnost, jer u to ulaže sav svoj potencijal, a neki od njih su i teretana, čitanje knjiga, informatika i strani jezici. Njegova težnja je da što potpunije ostvari ove principe.

MOTO: „Budi obazriv - radi po svom.“

RAZREDNIK
Aganhodžić Nijaz (Mehmed, Vasvija),
17. 05. 1976., Zenica

Preciznost i ahlak, pažnja i ljubav, strogost i vjera, sve su to lijepe osobine koje krase našeg razrednika, i po kojima ćemo ga sigurno pamtit.

Činilo nas je sretnim što smo ga poznavali, i nadamo se da nas neće brzo zaboraviti, kao ni mi njega.

ODJELJENSKI ODGAJATELJ
Salić Emir (Meho, Džemila),
23. 05. 1980., Sarajevo

Kad pomislimo na blagost, ustvari mislimo na našeg odgajatelja Emira. Ponekad smo u njemu prepoznavali osobine pravednog halife hazreti Osmana. Znao nam je dati podršku onda kada je to trebalo i zato ga pamtimo kao osobu koja je uvijek bila na našoj strani.

IV-b MATURANTICE

Agić Azra (Bego, Mirzeta)
31. 12. 1990., Visoko

Glumica je prava, scena joj je bolja strana, ekstra je djevojka bez nekih posebnih mahana.
Moto: "Biće ono što mora biti, samo je čovjeku prepušteno na volju kako će postupiti u određenom trenutku."

Poslije Medrese: Žurnalistika

Aganović Selma (Bajro, Fata)
07. 06. 1990., Goražde

Uvijek nasmijana, vedra lica, pa to je naša sretna Selmica.

Moto: "Ne poželi drugome ono što ne želiš sebi."

Poslije Medrese: Ekonomski fakultet

Safija Aličković (Fuad, Kasema)
05. 11. 1989., Visoko

Sprema za borbu, za prava, za nas, traži sreću i želi za sve spas.

Moto: "U čemu je pobožnost, ako nema iskušenja koja se savladavaju."

Poslije Medrese: Germanistika

Alihodžić Sadžida (Rasim, Sabaheta)
13. 11. 1990., Visoko

Pare su kod nje vazda bile, blagajnik je bila 4 godine, nekad tiha i povučena ali ostat će nam dobra uspomena.

Moto: „Nema stanja, kretanja, niti snage bez pomoći Allahove.“

Poslije Medrese: Poljoprivredni fakultet

Bašić Ehlimana (Šahzo, Aiša)
19. 05. 1990., Zenica

Zrači pozitivnom energijom, simpatična ali i zaljubljena. Iskrena i dobra prijateljica.

Moto: "Vrijednost života okusit će onaj ko bude proživio svaki njegov trenurak."

Poslije Medrese: Medina ili FIN

Brković Alena (Rašid, Midheta)
18. 02. 1991., Tešanj

Uvijek se borila za pravdu i nas, osjećajna, razumna i vedra, pa naša predsjednica jedna po jedna.

Moto: „Lična sreća je nemoguća bez sreće drugih ljudi.“

Poslije Medrese: Pravni fakultet

Delić Edina (Mehmedalija, Fadila)
03. 08. 1990., Žepče

Šaljivdžija je prava, voli šalu i ne glumi damu, ima dosta nas jarana i druženje joj je dobra strana.

Moto: „Danas živi najbolje što možeš, ponašaj se i misli najbolje što možeš, jer danas je priprema za sutra i svaki dan poslije.“

Poslije Medrese: Pedagoški fakultet

Dervišević Emina (Bajro, Sajima)
31. 07. 1989., Gradačac

Iskrena i tiha, ali ne i neprimjetna, uzvraća ljubav i podršku koju joj pružamo.

Moto: "Snovi postaju neostvarivi samo zbog jedne stvari, straha od neuspjeha."

Poslije Medrese: Ne znam

Đulović Saida (Safet, Nevresa)
27. 07. 1990., Živinice

Da nije Saide ni hora ne bi bilo, ima dosta bulbul ptica, al ona im je desno krilo.

Moto: "Nikada ne dozvoli drugima da te gaze, jer ljudima dok ne pokažeš zube neće te cijeniti."

Poslije Medrese: Ne znam

Fišek Amina (Ragib, Sabira)
15. 02. 1991., Vareš

Nauku voli i mnogo uči, ima ambicije i o svom životu će pozitivno da odluči.

Moto: "Najbolji su dio čovjekovog života njegova mala, nezapamćena djela dobrote i ljubavi.

Poslije Medrese: Poljoprivredni fakultet

Hasić Jasmina (Begajid, Mejruša)
01. 01. 1991., Vogošća

Pamtit ćemo je kao ambicioznu djevojku koja čvrsto stoji iza svojih principa. Priča malo, ali mnogo kaže.

Moto: "Mnogo je ljudi, ali je čovjek rijedak.

Poslije Medrese: Ekonomija ili Komparativna književnost

Hodžić Merisa (Zuhdija, Muniba)
28. 09. 1989., Srebrenik

Djevojka koja ima izgrađen stav o životu, zna šta želi i trudi se da to ostvari bez obzira na to šta drugi kažu.

Moto: "Na putu do postizanja ciljeva važni su optimizam, samopouzdanje i uvjerenje da to što čemu težimo zaista možemo postići."

Poslije Medrese: IPF

Kadrić Kanita (Hajrudin, Zineta)
30. 12. 1989., Zvornik

Uspjela se izboriti za svoja prava i sada je maturantica prava. Želimo joj sreću u ljubavi i životu i da nađe smisao i ljepotu.

Moto: "Nada je najveća sreća koju ovaj život može pružiti."

Poslije Medrese: Germanistika u Tuzli

Karamija Mubina (Sejid, Selima)
04. 04. 1990., Kakanj

Kakanjka je prava, svima mnogo draga, iza sebe ostavila je pozitivnog traga.

Moto: "Nije sreća para puna vreća."

Poslije Medrese: Anglistika

Karamustafić Nermana (Nasir, Rahima)
29. 09. 1990., Vareš

Iskrenost je njena vrlina, a s njom se družiti je prava milina, uporna je bila i to se sada vidi, ona je djevojka koja se svima sviđa.

Poslije Medrese: PMF

Kubat Sedina (Ibrahim, Ziba)
15. 10. 1990., Visoko

Voli poeziju i glumu, inače vedra i nasmijana, šale kod nje nikad dosta, voli da pomaže i razgovara sa drugima, veoma emotivna, ali i ambiciozna.

Moto: "Sreća je raditi ono što voliš."

Poslije Medrese: Pedagogija

Mahmutović Zehra (Edin, Ehlimana)
08. 05. 1991., Visoko

Da momak i škola mogu zajedno dokazivala je Zehra postepeno, ali pametno. Inteligentno biće, pozitivne osobine, drugarica prava bez mahane vidne.

Moto: "Nikada nismo toliko srećni niti toliko nesrećni kao što mislimo."

Poslije Medrese: Farmaceutski fakultet

Murtić Emina (Fahrudin, Enisa)
31. 08. 1990., Kakanj

Naša Emina, uvijek nasmijana i fina, smirena i tiha, živi svoj život i smatra da u lijepim stvarima treba uživati.

Moto: "Sretan je mudar čovjek, jer se u njemu sjedinjuje dobro zdravlje, dobro srce i sreden obrazovan duh."

Poslije Medrese: Bosanski jezik i književnost

Numanović Fatima (Ismet, Razija)
16. 09. 1990., Živinice

Želi da bude odgovajateljica, to joj je životni san, uz kahvu i prijatelje dočekuje novi dan.

Moto: "Ko ima zašto radi kojeg živi, može se nositi s bilo kojim kako."

Poslije Medrese: Pedagoški fakultet

Omerspahić Fatima (Ševal, Nevza)
10. 08. 1990., Kakanj

Voli da čita i da piše, simpatična djevojka koja ima ambicije za nešto više.

Moto: "Da bi uspio u životu moramo biti uporni u svojim životnim ciljevima."

Poslije Medrese: Pedagoška akademija

Omerbašić Emina (Hidajet, Mevlida)
28. 12. 1990., Tešanj

Osmijeh je krasi, Emina je osoba koja svima nama treba.

Moto: "Za uspjeh u svakoj stvari u životu presudna je ljubav prema njoj."

Poslije Medrese: IPF

Talić Semina (Semin, Amira)
10. 09. 1990., Kakanj

Osmijeh je uvijek krasi, ljupka, zadovoljna i sretna. Vjerujemo i nadamo se da će u životu biti pametna i spretna.

Moto: "Jučer je san koji je pronikao i prošao, sutra je lijepa nada, a danas je prisutna činjenica."

Poslije Medrese: Pedagoška akademija

Omerhodžić Selma (Esad, Nafa)
03. 08. 1990., Breza

Nije li istina da ne postoji iskrenija i hrabrija osoba u našem razredu, uvijek naoružana osmijehom.

Moto: "Zrelost je sposobnost da se odupremo iskustvima koja nas uništavaju i ne izgubimo glavu zbog iskustva koja nam gode."

Poslije Medrese: PMF

Vuković Amila (Ešref, Rasima)
30. 06. 1989., Kiseljak

Osvajačica srca, ponekad ravnodušna, ali nikad bespomoćna.

Moto: "Živi za svoje hoću, a ne za tuđe trebalo bi."

Poslije Medrese: Pedagogija

Suljkanović Enida (Haso, Halida)
16. 08. 1990., Živinice

Iz Tuzle nam dolazi, sve joj za rukom polazi, engleski ponajviše, pa će to upisati.

Moto: "Jedino ostvarivo bogatstvo je bogatstvo duše."

Poslije Medrese: Engleski jezik

Selma Zukan (Hamza, Saudina)
17. 10. 1990., Visoko

Pozitivna i nasmijana, osjećajna i otvorena, za razgovor uvijek spremna, uz to još plemenita i dosjetljiva, naš pjesnik na velikom putu.

Moto: "Od života ne zahtijevaj više nego što može da ti pruži, to je jedini način da ne budeš nesretan."

Poslije Medrese: Naša Selmica želi biti učiteljica

Varupa Senaida (Salih, Zekira)
07. 06. 1990., Zenica

Blago i osjećajno biće, naša Senaida se ne bavi onim što je se ne tiče.

Moto: "Radi za ovaj svijet kao da ćeš vječno živjeti, a za onaj kao da ćeš sutra umrijeti."

Poslije Medrese: Engleski jezik

RAZREDNICA
Hadžimejlić Subhija (Sulhija, Esma)
03. 04. 1946., Živinice

Profesorica Subhija, naša druga majka. Razrednica i naša profesorica arapskog jezika ostat će upamćena po savjetima iz kojih je zračilo iskustvo i ljubav koju nam je na svakom nastavnom satu nesebično darivala.

ODJELJENSKA ODGAJATELJICA
Tatar Elma (Ferid, Mevlida)
24. 09. 1979.,

Razumijevanje bi bila riječ koja najbolje opisuje našu odgajateljicu Elmu. Za djevojke na raskršću njene riječi i savjeti bili su svjetlo. U budućnosti ćemo to sigurno znati cijeniti.

SPECIJALNI PRILOG

Istanbul

crnice sa maturalne ekskurzije

U nizu emaneta podarenih nam od Allaha dž.š. je i obaveza da se upoznajemo sa običajima, prilikama, standardima i blagodatima širom dunjaluka. 27 djevojaka i 18 momaka u pratnji profesora naše škole (Nijaz Aganhodžić, Emir Salić, Subhija Hadžimejlić i Elma Tatar) imali su priliku upoznati ove godine Tursku. Ovom prilikom želimo sa vama, dragi čitatelji, podijeliti iskustva i doživljaje stečene na putu.

Sve što smo učili i znali o Carigradu sada je dobilo svoj novi okvir. Šetati gradom u kome živi oko 15 miliona stanovnika, koji svakodnevno privlači na milione turista iz cijeloga svijeta, običi te tragove što nam ostaviše čestite generacije prije nas jednostavno obavezuje. Biti gost ove zemlje znači osjetiti nesebično gostoprimstvo domaćina, doživjeti njihovu pozitivnu emociju i ponijeti sa sobom želju za povratkom. Upravo je emocija ta koja stavlja razliku između onoga što smo čitali i učili u udžbenicima i onoga što smo tamo doživjeli.

Pred vama su zabilješke sa putovanja u Tursku, utisci i doživljaji naših učenika.

Ispred Plave džamije: Ekipa na okupu

Putovanje

Noć u internatu nekako neuobičajena. Svi učenici su na korepeticiji osim maturanata, oni se spremaju za put, provjeravaju je li sve potrebno u torbama. Odlazak, putovanje, druženje su teme koje su titrale internatnim sobama. Sedam dana bez škole, korepeticije, sa dragim ljudima je pregršt razloga za dobro raspoloženje. Dogovaramo se oko detalja vezanih za putovanje iščekujući najnoviji model luksuznog autobusa iz Zenice. Uskoro dolazi autobus Bisstoursa. Izlazi vodič Afan, simpatičan, pametan, zanimljiv dečko koji jednostavno voli svoj posao. Tokom vožnje pitali smo se kako uspije i od naizgled običnog prizora napraviti atrakciju i izazvati našu pažnju.

Prolazili smo granice koristeći ih i za male pauze kada je to bilo moguće. Atmosfera u autobusu oslikavala je zbliženost koju učenici steknu živeći zajedno u internatu.

Uz priču, pjesmu, čitanje dugo čekanih romana smo prolazili gradove. Pred večer je naš autobus putovao Beogradom.

Rijetki su bili budni a oni koji ipak jesu, a to su u ovom slučaju bili profesori, nisu mogli vidjeti mnogo od zanimljivosti Makedonije jer smo tu zemlju proputovali u noći.

Glavni grad grčke Makedonije Solun kojeg je osnovao Kasandar, podanik Aleksandra Velikog kao i prelijepa zdanja Egejskog mora smo umorno nazirali kroz autobusna stakla i nastavljali svoje putovanje prema Turskoj.

Predgrađe Istanbula je pred nama

Evo kako je ulazak u Istanbul opisala učenica Zehra Mahmutović:

"Nedjelja je 26.april i mi se polahko približavamo našem krajnjem cilju, gradu na dva kontinenta, Istanbulu. Ono što smo prvo uočili je velika gužva. Mnoštvo prolaznika, automobila, autobusa kreće se oko nas. Sve to posmatram i pitam se jel moguće da toliko vozila cirkuliše bez problema u jednom

gradu. Zahvaljujući profesionalnim šoferima provukosmo se kroz tu gužvu i stadosmo pred našim hotelom s natpisom Hamidije. Nakon kratkog odmora smo krenuli u obilazak grada uz nekoliko puta spomenuto pravilo kretanja u grupama jer svaki pogrešan korak bi u gradu sa toliko stanovnika mogao dovesti do problema."

Govoriti o Istanbulu znači prije svega imati na umu prelijepe istanbulske džamije, a posjetiti ih znači krenuti u park ispred Sultan Ahmedove džamije.

Stambolske džamije

Čuvena Plava džamija ili Sultan Ahmedova džamija sagrađena je u doba Ahmeda I (od 1609. do 1616.). Ova džamije predstavlja simbol grada na Bosforu. Pet visokih

Murata Četvrtog. Sve do 19. stoljeća Sultan Ahmedova džamija je bila polazna tačka za sve hodočasnike koji su se upućivali u Mekku za nas je ona bila polazna tačka upoznavanja Istanbula.

Na drugoj strani parka pogled se zaustavlja na Aja Sofiji, građevini koja je bila izgrađena kao crkva, zatim prenamijenjena u džamiju, a potom u muzej. Predstavlja remek djelo bizantske arhitekture i umjetnosti uopće izgrađeno u doba vladavine cara Justinijana za samo pet godina.

Sultan Fatihova džamija, Jeni džamija, Sulejmanija i Šehzade džamija, koje su prva djela mimara Sinana, su samo neke u nizu džamija koje su upotpunile naše uvjerenje o ljepoti ove sultanske prijestolnice.

Naše oduševljenje tom nedjeljnom šetnjom po Stambolu ometao je umor i jedva smo čekali

Istanbul: Sultan Ahmedova ili Plava džamija

minareta su stražari nad islamskim pogledom na svijet, a trideset kupola i 26 mermernih stubova ovičavaju lijepotu drevnog zdanja koje postoji puna četiri stoljeća. Neobičan broj prozora (ukupno ih je 260) omogućava da se svjetlost u unutrašnjosti džamije prelama tako da stimulativno djeluje na molitvu. Plava džamija ima tri velika ulaza i u sjeveroistočnom dijelu Plave džamije nalazi se mauzolej sultana Ahmeta Prvog, osnivača džamije, zajedno sa mauzolejima Osmana Drugog i

da se vratimo u hotel i pripremimo za slijedeći dan. Ljubaznost osoblja i ukusna hotelska hrana je bila sasvim pristojna uvertira za odmor.

Namaz u Šehzade džamiji

Slijedeće jutro počinjemo naravno namazom u obližnjoj Šehzade džamiji. O tom doživljaju je teško govoriti vjerodostojno jer takvo nešto se može samo doživjeti. Svoje impresije nam prenosi učenica Safija Aličković.

„Skidam cipele, onako mrzovoljna kao i svako od nas, vjerovatno zbog puta, a onda primam zbunjujuće išarete čuvara koji me šalje u posljedni saf. Zbunjivao me, od tolike prostorije, širine, on me tjera u čošak. Očito da se nakon ovoga atmosfera nije nešto poboljšala. Uredu, poslušati ću, samo me pusti na miru, mrmrljala sam u sebi. Šarajući očima po ogromnoj džamiji, počeh gledati, posmatrati, ispitivati samu sebe. Gdje god pogledah, prostranstvo oko mene. Mujezin izgovara riječi ikameta, ustajem, nijetim, klanjam namaz. Vjerovatno neću imati ni dovoljno riječi kako bih opisala ono što insan u takvom trenutku osjeća. On je klanjao dugo, a meni djelovalo tako kratko. Zbog širine džamije, osjećala sam kao da sama klanjam, pronašla sam kutak gdje mogu razgovarati sa Allahom dž.š., a zapravo je taj čošak bilo svako mjesto, prostor u toj džamiji. Dobrodošao si u svakom trenutku, okružen ljudima sličnim sebi. Poželjela sam ostati tu još par minuta, nisam mogla odoliti toj ljepoti, čistoći, trenutku koji nikada ljepši nije mogao biti. Pri izlasku, susretnem ponovo čuvara, ali ovaj put mu halalim jer, sada, nikada ne bih oklijevala niti mu se suprostavljala zbog toga što moram ići u posljedni saf.

Izlazim iz džamije, ponovo pretrčavam ulicu, poznavajući „opreznost“ istanbulskih vozača i odlazim u hotel, naš hotel Hamidije.

Nekako je to bilo prvo jutro, prvo doživljavanje stvari, okoline, atmosfere pa i naš hotel nije mogao zaobići moje misli.

Kada ulazite na prva vrata, dočekuje vas žubor vode, pljušti voda koja je ukrašavala ulaz tog hotela. Recepcionari, liftovi zbog kojih sam često izlazila uz stepenice ne mogavši ih dočekati. Kroz ulazna vrata prošlo je milion insana, bijeli, crni, muslimani, studenti, učenici, turisti. Marširali su kao na ulici našeg grada. Svako je cijenio i poštovao tebe, tvoj lik, nisi mu smetao, čak bi se ovako malko i osmjehnuo želeći reći kako je uredu što si tu, ne

smetaš nam. Svi smo hodili istom ulicom do vrata, na vratima je svako tražio svoj put, odlazio.. Upravo to zajedničko okupljanje je čarilo svaku noć, druženje provedeno zajedno. Nikada, niti u jednom trenutku nas nije napuštao osjećaj zajedništva i zadovoljstva.“

I dok smo pravili planove za naredni dan kao da je Lenonova izreka: „Život je ono što ti se dešava dok ti praviš planove za život“ izabrala naći svoju potvrdu baš na nama. Naš dragi prijatelj Husein Kansu, turski političar i nadasve vrijedan i čestit čovjek nas je počastio svojom gostoprimljivošću. Ispred hotela je osvanuo turski autobus kojeg je gospodin Kansu rezervisao samo za nas.

U muzeju Miniaturk

Naša prva destinacija je bila Miniaturk. Park sa eksponatima svih

razmjeri na otvorenom i prostire se na površini od 60.000 kvadratnih metara i pokriva period od 3.000 godina.

Prilikom kupovine karte birate između šest jezika (turski, engleski, njemački, francuski, ruski ili arapski) na kojem ćete kasnije, ispred svake replike, moći poslušati nešto o građevini pred kojom se nalazite. Uz sve to slušate muziku Fahira Atakoglua.

Naše druženje sa gospodinom Huseinom je nastavljano na putu ka Sultan Ejubovoj džamiji u kojoj se i na trotoarima i obližnjim sokacima jedva može naći mjesto za klanjanje sabah namaza.

To je jednostavno nezaobilazni dio istanbulskog kolorita kojeg treba doživjeti. Iako sa vidnim bolovima u koljenu naš dragi prijatelj je strpljivo pratio želje naših učenika.

Tako je napravljena kraća pauza za obilazak bazara oko džamije

Muzej Miniaturk: Husein Kansu sa muderrisima

značajnih građevina u Turskoj ali i šire gdje god da su dosežale genijalne ideje turskih mimara.

Tamo smo za oduševljenjem zatekli ponositi Stari most u Mostaru. Preljepazdanjaosmanskearhitekture krasila je i replika višegradske čuprije u Istanbulu.

Naime u ovom gradu je 2003. godine otvoreno "malo moderno čudo" - Miniaturk.

Muzej je jednostavna replika 70 najznačajnijih građevina iz Turske, ali i nekih drugih država u odgovarajućoj

Ensariji u posjeti

Cijela ova mahala je dobila ime po ashabu, Ebu Ejjubu el-Ensariju, r.a., koji je učestvovao u prvoj opsadi Konstantinopolja. Nošen dovom Allahova poslanika, a.s., u kojoj se blagosilja osvajač Bizanta, Ebu Ejjub, r.a., učestvovao je u opsadi tog grada pod vođstvom Jezida, Muavijinog sina. Ali taj hadis "Uistinu će Kostantinopolj biti osvojen. Kakav divan će to biti osvajač, a kakva divna osvajačka vojska!" se nije tada

Džamija Sultan Ejub El Ensari: Pogled na harem i turbe

obistinio, te je Ebu Ejub preselio na ahiret 668. godine. Klanjana mu je dženaza, a njegov mezar vremenom je zaboravljen. Tek oko 800 godina kasnije Šemsudin, šejh Mehmeda Fatiha, osvajača Konstantinopolja, u snu ima viziju gdje se nalazi Ebu Ejubov mezar i, na čuđenje prisutnih, nalaze ga zatrpanog zemljom. Sultan Mehmed Fatih na tom mjestu daje da se izgradi turbe i od tada mnogi stanovnici Istanbula nastoje biti sahranjeni u blizini ovog ashaba. Isti ovaj Šemsudin bio je osoba koja je najviše motivirala Mehmeda Fatiha da krene u osvajanje Stambola, i to na osnovu gore spomenutog hadisa. Otkako je ovaj ashab sahranjen na tom mjestu, stanovnici Istanbula nastoje da svoj zadnji smiraj nađu pored mezara ovog ashaba. To znači da se na brdašcu iznad Ejub-džamije mogu vidjeti nebrojeni mezari poznatih i običnih Stambolija koji su sahranjeni ovdje. Jedan od njih je i Mehmed-paša Sokolović čije se turbe nalazi nekih 100 metara od turbeta Ebu Ejuba Ensarije.

Iznad mezaristana vas dočeka izvanredan pogled na Zlatni Rog te poznati ugostiteljski objekat Pierre Lotti koji je dobio ime po istoimenom francuskom književniku koji je svojevremeno također dolazio na ovo mjesto da uživa u panorami grada.

Naš autobus je bio parkiran upravo pored mezaristana gdje smo se svi trebali naći u dogovorenom

terminu. Na prozivci ipak nisu bili svi. Nekoliko djevojaka se zanjelo ljepotom istanbulskih mahrama što je nama donijelo nervozu. Nakon dvadesetominutnog traganja za njima bili smo svi na broju i učenici i mahrame.

Naš domaćin nastavlja svoju misiju čuvajući sljedeću destinaciju za iznenađenje. Autobus je stao pred panoramom na kojoj stoji natpis TARIH MUZESI 1453.god.

Poznato je da je Mehmed II zvani el Fatih nakon što je postao Sultan 1451. godine kao prvi cilj sebi postavio osvajanje Carigrada jer je želio da obistini riječi Allahova dž.š. Poslanika. Ubjedljivo i dojmljivo prikazano osvajanje Carigrada koje je trajalo 52 dana je zaista nesvakidašnji prizor koji se ne propušta.

Učenica Selma Zukan je zabilježila jednu od brojnih hikaja koju smo čuli od gosp. Huseina.

"Zadovoljstvo je slušati gosp. Huseina dok priča o mladom i mudrom sultanu Fatihi i njegovom osvajanju Carigrada. Ne mogu a da ne izdvojim jednu hikaju koju nam je naš prijatelj ispričao. Naime kada je sultan Fatih došao na vlast pozvao je svog oca da mu pritekne u pomoć svojim iskustvom u vođenju carstva. Na taj poziv otac mu odgovara: "Ti si vladar i ti nađi riješenje" na što je opet sultan reagovao porukom "Ako sam ja vladar onda ti naredjujem da dođeš i pomogneš mi". Idući do vrha stepenica muzeja dobismo

priliku osjetiti ambijent osvajanja Carigrada. Bujice emocija navrle su kada sam ugledala sliku sultana na bijelom konju zajedno sa svojom vojskom i jasnom porukom na licu." Naprijed". Iznad nas je bilo naslikano nebo, okolo ljudi koji se hrabro bore a ispred zidine grada koje je trebalo prodrijeti i iza njih prostrijeti novi život, sreću i islam. Insan se nađe stoljećima unazad prisutan želeći biti dio toga."

Naše druženje sa gosp. Huseinom Kasnu smo krunisali taj dan večerom u prelijepom turskom restoranu kojem nas je počastio jedan od istanbulskih gradonačelnika. Uz prijatnu atmosferu, ukusna turska jela, sevdah u našem horskom aranžmanu smo proveli još jednu nezaboravnu Istanbulsku noć. Gospodin Kansu je imao i posebnu želju da mu otpjevamo pjesmu Dine Merlina "Da te nije Alija" a potom nas je ganuo do suza govoreći o ljepoti Bosne i bosanskoga naroda. Naredni rad je bio ostavljen za upoznavanje sa čarolijom kupovine kakvu rijetko gdje možete sresti na dunjaluku. Pijaca na Fatihi, Misir bazaar, Kapali čaršija, Taksim, su samo neki izazovi s kojima se teško nosio posebno onaj ženski dio ekipe.

Gjenkanje

Učenica Jasmina Hasić je u svom dnevniku zabilježila: "Trgovina u Turskoj je aktuelno zanimanje većine Turčina, na svakom koraku možete naći, razne trgovine, pijace, štandove i još mnogo toga što privlači svakog turistu. Pored mnogo pijaca gdje možete naći jeftinu odjeću, obuću ili bilo šta što tražite u Istanbulu tačnije u elitnijem dijelu grada možete pronaći brendiranu robu koja ima svoje standardne cijene. Sama riječ Turska asocira na trgovinu još od davnih vremena ovi ljudi su poznati po umijeću prodavanja robe i cjenkanju. Ako odete na Kapali čaršiju gdje možete naći većinu stvari od skupocjenog nakita, kože, odjeće do bižuterije, naići će te ljubazne i slatkoriječive trgovce koji na taj način

Detalj sa pijace Fatih: Profesor u akciji

privlače svoje kupce. Trgovina u Turskoj kako sam saznala je nasljedna prelazi sa koljena na koljeno, i što se tiče prodaje Turci su veoma sujevjerni po pitanju mušterija svaki turista koji ode u rane sate dobit će robu pošto poto jer oni smatraju da je prva mušterija odlučujuća za cijeli dan i ako je odbiju da neće imati sreće. u Turskoj možete naći sve što tražite i to po jeftinoj cijeni ako ste vješti u cjenkanju, a ako se ne cjenkate što predstavlja uvredu za svakog trgovca možete biti primorani da napustite objekat. Ako ikad odete u Tursku tačnije u Istanbul ne propustite otići na sva značajnija trgovinska mjesta i na najveći shopping centar na svijetu čak i ako nemate u planu ništa kupiti vrijedi otići i osjetiti žar trgovanja i ljepotu kupovine na turski način."

"Turska je bila posebno putovanje za nas. I sada osjetim miris začina sa Misira i u ušima odjekuju pozivi trgovaca i njihove riječi: Bosna i komšije... Mi pomalo izgubljene polahko smo koračale od radnje do radnje i razgledale. Malo kasnije već smo se bile udomačile tako da nam ni cjenkanje nije bilo problem." Emina Murtić

U noći 29. aprila su naši maturanti imali priliku proći iskustvo istanbulske gužve vozeći se ka Azijskom dijelu na Čamlidžu – Vidikovcu, najveće izletišta u Istanbulu koje nam pruža jedinstven doživljaj sklada, ljepote,

uređnosti a sve to uz nesvakidašnji pogled na ovaj višemilionski grad. Po nagovoru našeg iskusnog vodiča smo ovaj dio Istanbula posjetili predveče kako bi mogli posmatrati svjetla grada.

Bosforom

Pretposljednji dan u Istanbulu smo ranije već bili rezervisali za krstarenje Bosforom. Svoje utiske nam je iznijela učenica Alena Brković.

"Sunce je uklonilo oblake kada smo krenuli iz hotela na Bosfor. Cijena

od 10 lira nas je prijatno iznenadila. Pjevali smo, plesali, vrištali, pili turski čaj na tom platou rezervisanom samo za nas."

Naš povratak kući bio je već u petak ujutro. Džumu namaz smo obavili na graničnom prelazu Ipsala a potom nastavili put Čangrada obogaćeni nezaboravnim iskustvom putovanja kroz zemlju tako velikih historijskih previranja. U našu medresu smo stigli sa predpodnevnim subotnjim suncem ispunjeni novim spoznajama i iskustvima koje je eto bilo, sada se spominjalo i uz dovu Uzvišenom opet se ponovilo.

Sve pohvale našem organizatoru putovanja hfz. Senahidu Zajimoviću i dragim kolegama profesorima koji su brinuli da sve protekne besprijekorno. Posjeta Turskoj i upoznavanje sa adabima življenja na tim prostorima kako nekada tako i sada ukazuje na istinske vrijednosti čovjeka i mudrost emaneta Allahovog dž.š. koji obavezuje.

Ne postoji danas bolji džihad od nauke, ne postoji na ovom svijetu veličanstveniji trenutak od onog provedenog čitajući, ne postoji dostojanstveniji ugled od ugleda obrazovanog i odlučnog čovjeka u što su nas uvjerali i sultan Fatih i naš Husein Kansu.

Tekst priredila Elma Tatar, prof.

Bosfor: Na turističkoj brodici

DRUGI O NAMA

SELU ŠKOLA IZ B...

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

NOVI HORIZONTI

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

Položen kamen temeljac za gradnju amfiteatra

Poboljšanje uvjeta odgojno-obrazovnog rada

Pored Medrese „Osman ef. Redžović“ u Grčanku kod Visokog položen je kamen temeljac za izgradnju amfiteatra dačkog doma. Ovo je peti kamen temeljac u kompleksu visočke Medrese, realizacijom će se znatno poboljšati materijalni uvjeti odgojno-obrazovnog rada. Učenika raspolažaju imati amfiteatra oko 350 mjesta. Ovo je još jedan radni uspjeh i na investiciju, koja će pozitivno uticati na kvalitetu našeg rada.

Medresa na budžetu

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

Ostvarenje bajke u Velikom Čajnu

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

...izdvojila 70.000 KM

U Visokom promovirana 10. generacija maturanata Medrese „Osman ef. Redžović“ iz Velikog Čajna

Hoć u budućnost - drukčije, brže i bolje

Obilježena 65. godišnjica Blage na Hercevi

Odbranjene vrijednosti se ne zaboravljaju

Promovirana deveta generacija maturanata

Ovu školu pohađa 239 učenika iz 36 bh. općina

U sali Gradske kuće u Visokom promovirana je deveta generacija maturanata Medrese „Osman ef. Redžović“ iz Grčanku. Pred nasuprotirajući gostima i prijateljima održana je svečanost promocije.

Nastala u ratnom vihoru

Medresa „Osman-ef. Redžović“ od septembra 1992. završila je 578 učenika i učenica, a sada je u toku redukcija trinaeste generacije

Plemenita nastojanja

Posjeta medresi u Čajanku kod Visokog

Nastala u ratnom vihoru

Medresa „Osman-ef. Redžović“ od septembra 1992. završila je 578 učenika i učenica, a sada je u toku redukcija trinaeste generacije

Položen kamen temeljac

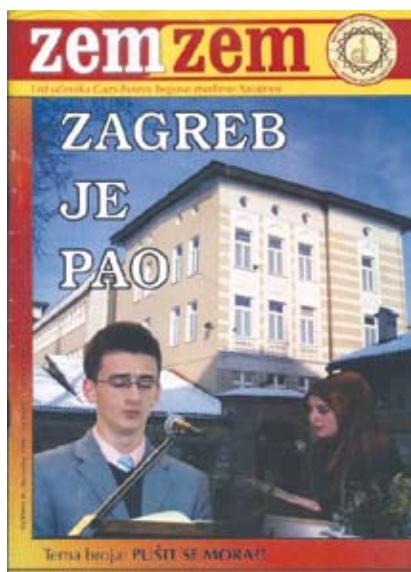
Obilježena 65. godišnjica Blage na Hercevi

Odbranjene vrijednosti se ne zaboravljaju

Obilježena 65. godišnjica Blage na Hercevi

Odbranjene vrijednosti se ne zaboravljaju

DRUGI O NAMA

Piše: Amar Begić, učenik II razreda Gazi Husrev-begove medrese u Sarajevu

Iskreno, malo je srednjih škola u Bosni, a Boga mi i šire, koje se mogu pohvaliti mladošću, a sa tolikim kvalitetom obrazovanja, stanovanja i odgoja kao što je Medresa „Osman-ef. Redžović“. Ime je dobila po velikom alimu Osman-ef. Redžoviću koji je rođen 1884. godine u Rudom.

Elitna škola

Kada bi opisivali, ukratko, ovu odgojno-obrazovnu ustanovu moglo bi se samo reći: „Jednostavan primjer mladosti i kvaliteta“. To je škola, prije svega, odgojno-obrazovnog karaktera, kojoj je udaren temelj još ratne 1992/1993. godine.

Medresa „Osman-ef. Redžović“ razlikuje se po mnogo čemu od ostalih medresa. Prije svega, najmlađa je od svih medresa na prostoru BiH i izgrađena je sredinom rata.

Smještena u ruralnom dijelu općine Visoko, umjestu Veliko Čajno, ili po riječima direktora Medrese prof. Džemala Salihsahića, u Čajangradu.

Osoba koja dobiva najviše

U jednom od posljednjih brojeva „Zemzema“ objavljen je veoma afirmativan tekst o našoj medresi. Najtoplije se zahvaljujemo redakciji „Zemzema“ i autoru teksta koji prenosimo u cijelosti (oprema teksta je redakcijska)

Kada bismo željeli opisati Medresu „Osman-ef. Redžović“ u nekoliko riječi, rekli bismo da je to jednostavan

SPOJ MLADOSTI I KVALITETA

priznanja za ovoliki uspjeh i kvalitetan rad Medrese, jeste njen direktor, ujedno i osnivač ove ugledne ustanove, prof. Džemal-ef. Salispahić koji svojim nesebičnim radom, naporom i zalaganjem, želi da svrsta Medresu (a zasada mu to veoma dobro ide), u red elitnih bosanskohercegovačkih škola.

Vakifi od mašrika do magriba

Na njegovu inicijativu, a sa Vakufskom organizacijom u Sarajevu, pokrenuta je akcija pod imenom „300 vakifa“ koja se ogleda u tome da muslimani i muslimanke, koji žele da učestvuju u izgradnji ovog hairli projekta, uvakufe jedan dio svoga novca za izgradnju kompleksa Medrese, koji u planu ima izgradnju džamije, kulturno-sportskog

centra, a zauzvrat dobijaju plaketu Vakif medrese.

Akcija je naišla na veliki odziv kod mještana Velikog Čajna, građana Visokog, što je logično, jer je ponos imati ustanovu takve vrste u svom gradu, u mjestu, ali i šire.

Bitno je spomenuti da Medresa nije samo dobila vakife iz okoline Visokog, nego iz čitave Bosne i Hercegovine, ali je i veliki broj vakifa iz dijaspe, što dovoljno govori o ugledu ove ustanove.

Odgoj prije svega

Najvažniji cilj Medrese je da svojim učenicima pruži islamski odgoj, po mogućnosti što šire stručno i duboko opće znanje i radne navike. Medresa sa svojim kvalificiranim odgojno-obrazovnim kadrom i pratećim sadržajima (moderna školska zgrada, džamija, amfiteatar i đački dom), omogućava svojim đacima da postanu islamski odgojene, cjelovite i zdrave ličnosti, koje predstavljaju temelj zdrave islamske i društvene zajednice.

Zahvaljujući sadržajnom i raznovrsnom planu i programu, ona je ravnopravna sa svim srednjim školama u našoj zemlji.

Do danas je Medresu završilo oko 750 učenika, a trenutno je pohađa oko 250 učenika i učenica.

Medresa je priznata od strane Rijaseta Islamske zajednice i nadležnih organa. Godine 2004. dobila je status javne ustanove.

REPORTAŽA

Pišu: Zajim KRUŠKO, IIIa
i Semir Dizdarević, IVa

NAJMANJA POTKUPOLNA DŽAMIJA U BIH

Muris-ef. Šehić, imam ove džamije u Podgori kod Breze, s ponosom ističe: "Ova džamija je tokom agresije na BiH postala simbol prkosa i vjere, jer je ostala netaknuta bez ijednog gelera ili metka i pored ciljanog gađanja iz raznih vrsta oružja. Samo u jednom danu, savremeni ruski tenk je, iz obližnjeg šljivika, dvanaest puta ciljano gađao „staru džamiju“, ali bez uspjeha..."

Poštovani čitaoci, u ovom broju Šahida vam želimo prezentirati zapažanja naše reporterske ekipe prilikom posjete džematu Podgora koji je ujedno i najstariji džemat u Medžlisu Breza, u čijem sastavu su još i sela Popovići, Izbod i Vlahinje.

Naš domaćin prilikom ove posjete bio je imam ovog džemata Muris-ef. Šehić, koji je davne 1996. godine bio maturant prve generacije naše medrese. Povod dolaska naše reporterske ekipe nije bio samo susret sa Muris-efendijom, nego i posjeta staroj džamiji u Podgori u kojoj je on imam, a koja spada među najljepše džamije u BiH.

Naime, džamija u Podgori ovih dana zaokuplja veliku pažnju zbog činjenice da je u toku njena restauracija, ali i zbog toga što je ova džamija najmanja potkupolna džamija u BiH.

Džemat Podgora

Ovaj džemat nalazi se u neposrednoj blizini naselja Župča, koje je, kako se priča, površinski i brojem stanovnika bilo najveće selo u bivšoj Jugoslaviji. Da bi putnik došao do ove prelijepe džamije, mora proći pored starog osmanskog mezarja koje je prepuno neidentifikovanih nišana sa vidljivim simbolom sablje.

Arhitekt Nurudin, koji vodi projekat konzervatorskih radova za otkrivanje kupole pri Zavodu za zaštitu kulturno-historijskih spomenika BiH tvrdi da je ova džamija najljepša u BiH sa najveličanstvenijim arhitektonskim rješenjem.

„Stara džamija“, kako je mještani nazivaju, je na listi kulturno-historijskih spomenika

Muris-ef. Šehić, imam džemata Podgora koji su pod zaštitom države, što govori o njenoj vrijednosti i značaju.

Nažalost, o džamiji nema pisanih dokumenata i jedini izvor podataka su usmena predanja.

Prema današnjem stanju džamije, vidljivo je da predstavlja najmanju potkupolnu džamiju u

Bosni i daje izgrađen vjerovatno početkom XVII stoljeća. Svojim proporcijama podsjeća na arhaični tip građevine, možda i iz ranijeg perioda prije klasičnog stila izgradnje u Otomanskom carstvu.

Usmena predaja kaže da su na džumu-namaz dolazili ljudi iz udaljenosti od 20 km, pa bi se odmarali u musafirhani koja je postojala u haremu džamije sve do početka dvadesetog stoljeća.

Džamija u Podgori

Ovaj vjerski objekat je na udaljenoj lokaciji od naselja, pa se zbog toga tvrdi da su džamiju, najvjerovatnije, sagradili turski askeri (vojnici) odmah po dolasku u Bosnu. U korist ovoj tvrdnji ide i činjenica da postoji kuća u blizini džamije u veoma ruševnom stanju koja je koristila kao skladište osmanskoj vojsci. U Prvom svjetskom ratu skinuto je olovo (kuršum), sa jedine kupole, za potrebe austro-ugarske vojske, pa su je domaćini odmah preklili drvenim materijalom (tahtom), tek toliko da se zaštiti. Konačno je kupola džamije prekrivena crijepom 1947. godine.

Muris-efendija nam je rekao da je ova džamija u predhodnoj agresiji na BiH postala simbolom prkosa i vjere, jer je ostala netaknuta bez ijednog gelera ili metka i pored ciljanog gađanja

Broj 24, juni 2009./džumade-l-uhra 1430. h. godine

iz raznih vrsta oružja. Samo u jednom danu, savremeni ruski tenk je, iz obližnjeg šljivika, dvanaest puta ciljano gađao „staru džamiju“, ali bez uspjeha.

Ovo je samo jedan od mnogobrojnih kerameta ove džamije.

Godine 2005. Građevinski odbor, na čelu sa gosp. Nasirom Silajdžićem, pokrenuo je inicijativu za rekonstrukciju ovog objekta.

Urađena je prva faza rekonstrukcije, a to je restauracija kupole.

U toku je druga faza rekonstrukcije džamije, tačnije, rekonstrukcija munare koju obavlja domaća firma „Termo Beton“.

Džamija je građena od dvije vrste kamena:

- a) SEDRA - koja je korištena za izradu lukova;
- b) TVRDI KAMEN - koji je

korišten za one dijelove džamije koji su nosivi.

Džamija je, umjesto, današnjeg mahfila imala drveni musander sa pokretnim stepenicama, a 1967. godine dograđeni su neki dijelovi koji nisu ranije postojali, a koji će u trećoj fazi biti uklonjeni kako bi se bi se džamiji vratio sjaj koji je nekada imala.

Debljina zida se svodi na samo 50 cm u vrhu kupole, a pretpostavlja se da se u džamiju ulazilo sa sofe.

Ono što najviše fascinira arhitekta su dva kamena u obliku slova L sa urezima, koji imaju još neobjašnjivu ulogu u konstrukciji džamije.

Džamija je puna raznih dekoracija i levhi na kojima su ispisana imena Poslanikovih unuka, te imena četverice hulefai-rašidina. Levhe je ispisao nepoznati kaligraf još 1284 h.

godine.

Kao što smo ranije naveli, imam ove džamije Muris-efendija Šehić održava meteb-sku nastavu četvrtkom, petkom i vikendom.

U džamiji se pored džume-namaza obavljaju akšam i jacija-namaz uoči petka.

Zahvaljujući Muris-efendiji, 9. septembra svake godine se obavlja tradicionalni mevlud uz prisustvo velikog broja džematlija i zvanica.

Nema sumnje da će Muris-efendija zajedno sa svojim džematlijama i dobrim ljudima uspjeti očuvati ovaj značajni kulturno-historijski spomenik, te molimo Uzvišenog Allaha dž.š. da mu podari snage da u ovom hairli poslu istraje do kraja, te da se džamiji vrati sjaj koji je nekada imala, a svakako se zahvaljujemo i na gostoprimstvu koje nam je ukazano.

VIJESTI IZMEĐU DVA BROJA

HADŽIFEJZOVIĆ U MEDRESI

18.12.2008.

Senad Hadžifejzović, jedan od naših najpopularnijih novinara bio je gost Medrese. Tom prilikom, u amfiteatru medrese, predstavio je svoju knjigu „Rat uživo“, prenijevši nam dio svoga iskustva. Treba istaći da je odmah nakon svoje posjete, poslao i ekipu Televizije Hayat, koja je snimila reportažu o medresi i objavila je u jednoj od najgledanijih emisija u Bosni i Hercegovini „Centralnom dnevniku sa Senadom Hadžifejzovićem“.

PROMOCIJA "KNJIGE RAZGOVORA 2"

12.09.2009.

Bajro Perva, putopisac, pjesnik, prozni pisac i profesionalni novinar u najpozitivnijem smislu te riječi, nedavno je objavio novu, drugu po redu, zbirku intervjuja pod naslovom "Knjige razgovora 2". To je bio povod da organiziramo promociju spomenute knjige i da se đaci susretnu sa ovim velikim prijateljem naše škole.

O ovoj knjizi, pored njenog autora, govorile su profesorice Bosanskog jezika i književnosti u našoj medresi, Amina Mešinović i Saliha Delibašić.

TUZLACI NAJUSPJEŠNIJI

20.04.2009.

Domaćin ovogodišnjeg takmičenja učenika

medresa bila je naša škola. Od ukupno 21 takmičara iz sedam medresa, koliko ih je uzelo učešća na takmičenju, prvo mjesto je osvojila Sumejja Šljivić sa ukupno osvojenih 90 bodova, drugo Fatima Topčagić sa 80 osvojenih bodova i treće Aldin Šahbazović sa 79 bodova, svi učenici Behram-begove medrese iz Tuzle.

GLEDAJ SE U OČIMA DRUGIH LJUDI

09.01.2009.

Josip Pejaković, poznati bosanskohercegovački glumac i humanista za okupljene đake, profesore i brojne goste, uz svesrdnu pomoć maestra Omera Pobrića, izveo je dijelove svojih monodrama "On meni nema Bosne" i "O, izbjeglice". Nakon izvođenja monodrama, prisutni su imali priliku razgovarati sa gospodinom Pejakovićem o

njegovom profesionalnom radu i angažmanu, aktuelnim kulturnim i društvenim pitanjima, ali i o emisiji "U ime naroda" i humanitarnom radu po kojem je ovaj neobični čovjek postao posebno omiljen i prepoznatljiv.

VEČER SA NAŠIM KUĆNIM PISCEM

16.02.2009.

U petak, 06. februara tekuće godine, u Medresi je upriličena književna večer sa Isnamom Taljićem, zasigurno jednom od najboljih bosanskohercegovačkih pisaca. Za ovu priliku članovi recitatorske sekcije i "Kluba prijatelja knjige" pripremili su neobičan i veoma sadržajan program. Predvođeni profesoricama Salihom Delibašić i Amelom Numanagić, đaci su priredili i izveli kao dramske komade dijelove Taljićevih romana "Tajna knjiga Endelusa", "Roman o Srebrenici" i "Brdo svjetlosti".

PROTIVPOŽARNA ZAŠTITA

07.02.2009.

I ove godine je učenicima medrese kao i svim zaposlenima, radi njihove sigurnosti, praktično pokazan način zaštite od požara. Radnici firme „Firing d.o.o.“ iz Visokog su upoznali prisutne sa rukovanjem protivpožarnim aparatima, a neki učenici su i sami imali priliku primijeniti naučeno.

VIJESTI IZMEĐU DVA BROJA

BOŠNJAČKA SVADBA

10.05.2009.

Dragi gosti Medrese bili su članovi dramske

sekcije Kulturnog društva Bošnjaka "Preporod" iz Zenice. Oni su posjetili našu školu i tom prilikom za đake i građanstvo izveli svoju veoma uspješnu i dobro prihvaćenu predstavu "Tradicionalna bošnjačka svadba". Bila je to prilika da se za trenutak vratimo u vremena kada su ašikovali naši očevi i majke.

KAO NA BILINOM POLJU

01.04.2009.

U noći odigravanja fudbalske utakmice BiH-

Belgija, školsko dvorište više je ličilo na tribine stadiona na Bilinom polju. Zahvaljujući razumijevanju prof. Handžića, u dvorištu je postavljen video zid gdje su okupljeni učenici mogli gledati utakmicu. Ovaj potez je bio važan ne samo zato da se utakmica bolje vidi, nego zbog nevjerovatno lijepe i uzbudljive atmosfere i druženja tokom utakmice. Razlog više za radost bila je još jedna pobjeda naših.

TAKMIČENJE UČAČA KUR'ANA

09.03.2009.

I ove godine za učenike Medrese organizirano je tradicionalno takmičenje u učenju Kur'ana. I ove godine đaci su se takmičili u dvije kategorije, tilavet sa tengimom i hifz. Od svih učesnika najuspješniji u kategoriji tilaveta sa tengimom bio je Lužić Saudin, a u kategoriji hifza Dizdarević Semir.

ZA LJEPŠU MEDRESU

10.04.2009.

Želeći oplemeniti životni prostor u kojem borave učenici

Medrese i omogućiti im što prirodnije okruženje, nakon spontane inicijative Uprava Medrese nabavila je veliki akvarijum u kojem danas živi oko 150 ribica. Ima ih preko dvadeset različitih vrsta. Razlog više da se đaci zadrže u holu i na trenutak uživaju u ovom skladu Allahovog stvaranja.

PROLJETNA SJETVA

15.04.2009.

Zdrava hrana i radne navike su očekivani rezultati proljetne sjetve krompira na poljoprivrednom imanju Medrese. Ove godine zasijane su veće količine krompira, a u ovoj lijepoj i korisnoj akciji učestvovali su i naši đaci.

MALE TAJNE VELIKIH ŽIVOTNIH USPJEHA

29.10.2008.

Iako neradni dan, za profesore i odgajatelje Medrese nedjelja je bila itekako radna. Tog dana većina nastavnog osoblja i administrativnih radnika prisustvovala je jednodnevnom seminaru "Male tajne velikih životnih uspjeha" koji organizira uspjehologija.com team iz Graza. Vješti predavači Mahdi i Dina uspjeli su zadržati pažnju učesnika tokom čitavom dana i učiniti ga zaista ugodnim.

REAFIRMACIJA SREDNJEVJEKOVNOG LOKALITETA ČAJANGRAD

23.05.2009.

Zavičajni muzej iz Visokog uspješno je realizirao projekat reafirmacije srednjevjekovnog lokaliteta Čajangrad u neposrednoj blizini Medrese. Tim povodom organizirana je prigodna svečanost kojoj

je Medresa bila domaćin. Na svečanosti su promovirani i novi visočki suveniri. U muzejskom prostoru Medrese otvorena je izložba "Korijeni Bosne", dok je u školskom dvorištu uz kahvu iz najveće džezve na svijetu izveden performans starih visočkih

zanata, kao i defile konjanjika iz Konjičkog kluba Visoko. Na samom lokalitetu Čajangradske tvrđave podignuta je državna zastava i zapaljena signalna vatra čime je svečanost i završena.

REDOVNE AKTIVNOSTI

I ove godine u Medresi je uspješno realizirana

AKCIJA "KURBANI 2008"

Piše: Hfz. mr. Senaid Zajimović

Uprava Medrese „Osman-ef. Redžović“ u oktobru 2008. donijela je odluku o pokretanju akcije „KURBANI 2008“ i tom prilikom imenovala komisiju koja je bila zadužena za njeno uspješno provođenje. Članovi komisije bili su: Senaid Zajimović – predsjednik, Asim Lemeš, Ejub Begić, Ekrem Smajlović, Bahrudin Uzunalić i Fahrudin Jusić – članovi.

Posao Komisije bio je da:

- reklamira akciju u medijima: Preporod, radiostanice: BM, Tešanj, Naba, Birr i MTV Igman;
- nabavi kurbane;
- analizira ponude za odabir adekvatnog i odgovornog ponuđača;
- dogovori cijenu kupovine, klanja, rasijecanja i iskoštavanja mesa;
- da odabranu stoku obilježi i izdvoji u posebno pripremljenu štalu do dana kada će se izvršiti klanje;
- da odredi grupe ljudi i imenuje vođe grupa koje će biti angažovane na klanju, rasijecanju, iskoštavanju i skladištenju mesa;
- da obezbijedi ambalažu za pakovanje i distribuciju kurban;
- organizira humanitarne posjete ugroženim porodicama;
- organizira prikupljanje, vaganje i obradu koža naših kurban kao i koža koje su donacija fizičkih lica;
- da nakon zaleđivanja mesa u šok-komori isto uskladišti u komorama Medrese;
- da sačini izvještaj o uspjehu i rezultatima akcije itd.

Ovogodišnja akcija uplate i klanja kurban u našoj Medresi ocijenjena je izuzetno uspješnom, a evidentan je značajan porast uplata u odnosu na prošlu godinu. Ukupan broj ovogodišnjih uplata iznosio je 701 kurban, a od toga:

- Organizacija „Milli Görüş“ iz Turske uplatila je 105 kurban; a
- građani su uplatili 596 kurban.

Od ukupnog broja uplata kupljen je 651 kurban krupne stoke, tj. 93 grla i 51 grlo sitne stoke.

Pored kurbanu nabavljenih na osnovu uplata, Medresa je primila i određen broj kurbanu po osnovu donacije i to kako slijedi:

- donacija Rijaseta IZ u goveđem mesu..... 1.100 kg;
- donacija Rijaseta IZ u ovčijem mesu..... 100 brava;
- Udruženje građana iz Kaknja 10 brava;
- Građani sa područja općine Visoko 12 brava.

Klanje kurbanu vršeno je na četiri mjesta:

1. Farma „Suša“ u Moštru (462 kurbanu ili 66 grla krupne stoke);
2. Farma „Ohran“ u Moštru (47 kurbanu sitne stoke);
3. Farma „Meša“ u Fojnici (189 kurbanu ili 27 grla krupne stoke); i
4. krug Medrese (4 kurbanu).

Sva goveda i ovce nabavljeni su na domaćem tržištu. Svi nabavljeni kurbanu su bili pod veterinarskim nadzorom, ispunjavali su šerijatske uvjete za kurbane i svi su zaklani uz nadzor stručnih lica, naravno, u skladu sa šerijatskim propisima.

Ovogodišnjom akcijom kurbanu Medresa je obezbijedila potrebne količine mesa i mesnih prerađevina za ishranu učenika i učenica. Određena količina mesa

koja prevazilazi potrebe ishrane đaka podijeljena je u humanitarne svrhe.

Podjela goveđeg mesa u humanitarne svrhe iznosila je 914,40 kg., i to prema sljedećem rasporedu:

- Udruženje invalida Vogošća - 194,30 kg.,
- Dom za stara lica Zenica - 490,20 kg.,
- socijalno ugrožene porodice na području općine Visoko - 229,90 kg.

Podjela ovčijeg mesa u humanitarne svrhe iznosila je 156 brava i to prema sljedećem rasporedu:

- Merhametova kuhinja u Brezi - 50 brava,
- Jetimsko naselje „Al-Walidejni“ - 20 brava,
- Starački dom u Zenici - 25 brava,
- Zavod „Drin“ - 20 brava,
- Udruženje invalida Visoko - 25 brava,
- socijalno ugrožene porodice na području općine Visoko - 16 brava.

Ovom prilikom Uprava Medrese se zahvaljuje svim svojim donatorima koji su svojim uplatama učestvovali u uspješnoj realizaciji ovogodišnje akcije „Kurbani 2008“.

PREDSTAVLJAMO NOVE PROFESORE

MEDRESA BOGATIJA ZA TRI NOVA PROFESORA

Piše: Aldin Hasić, Ila

Izet Bidžević rođen je u Sjenici 13. 12. 1952., gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Za vrijeme svoga školovanja u gimnaziji zainteresirao se za fiziku, pa je u četvrtom razredu uradio maturski rad iz fizike na temu „Specijalna teorija relativiteta“. Nakon gimnazije, a shodno svome interesovanju, upisuje Prirodno-matematički fakultet u Sarajevu koji je uspješno završio.

Kao profesor fizike radio je u Lukavcu kod Tuzle, zatim u Novoj Varoši, Prijepolju (13. godina), u Njemačkoj za vrijeme rata (u tzv. Bosanskoj dopunskoj školi) i u Perzijskom koledžu. Također je radio već kao iskusan profesor u Brezanskoj gimnaziji i MSC u Ilijašu.

Od oktobra 2007. godine radi kao profesor u Medresi „Osman-ef. Redžović“. Želimo mu uspjeh u radu uz želju da i iz naše škole u budućnosti bude studenata koji će upisati prirodno-matematičke studije.

Dženan Rezaković rođen je 21. 6. 1985. godine u Visokom. Nakon osnovne škole završio je Medresu „Osman-ef. Redžović“, kao učenik generacije. Nakon Medrese upisuje Fakultet islamskih nauka u Sarajevu. Kao jedan od 25 najboljih studenata na Fakultetu islamskih nauka, nagrađen je besplatnim studentskim putovanjem po Turskoj u trajanju od petnaest dana.

U augustu 2008. godine, u organizaciji FIN-a imao je priliku usavršiti aktivno poznavanje arapskog jezika, boraveći u Egiptu, na Cairo University Center for Arabic language and culture (Kairski univerzitetski centar za arapski jezik i kulturu), gdje je uspješno završio modul pod nazivom Arabic and islamic culture (Arapska i islamska kultura).

Aktivno govori arapski i engleski jezik, a pasivno turski.

Nije zanemariva činjenica da, kao nekadašnji đak ove škole, poznaje njen duh i ima želju da aktivno doprinese njenom daljem napredovanju. Želimo uspjeh profesoru Dženanu na poslovima odgajatelja u našoj medresi sa željom da stečena znanja što kvalitetnije iskoristi.

Adisa Aganhodžić rođena je u Višegradu 10. 11. 1977. godine. Po završetku osnovnog obrazovanja, zbog ratnih okolnosti završila je srednju tehničku školu u Zenici. U vohoru rata, kako kaže, Allah dž. š. joj daje veliki hajr, jer upoznaje svog životnog saputnika koji je velikim dijelom bio sebeb vezivanja za vjeru. Nakon udaje, zajedno sa mužem odlazi na studije u Damask, gdje nakon godine dana učenja arapskog jezika, upisuje Fakultet islamskih nauka na Univerzitetu El-Azhar, ogranak u Damasku.

Godine 2005. uspješno diplomira i dobija zvanje profesora islamske teologije. Tokom 2004. godine, dok je bila na trećoj godini fakulteta, a na inicijativu svoje profesorice dr. Revde Džemal El-Hasri, uspješno polaže ispit i dobija idžazetnamu – diplomu za pravilno učenje i podučavanje učenja Kur'ana.

Aktivno govori arapski jezik. Adisa trenutno volontira kao predavač na predmetu Ahlak i, kako kaže, drago joj je što ima priliku da u ovom kolektivu stiče radno iskustvo i proširuje znanje. Sretno je udata i ima dva sina.

POD LUPOM

Piše: Muhamed Bilčević, Ila

Jednom davno neko je rekao: "Čovjek je ono što jede".
Zbog uloge medija u postmodernom društvu, danas bi
sigurno bilo ispravnije reći

ČOVJEK JE ONO ŠTA GLEDA

Često u novinama možemo pročitati vijest o našim ljudima koji su se nakon progona skrasili u jednoj od svjetskih zemalja, kako putem satelitskih kanala slušaju cjelodnevna emitovanja bezlične muzike i koji pri tome najviše znaju o Srbiji. Ispade da im oni koji su ih protjerali kreiraju emisije koje će gledati i na taj način formirati njihovo mišljenje i sud.

Drugi primjer je majka koja sjedi pred tv-ekranom u kući, zajedno sa svojom osmogodišnjom kćerkom, i zajedno plaču zbog pogibije izvjesnog Tošeta Proeskog. Samo se trebamo zapitati do kojih granica može ići naša naivnost?

ODGOJ vs. TV

Ako analiziramo programe i „naših“ TV-kuća, nećemo naći bolju situaciju. Najmanje je emisija koje su prikladne dječijem uzrastu. Naši urednici i novinari apsolutno ne razmišljaju o svojim gledaocima, a taman kad pomisliš da ima neka fina ideja pretočena u neku lijepu emisiju, oni potroše pare nekome na put u Pariz ili Istanbul, a odmah u sljedećem prilogu prikazuju nekoga ko ne može sastaviti kraj sa krajem. Ovakav program bez ukusa i normi, nanosi veliku štetu svima onima koji žele da svoju djecu

odgoje moralno i karakterno, a posebno onima koji nastoje da svoju djecu odgoje u vjeri.

PORODIČNI RAZGOVOR?!

Svijet televizije već poodavno ugrožava porodični život, razarajući zajednicu i unutarporodičnu komunikaciju. Televizija je okupirala, kako slobodno vrijeme tako i zajedničko porodično vrijeme. Porodični razgovori podređeni su komunikaciji sa TV-om, a porodične teme - televizijskim. Jaz između roditelja i djece produbljen je različitim TV-intresovanjima i navikama, što vodi odvajanje u posebne sobe i vjernost ličnim TV-aparatima. Tako se javlja savremeni fenomen, da se sa sve većom pažnjom prate

i proživljavaju životi TV-junaka negoli bližnjih. Na tom putu dolazi do definitivnog odumiranja porodične zajednice.

Ima kuća u kojima se i ne gasi televizor, već stalno nas kljuka svojim idejama, često nevrijednim pa i pogubnim. Danas već psiholozi jasno govore o štetnosti gledanja televizije za djecu, o novoj pojavi, ovisnosti o računarima, igricama. Tako nam se neprimijetno nameću misli i stavovi koji nisu spojivi s normalnim životom, a posebno sa vjerskim pogledom na život.

Prije nekoliko dana smo mogli gledati emisiju na TV-kanalu Nacionalna geografija, u kojoj autor na jedan briljantan način „dokazuje“ da je živa ćelija

nastala sama od sebe, usljed pripremljenih uvjeta na Zemlji.

Sasvim je vidljivo da se želi pokazati onima koji vjeruju da je svijet i život bez Stvoritelja i Gospodara moguć, a onda kad nema Boga, nema i odgovornosti – možeš raditi šta hoćeš, ne moraš poštovati tradicionalne norme i za to ti niko ništa ne može. A upravo ovi što nam nameću ovakve misli, imaju za cilj da unište vrijednosti vjere i tradicije.

MISS PILJARE I BABAJA

Isti cilj se krije i iza emisija o izboru za mis, mis maturske večeri, mis piljare, izvještaji o gej-paradi, različitim partijima, muzičkim spektaklima, modnim revijama i manekenima, plesnim grupama, pijankama, kućnim ljubimcima i svim drugim bezvrijednim životnim stvarima koja vode u razvrat i beščašće. Sve ove emisije imaju isti cilj, neke direktno a neke indirektno, da unište našu lijepu tradiciju i nametnu nam zapadni način života, što im velikim dijelom

i uspijeva, jer danas sve više možemo vidjeti muslimansku djecu koja se šišaju kao neki zapadni

fudbaleri, glumci, te u njima traže svoje uzore, a svoju tradiciju smatraju staromodnom. Tu su, također, sada sve popularniji i „zanimljiviji“ šou-relnosti, koji se realiziraju po uzoru na „moderne“ zapadne serije poput „Big brother“ i sl. Među omladinom, donedavno je najpopularniji bio šou-relnosti „Operacija Trijumf“. Predstavnik Bosne i Hercegovine na tom takmičenju bio je famozni Adnan Babajić. Samo primjera radi navodimo da je Adnan jedini takmičar koji nije znao ni riječi

engleskog jezika, da je čovjek koji je javno psovao najveće vjerske svetinje, čovjek koji je za Božić i Novu godinu popio najviše alkohola. Za mene kao muslimana, a i sve Bošnjake ovo predstavlja čisto ismijavanje našoj gluposti i neobrazovanosti. U vrijeme kada je on pobijedio na tom takmičenju, postao je uzorom za stotine hiljada tinejdžera, koji su skakali ispred TV-ekrana i molili Boga da sutra i oni budu kao „naš“ Adnan Babajić. Također, dok naša djeca gledaju Izeta Fazlinovića kako „simpatično“ reklamira lozu, u njegovom mladom mozgu treba se formirati mišljenje da je alkohol lijep i da ga vjera zabranjuje bez nekog razloga.

NA RUŠEVINAMA PORODICE

Kako drugačije nazvati ulogu medija kojom se promovišu blud, preljuba, zavist, ljubomora, materijalizam, nego destruktivnom, jer se amoralno predstavlja kao nešto sasvim normalno i prirodno, a novac i strast postaje osnovni cilj u životu. Ako se u tom duhu odgajaju ukućani, onda je normalan slijed očekivanja su-

kob. A kada se razori porodica, kao nukleus društva, onda je na pomolu i uništenje cjelokupne društvene zajednice kojom je, tako razorenom, mnogo lakše vladati. Gledajući na televiziji stil života, oblike ponašanja, stil oblačenja i način ophođenja, djeca bez razmišljanja to prihvataju i oponašaju, i udaljavaju se tako od svog sistema vrijednosti, svoje kulture i identiteta, bez čega svakako na ovom prostoru ne možemo opstati.

Podržimo akciju PROBUDIMO SE DA NE BUDE KASNO

JU Dom zdravlja sa poliklinikom Visoko pokrenula je humanitarnu akciju "PROBUDIMO SE DA NE BUDE KASNO!" sa ciljem prikupljanja sredstava za nabavku RTG-aparata za rano otkrivanje raka dojke, više poznat pod imenom "mamograf". Cilj je prikupiti novčana sredstva u iznosu od 160.000 KM.

Vjerujemo da svi zajedno, posebno uz Vašu saradnju i pomoć, možemo ostvariti uspjeh ove akcije.

Možete pomoći uplatom na račun ili pozivom na otvoreni humanitarni broj

090/292-021.

Pozivom donirate 3KM, a broj računa je:

**JU DOM ZDRAVLJA SA
POLIKLINIKOM
Za mamograf
UNICREDIT BANKA
Račun: 338570-221 865 8186**

IZLOG KNJIGE

Uređuje: Semir Dizdarević, IVa

KON IGULDEN: "DŽINGIS-KAN, GOSPODAR LUKA I STRIJELE"

VLADAR KOJI JE RAZUMIO IDEJU NACIJE

Hiljadama godina mongolski narod pati pod surovom vlašću kineskog carstva, zemlje ogromnog bogatstva i mnogoljudne vojske. Džingisovi ratnici posjeduju samo luk i strijelu, konja i čeličnu disciplinu - naslijeđe svoje domovine: zemlje leda, gladi i smrti. Džingis mora da porazi drevnog neprijatelja ili će svi njegovi snovi biti srušeni. Mladi ratnik postao je briljantni vojskovođa i sad, mora uzdignuti svoj narod do neslučenih visina.

Iako radnja ovog romana počinje kada Džingis-kan ubija najmanskog kana, koji je bio kan posljednjeg plemena koje se nije priključio njegovom savezu, prvo ćemo se ukratko upoznati sa Džingisom i njegovom burnom prošalošću koja ga je vodila da postane kan svih plemena.

Džingis-kan (Temudžin)

Rođen je 1155. u blizini Bajkalskog jezera u današnjoj Rusiji. U mladosti je bio zarobljen, te je tri godine bio rob susjednog plemena. Džingisa, njegovu majku i braću njihovo pleme je napustilo nakon što je otac, koji je bio poglavica plemena, otrovan. Porodica je prošla godine patnji, a Temudžin (njegovo pravo lično ime) je od svoje majke naučio da mu je jedini vjerni prijatelj samo njegova sjena. Prema anonimnoj "Tajnoj povijesti Mongola" Temudžin je najprije postao vođa nekog osiromašenog plemena u Srednjoj Aziji. S vremenom nadjačao je sve svoje suparnike i okupio borbenu

snagu od 20.000 ljudi. Još kao mlad vladar proveo je opsežne reforme zakonodavnog sistema, uspostavio je efikasnu službu komunikacija nalik tzv. pony expressu na američkom Divljem zapadu i prvi je koji je pisao na mongolskom jeziku. Godine 1206. na skupštini kanova (kurultaj) izabran je za velikog kana – Džingis-kana čitave Mongolije. Od ovog momenata počinje i radnja djela kojeg vam predstavljamo, a završava se kada Džingis osvaja Peking. Nakon njegove smrti Mongolsko carstvo, od Japanskog i Žutog do Crnog mora, razdijeljeno je između četiri njegova sina. Država koju je stvorio obuhvatala je ogroman prostor – prostranstvo veće od Rimskog carstva i veće od carstva Aleksandra Velikog. Naime, u doba njegove smrti 1227., njegovo se carstvo protezalo od Mađarske preko Azije do Koreje i od Sibira do Tibeta. Osvajanje Rusije nije uspio dovršiti, baš kao ni njegovi sinovi, ali je to pošlo za rukom njegovom unuku Batu-kanu. Iako se to u prvi

mah ne može zaključiti mongolska vladavina donijela je relativan mir Aziji. Domorodačke umjetnosti doživjele su svoj procvat, uključujući kaligrafiju, slikarstvo i književnost. Njegova se vojska odlikovala brzim manevrima i prodorima. Masovno je uništavala civilno stanovništvo i gradove, a zarobljenike pretvarala u robove. Svuda je unosila strah i ostavljala pustoš za sobom. Uprkos tome ili možda baš zbog toga, život Džingis-kana postao je predmet mnogih povijesnih i književnih dijela.

„Gospodar luka i strijele“

Odmah nakon ujedinjenja svih plemena, Džingis poziva cijelu naciju da krene u osvajanje susjednih carstava koja su ih toliko godina držala u ropstvu. Ratoborni narod kakvi su Mongoli,

pristali su na to sa oduševljenjem, jer su znali da ispred sebe imaju pravog vladara, koji će ih voditi. U to su se uvjerali prvim mjesecima zajedničkog života kada su se dešavali određeni sporovi među plemenima što je Džingis uvijek pravedno rješavao. Autoritet koji je imao on i njegovi ljudi, bio je dovoljan mongolskim plemenima da uklone sve međusobne razmjerice i da zajedno krenu u stvaranje jače države.

Posebno je zanimljiv način na koji je Džingis odgajao svoje sinove. Jedne prilike im je rekao da uđu u hladnu vodu, kao što je i njegov otac njemu i njegovoj braći:

„Ne pokazujte nikakva osjećanja, hoću da vidim hladno lice koje ćete pokazati neprijatelju. Zapamtite da se i oni plaše. Ako se ikada budete pitali jeste li jedine kukavice u svijetu ratnika, znajte da se svi plaše. Svi do jednog. U tom saznanju možete da sakrijete svoj strah i nadjačate ih.“ Lica sva tri dječaka postaju bezizražajna, mali Toluj ih oponaša, s velikom pažnjom.

„Dišite polahko kroz nos kako biste usporili srce. Vaše tijelo je slabo, ali ne obraćajte pažnju kada vas preklinje za pomoć. Vidio sam kako čovjek nožem probija sopstveno meso, a da ne prolije ni kap krvi. Iznjedrite tu snagu, dišite. Pokažite mi samo ništavilo i prazninu.“ Nakon što izađu iz vode Džingis ih pita:

„Jeste li preživjeli?“ Jesugej (njegov otac) je isto pitao svoje sinove i Hasar mu je odgovorio: „Jedva“, natjeravši oca na smijeh. Međutim, Džingisovi sinovi šute i on shvata da s njima nije izgradio prijateljski odnos kao što je to Jesugej uspio sa svojim sinovima. Morat će s njima da provodi malo više vremena, obećava sebi. Princeza iz carstva Si

Sja je poput vatre u njegovoj krvi, ali veliki kan će ubuduće morati da obuzda svoje strasti, bar dok djeca ne ojačaju.

„Vaše tijelo ne upravlja vama“, kaže im opominjući istovremeno i sebe. Tijelo je samo zaprega koja vas nosi. Vi ga kontrolišete voljom i dahom koji udišete i izdišete, kada vas pozove poput zadihanog psa. U borbi, kada vas pogodi strijela i bol je nepodnošljiv, odagnajte ga i prije nego što padnete, smrt će stići vaše neprijatelje“. Gleda u obližnje brdo, sjetivši se dana tako nevinih i dalekih da više ni ne pamti svaki detalj.

„Sada napunite usta vodom i trčite na vrh onog brda i nazad. Kada se vratite ispljunut ćete vodu, kako bih znao da ste pravilno disali. Ko prvi stigne dobiće ručak. Ostali će gladovati.“

Nakon kraće pripreme i savjetovanja sa glavnim vojskovođama, Džingis-kan je sa svojim narodom krenuo na Si Sja carstvo koje se odvojilo od kineskog kao autonomno, vođeni

znanjem Ujgura, plemena koje se bavilo naukom a uz to je bilo u susjedstvu ovog carstva. Džingis se obraća ujgurskom učenjaku: „Piše li u tim rukopisima kako se osvajaju gradovi od kamena?“ Glasnik oklijeva, osjećajući neskriveno interesovanje ljudi oko sebe. „Nisam čuo ništa slično, gospodar. Kinezi pišu o filozofiji, riječi Bude, Konfučija, Lao Cea. Ne pišu o ratu, a čak i da pišu, te rukopise nam ne pokazuju.“ „Onda nam neće biti od koristi, uzmi svoje slijedovanje hrane i kloni se tuče i hvalisanja.“

Put preko pustinje koja ih je dijelila od Si Sja je dug, ali je volja i želja za uspjehom mongolskih ratnika nadvladala. Od ulaska u grad dijelio ih je veliki zid i četa naoružanih vojnika na njemu koji su ih spremno dočekali. Nije bilo načina da se prođe jer su se prvi put našli pred ovakvom preprekom. Džingis je i ovaj put pronašao način, te je sa svojom vojskom prošao bedeme carstva i porobio ga. U dalja osvajanja kineskih carstava je krenuo pojačan sa Ho Saom, čovjekom koji najbolje poznaje sve predjele velikog kineskog carstva. Odatle je poveo i princezu, čija ga je ljepota zadivila. Prije nego što napadne na prijestolnicu Kine, Jenking (današnji Peking), Džingis šalje u izvidnicu svoju braću Hasara i Temuga, kao i Ho Saa. Iako je grad izgledao nesavladiv, Džingis na kraju uz pomoć niza okolnosti baca na koljena mladog kineskog cara i željan divljih ravnica i planina Mongolije, vraća se svome zavičaju.

Knjigu o ovom hrabrom i pravednom vladaru vam preporučujemo da pročitate, jer je prepuna zanimljivih avantura.

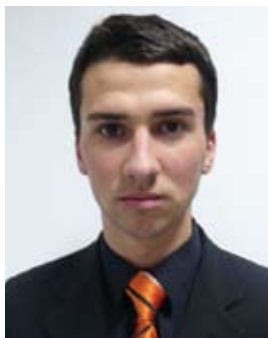
Sigurni smo da njen veoma čitki sadržaj nikog neće ostaviti ravnodušnim.

Ukratko - pravac biblioteka i - knjigu u ruke!

NAŠI VELIKANI

Priradio: Ibrahim Dožić, Ila

KASIM-ef. DOBRAČA

SVJETIONIK ISLAMA

Kasim ef. Dobrača je rođen 1910. godine u Vragolovima, džemat Sočice kraj Rogatice od oca Rašida i majke Hasnije. Bio je najstariji od djece. Inače, porodica Dobrača je važila za jednu od uglednijih i pobožnijih na području Rogatice, pa stoga i ne čudi što je Kasim-efendija postao klasan alim. Poslije završenog mekteba i osnovne škole u Rogatici odlazi na školovanje u Sarajevo gdje završava Gazi Husrev-begovu medresu odličnim uspjehom. Nakon završene medrese odlazi na studije u Egipat na čuveni univerzitet El-Azhar.

Tamo se prvi put susreo sa Mehmed ef. Handžićem. U Kairu je stanovao zajedno sa Handžićem i tamo su postali prisni prijatelji. Po povratku u Sarajevo radio je na nekoliko mjesta, ali je svakako najznačajniji njegov posao na mjestu vaiza u Gazijinoj medresi.

Predavao je hadis, fikh, historiju islama, hatabet (imamet), akaid, ahlak, arapski jezik i književnost. Bio je omiljeni profesor učenika zbog toga što je način njegovog predavanja bio svima shvatljiv, a bio je shvatljiv zato što je svakom predmetu prilazio sa ogromnom količinom ljubavi i interesovanja.

Kasim-efendija nije bio samo veliki alim već i borac za prava

muslimana u bivšoj državi kada je bilo kakvo promoviranje islama bilo zabranjeno. Bio je jedan od potpisnika Sarajevske rezolucije zajedno sa Mehmed ef. Handžićem, bio je član udruženja „El-Hidaje“, čiji je predsjednik bio Mehmed ef. Handžić, bio je predsjednik udruženja „Mladi muslimani“, a poslije smrti Mehmed ef. Handžića dolazi na funkciju predsjednika udruženja „El-Hidaje“.

Neki kažu da je Kasim-efendija trebao biti reisul-ulema, ali su ga se komunisti plašili zbog njegovog

**„Odazvao Ti se je, o naš Gospodaru,
I prihvatio tvoj poziv Hadži Kasim
Dobrača, neka postigne Tvoju
milost. Ponos naših učenjaka
vrhunskih. Kada je upitan bio,
odgovorio je, a kada je odgovorio,
to je bilo ispravno. U službi
Tvoje vjere bio je ustrajan i ispravan.
Nije se bojao na Tvom putu prigovora
Onih koji prigovaraju.**

**Njegov tarih i naše dove Božijem Veličanstvu
„Neka uđe Kasim u Tvoj Džennet.“**

jekina, autoriteta među ljudima i njegovog znanja, pa im je stoga više odgovaralo da na poziciji reisul-uleme imaju čovjeka koji će igrati po njihovim pravilima. Iz tih razloga je dva puta zatvaran. Prvi put je zatvoren na desetak dana, dok je drugi put zatvoren na 15 godina zatvora, zbog toga što je

navodno htio pobjeći iz Bosne u Hrvatsku.

Pušten je uvjetno nakon 12 godina robije zbog primjernog ponašanja. Zanimljivo je to da su ga dva puta za vrijeme njegovog boravka u zatvoru pokušali ubiti, ali im to na svu sreću nije uspjelo.

Po izlasku iz zatvora bila mu je zabranjena svaka državetska djelatnost, i bilo mu je zabranjeno izlaziti iz grada Sarajeva bez prethodnog obavještenja vlasti, a iako je dobio dozvolu, tu su bili članovi UDB-e koji su pratili svaki njegov korak.

Pošto nije mogao nigdje predavati, zaposlio se u Gazijinoj biblioteci gdje je radio do odlaska u penziju 1976. godine. Kasim-efendija preselio je na ahiret 3. novembra 1979., a dženaza

mu je bila dva dana kasnije. Na dženazi Kasim ef. Dobrače bilo je prisutno oko pet hiljada ljudi što je za vrijeme komunizma izuzetno veliki broj.

Molimo Allaha dž.š. da našeg velikana Kasima ef. Dobraču nastani u džennetu i da mi uzmemo pouke iz njegovog života.

POGLEDI

Priredila: Merima Mujanović, Ilb

MEVLUD

SIMBOL OČUVANJA VJERE

Naravno da trebamo i moramo upozoravati da mevlud nije eksplicitno dio vjere, jer obrede utvrđuje samo Zakonodavac, Allah dž. š., ali jeste dio naše tradicije koja je imala i ima specifičnu ulogu za Bošnjake. Mevlud nije obred koji otključava vrata dženneta, ali jeste prilika da se okupimo, prisjetimo našeg Poslanika a. s. u vremenima kakva jesu.

Da bishvatili bit islama, posebno je važno shvatiti značaj Poslanika a. s. sa stanovišta tradicionalnih muslimana. Odakle toliko ljubav muslimana prema svom Poslaniku a. s. kada su posrijedi, kako njegove riječi tako i njegova djela, odakle ta silna želja da se to prenese na svakidašnju razinu života, kako individualnog tako i porodičnog? Zaista na ovakvu zapitanost ostat će uskraćen odgovor svakom onom koji je udaljen od vjere, zapravo, svakom ko nije teoretski ni praktično dokučio i osjetio ulogu Poslanika a. s. kao navjestitelja Božije Poruke.

Vjerski običaji, kao što su mevludi, nose u sebi elemente simbola etničkog identiteta. Kada je riječ o mevludu, treba imati u vidu dvije stvari: jedno je mevlud kao spjev, ispjevan u povodu obilježavanja rođenja Muhammeda a.s., a drugo je svečanost, privatna ili javna, prilikom koje se narod okuplja da bi prisustvovao svečanosti, slušajući i učeći odabrane stihove mevludskog spjeva. S druge strane, mevlud kao javni ali i porodični obred, dobiva na značaju u razumijevanju bošnjačkog entiteta

ako se zna da porodica ima jednu od najvažnijih uloga u životu pojedinca, u njegovoj emotivnoj i psihičkoj strukturi. Blagoslovljeni mjesec rebiul-evvel opet nam dolazi donoseći sa sobom i ono najdraže, najuzvišenije – godišnjicu rođenja jednog od najvećih umova čovječanstva, posljednjeg Božijeg poslanika Muhammeda a.s. Uzvišeni Gospodar svjetova odabrao je pravi momenat kada je odredio da se on rodi i pokaže nam pravi put, put sreće i spasa na oba svijeta. Mevlud je dio islamske tradicije u historiji Bosne koja nas poput "pupčane vrpce" veže za vrijeme i prostor naše Zemlje i našeg razumijevanja islama. Zemlja Bosna je u stoljetnoj borbi da postane država za pravedan i dostojan život. Mevlud je okvir u kojem su se Bošnjaci okupljali i prisjećali svoga Poslanika, a. s. i svoje vjere. Tradicija obilježavanja mevluda u BiH, naslanja se na bogato naslijeđe islamskih naroda, posebno osmanskih Turaka, sa kojima su Bošnjaci te vrste obreda, više stoljeća, zajednički obilježavali. Tako je poznato da Bošnjaci svoje najveličanstvenije događaje

Imami uče tradicionalni mevlud

obilježavaju mevludom: useljenje u novu kuću, hairli završetak nekog posla, itd. Ako prošetamo po sjećanjima na vlastito djetinjstvo, barem jedan dio nas otkriće značenje koje su stihovi i muzikalnost mevluda sačuvali u nama na doba kada smo im prisustvovali. Naravno da trebamo i moramo upozoravati da mevlud nije eksplicitno dio vjere, jer obrede utvrđuje samo Zakonodavac, Allah dž. š., ali jeste dio naše tradicije koja je imala i ima specifičnu ulogu za Bošnjake. Mevlud nije obred koji otključava vrata dženneta, ali jeste prilika da se okupimo, prisjetimo našeg Poslanika a. s. u vremenima kakva jesu.

SUJEVJERJA

Prigledila: Selma Kovo, Ib

Mašta stvarno može svašta, ali zar nije baš previše kada neko kaže:

SREĆA JE U ŽABI, A NESREĆA U ŠEŠIRU?!

Od davnina ljudi vjeruju u razne priče o događajima u prirodi, raznim znakovima koji ukazuju na sreću ili nesreću. Za neka od tih "vjerovanja" sigurno ste već čuli, za neka sigurno niste. Pažljivo pročitajte kako biste saznali šta vam sve može donijeti sreću, a šta nesreću.

Sujevjerje ili praznovjerje je staro koliko je staro i čovječanstvo. Sujevjerje se definira kao sklonost da se određeni postupci i događaji neosnovano smatraju predskazanjem nastupajućeg zla ili dobra, dok pesimizam označava sklonost da se život i događaji posmatraju s najgore strane, bez nade u bolje.

U Kur'anu se navodi da su stari narodi, poput faraonovog i Salihovog a. s., bili izrazito sujevjerni u pogledu svojih poslanika, a nisu bili svjesni da im je zlo, koje su predskazivali, došlo isključivo zbog njihovog nevjerstva, inata i zapostavljanja Allahovog zakona. Svaki narod ima svoje oblike sujevjerja. Što je jedan narod udaljeniji od vjere, sve je više u njemu

zastupljeno sujevjerje. Mnogi ljudi su sujevjerni, a posebno na Zapadu, u pogledu broja 13, pa ga je zato većina avionskih kompanija i izbrisala sa sjedišta. Allahov Poslanik s. a. w. s. svrstao je sujevjerje u sihr, kao što se prenosi u hadisu: "Predskazivanje zla ili dobra na osnovu leta ptica, sujevjerje i proricanje crtanjem na zemlji su džibt – sihr." (Ahmed)

Islam upozorava na sujevjerje i zabranjuje ga. Allahov Poslanik s. a. w. s. je rekao: "Sujevjerje je širk, sujevjerje je širk, sujevjerje je širk, a svakog od nas zadesi sujevjerje, ali ga Allah otklanja pouzdanjem u Njega." Sujevjerje se smatra širkom, jer ljudi smatraju da određeni postupci mogu donijeti štetu ili korist, pa su te postupke pripisali Allahu kao druga. Ovakvo

uvjerenje je suprotno onome što Allah potvrđuje u Svojoj Knjizi: "Ako ti Allah dadne kakvu nevolju, niko je osim Njega ne može otkloniti, a ako ti zaželi dobro pa – niko ne može blagodat Njegovu spriječiti." (Junus, 107)

Allah daje štetu i korist, a ptice, mačke i ostala bića ne poznaju nevidljivi svijet.

Kako protiv sujevjerja i pesimizma?

Neko će reći da čovjek ne može od sebe odvratiti sujevjerne i pesimistične misli. Odgovor glasi: Od muslimana se traži da ne slijedi te negativne misli koje mu naumpadaju. U Sahihu-Muslimu navodi se da je Muavija b. El-Hakem rekao: "Allahov Poslanice, mi smo bili sujevjerni!" Poslanik s. a. v. s. reče: "To je nešto što vi

Sreća je...

Ako vam u kuću uđe žaba, ona donosi sreću u kuću u koju uđe. Ako ujutro prije doručka 3 puta kihnete, to će biti vaš sretan dan.

Ako odete kod frizera i ošišate kosu tokom oluje, također ste svoj život učinili još sretnijim.

Hodanje po kiši, razbijanje prozirne čaše od neobojenog stakla, ako na vas sleti bubamara, ako vas svrbi glava na vrhu tjemena, također je sreća...

Nesreća je...

Petak 13 - prema skandinavskom vjerovanju broj 13 je nesretan broj, jer je 12 skandinavskih bogova udružio 13 koji je bio zao bog, prema kršćanskom vjerovanju Krist je bio razapet u petak, a broj gostiju na posljednjoj večeri bio je upravo 13, a trinaesti je bio upravo Juda - izdajnik.

Crna mačka - u starom Egiptu božica Bast bila je crna ženka mačke. Kršćani nastojeći se odreći i obrisati sve tragova starih religija u koje su prije vjerovali uništavali su crne mačke i žene koje su o njima brinule, proglašavajući ih vješticama. Crna mačka koja vam prijeđe preko puta, prema kršćanskom vjerovanju, zapravo je demon koji na vašem putu stvori zlu prepreku koja vas odvaja od boga i sprečava ulazak na nebo.

Svakako ako želite izbjeći nesreću, nemojte staviti šešir na krevet, rezati nokte u petak, ustati iz kreveta na lijevu nogu, razbiti ogledalo, pjevati prije doručka, otvarati kišobran u kući, itd.

osjetite u sebi, ali neka vas to ne odvraća."

Lijek za sujevjerje, kao što je Allahov Poslanik obavijestio, nalazi se u odlučnom nastojanju da nas sujevjerje ne odvraća od onoga što imamo čvrstu namjeru učiniti i da nastavimo djelovati tražeći pomoći od Allaha dž. š. čvrsto se uzdajući u Njega, te da kažemo:

"Allahumme la te'ti bilhasenati illa Ente, ve la jedfe'us-sejjiati illa Ente. Ve la havle ve la kuvvete illa bike" - "Allahu moj, niko ne donosi dobro osim Tebe

i niko ne otklanja loše osim Tebe. Nema stanja niti snage osim s Tvojom pomoći."

Od Abdullaha b. Amra prenosi se da je Allahov Poslanik s. a. w. s. rekao: "Koga sujevjerje odvraća od izvršenja potrebe, počinio je širk." (Ahmed u Musnedu)

Upitaše: "A šta je lijek za to?" Reče: "Da kažeš: 'Allahumme la hajre illa hajruke ve tajre illa tajruke, ve la ilahe gajruke' - 'Allahu moj, nema dobra osim Tvoga dobra, niti optimizma osim Tvoga optimizma i nema drugog boga osim Tebe.'"

Ostala zanimljiva vjerovanja

Ako pas jede travu, znači da će uskoro padati kiša.

Grlica koja kruži na nebu znak je smrti.

Štakori koji bježe sa broda znače potonuće broda.

Sjedenje prekriženih nogu dok kartate donosi nesreću.

Ako vas svrbi nos sigurno ćete se s nekim posvađati.

Dijete koje se rodi sa zubima bit će u kasnijoj dobi jako sebična osoba.

Ako je osoba za života bila zla, na grobu će joj rasti korov.

Nesreća je ako na sprovod dođe trudna žena.

KUR'ANSKE MUDŽIZE

Priredila: Čerina Čolaković, IIIb

SVOD UZDIGNUT BEZ STUBOVA

To što je Kur'an dao pravilno objašnjenje nekog nerazjašnjenog ili, u vrijeme njegove objave, nepoznatog pitanja predstavlja prvorazredno čudo, nadnaravni fenomen. Oni koji tvrde da je Muhammed a. s. autor Kur'ana, ne mogu objasniti postojanje činjenica u Kur'anu, koje su bile u oprečnosti s općeprihvaćenim ubjeđenjima u vremenu u kojem je Vjerovjesnik živio.

Činjenica da Kur'an govori o naučnim fenomenima koji nisu objašnjivi nivoom znanja u vrijeme Poslanika a. s., samo po sebi predstavlja čudo. Jedna od naučnih činjenica koju je bilo nemoguće saznati istaživanjem i naučnim opservacijama u vrijeme Muhammeda a. s., sadržana je u ovom ajetu: "Allah je nebesa, vidite ih, bez stubova podigao..." (Er-Ra'd, 12). Međutim, ova činjenica nije potvrđena u posljednje vrijeme, nego mnogo ranije. Ljudi su prije mnogo vremena saznali da nebo ne stoji na stubovima. Ali, u vrijeme objave Kur'ana, ljudska zajednica nije imala ovakav zajednički stav. Čak i nakon objave Kur'ana, bilo je onih koji su vjerovali da se nebo naslanja na planine koje su na krajevima Zemlje. Primjera radi, u jednom od starih izdanja „Nove američke biblije“, postoji slika koja pokazuje kako su autori Biblije zamišljali svijet. Na toj slici nebo je prikazano kao prevrnut tas oslonjen na stubove. (Vidi: „The New American Bible“, St Joseph's Medium Size Edition, str. 45)

ŠTA DRŽI NEBO?

Bilo je i zajednica, kao što su Babilonci, koje su bile ubjeđena da se nebo naslanja na planine na kraju svijeta. U vrijeme kada je živio Muhammed a. s., ljudi nisu znali da je Zemlja okrugla i da bi kretanje u suprotnim smjerovima dvojicu putnika ponovo dovelo na početnu poziciju. Iz tog razloga, tvrdnja da je nebo naslonjeno ili nije naslonjeno na stubove bila je nepoznata, neodređena tvrdnja, koju je bilo nemoguće dokazati u doba Vjerovjesnika. To što je Kur'an dao pravilno objašnjenje nekog nerazjašnjenog ili, u vrijeme njegove objave, nepoznatog pitanja predstavlja prvorazredno čudo, nadnaravni fenomen. Rečena činjenica koju Kur'an spominje, nije osigurala Vjerovjesniku nikakvu prednost, pošto ju je bilo nemoguće dokazati u njegovo vrijeme. Štaviše, moguće je da su, zbog nerazumjevanja onoga što je navedeno u ovom ajetu i nemogućnosti dokazivanja toga, upućeni i određeni prigovor Kur'anu kao Božijoj knjizi. Oni koji tvrde da je Muhammed a. s. autor

Kur'ana, ne mogu objasniti postojanje činjenica u Kur'anu, koje su bile u oprečnosti s općeprihvaćenim ubjeđenjima u vremenu u kojem je Vjerovjesnik živio.

KAKO JE NEKAD BILO?

I u kontekstu ovog pitanja postoji jasna potreba da, radi boljeg poimanja vrijednosti onoga što Kur'an iznosi, u mašti odemo u vrijeme Vjerovjesnika i da pokušamo shvatiti način razmišljanja ljudi tog perioda. Kur'an je objavljen u vremenu kada nije bilo aviona, automobila, kada se nije znao ni oblik Zemlje, niti je bilo geografskih karti, u okruženju gdje većina nije znala ni čitati ni pisati. Na ove činjenice trebamo podsjetiti one koji tvrde da je Kur'an napisao Vjerovjesnik, ili ljudi iz tog vremena. Mislim da ćemo bolje shvatiti fenomene Kur'ana ako uzmemo u obzir da su ove teme o kojima govori Kur'an, obznanjene u tom vremenu.

Tokom duge povijesti čovječanstva ljudi su živjeli bez znanja o strukturi atmosfere i o tome da je ona neizostavni uvjet

opstanka ljudskog života. Kako je ova gasovita masa nastala? Kako održava postojeću strukturu? Činjenice da je nebo zaštitni svod, da posjeduje zaštitne odlike, da je sačinjeno od slojeva pri čemu svaki sloj izvršava svoju funkciju, kao i da je podignuto, rezultati su Allahove savršene kreacije.

ZEMLJINA ATMOSFERA

Istraživanja planeta Sunčevog sistema pokazala su da nijedna planeta nema atmosferu koja bi život činila mogućim. Postojanje takve atmosfere koja omogućava i štiti život na Zemlji, dokazuje da je Allah dž. š. odabrao Zemlju za stvaranje života na njoj.

Molekuli plina na površini planeta kreću se velikom brzinom. Kada bi sila gravitacije nadjačala ovu brzinu, planeta bi privukla molekule plina i njena površina bi ih upila. S druge strane, ukoliko bi se molekuli plina kretali većom brzinom od postojeće i tako se mogli osloboditi gravitacije, nastavili bi svoje putovanje u svemiru. Dakle, atmosfera i uravnoteženost koja je karakteriše, stupili su na scenu nakon stvaranja Zemlje. To je u potpunosti u skladu sa navodima iz ajeta „a nebo je digao. I uspostavio ravnotežu“ (Ar-Rahman, 7), o formiranju neba (atmofere) i uspostavljanju ravnoteže nakon stvaranja svijeta. Nastankom molekula plina u obliku atmosfere oko našeg planeta i njeno održanje, moguće je uspostavljanje teško ostvarive ravnoteže između sile gravitacije i brzine kretanja molekula plina. Allah dž. š. je uspostavio ovako preciznu ravnotežu i uzdigao nebo bez stubova. Ali, to nije sve. Ovu ravnotežu nije bilo potrebno samo uspostaviti, nego i održavati. Stvaranjem

Zemlje i atmosfere, Allah dž. š. je uspostavio sve potrebno za njihovo održanje, kao i održanje ove ravnoteže na čiji značaj, za koji smo saznali napretkom nauke, Kur'an nedvosmisleno upozorava:

„Allah brani da se ravnoteža nebesa i Zemlje poremeti...“ (Fatir, 41)

Za postizanje ove ravnoteže potrebno je uskladiti brojne varijable. Naprimjer, toplotna ravnoteža površine Zemlje zavisi od položaja planeta u odnosu

strujanja zraka, eventualno nastale iz ove temperaturne razlike. Blokirajući vjetrove na površini Zemlje i zadržavajući hladni zrak na visokim predjelima, planinski lanci daju svoj doprinos održanju ravnoteže. Osim toga, gasovi koji čine atmosferu također su bitni za njeno održanje. Karbondioksid, koji se procentualno u maloj količini nalazi u atmosferi, noću poput ćebeta prekriva Zemlju i tako sprečava gubitak temperature. Dakle, sve podešeno na vrlo

na Sunce, što, opet, utječe na kretanje plinskih molekula. Brzina rotacije Zemlje je, isto tako, važna za obezbjeđivanje ravnomjerne temperature. Ukoliko bi se ova brzina povećala atmosfera bi se rasplinula, a ukoliko bi se usporila, bila bi narušena njena ravnomjernost, pošto bi je površina Zemlje apsorbirala. Radi održanja atmosfere ovakvom kakva jeste, veoma je bitna temperaturna razlika ekvatora i polova, kao i planinski lanci poput Himalaja, Taurusa i Alpa, koji sprečavaju užasne posljedice

precizan način, od postojanja planinskih vijenaca do stvaranja karbondioksida, od veličine Zemlje do njenog položaja prema Suncu, od uravnoteženja površinske temperature do brzine i odlika gasova u atmosferi, i zahvaljujući svemu tome bilo je moguće podizanje nebesa bez stubova. Atmosfera je iznad nas i služi nam, a da se pri tom, pod utjecajem gravitacije, ne lijepi za Zemlju, niti se odvaja od nje.

„...To su doista dokazi ljudima koji pameti imaju.“(Er-Ra'd 4)

USUSRET NAJODABRA NIJEM MJESECU

Priridila: Velida Đulan, Ilb

HEJ MUBAREK RAMAZAN

Naši dobri prethodnici su sa velikim nestrpljenjem i željom iščekivali dolazak ramazana. Upućivali bi dove Uzvišenom Allahu prije na šest mjeseci da učini da ga dočekaju u dobrom stanju, i sve to kako bi svaki njegov momenat iskoristili u ibadetu i pokornosti Uzvišenom Allahu.

Dragi i poštovani brate i sestro! Ponovo nam dolazi veliki, uzvišeni, mubarek mjesec ramazan. Mjesec posta, nafile namaza, učenja Kur'ana, mjesec Allahove milosti, oprosta i spasa od vatre džehennemske. Mjesec udjeljivanja sadake, drugih materijalnih udjeljivanja i mjesec sveopće dobrote i dobročinstva. Mjesec u kome se otvaraju džennetske kapije i u kome se dobra djela posebno i višestruko nagrađuju. Mjesec povećanog zikra, oprosta grijeha i uslišavanja dova, te podizanja iskrenih vjernika na veće stepene kod njihova Gospodara. Ramazan je mjesec plemenitosti Uzvišenog Allaha spram Njegovih robova, kada na različite načine i oblike, spušta na njih Svoju milost, bereket i blagoslov. Kada nastupi prva noć ramazana Uzvišeni Allah naredi da se otvore kapije džennetske i da se zatvore kapije džehennemske, kako se navodi u hadisu u kojem Poslanik s.a.v.s. kaže: "Kada nastupi prva noć ramazana otvore se kapije džennetske i ne zatvara se ni jedna od tih kapija, i zatvore se kapije džehennemske i ne otvara se ni jedna njena kapija. Svake noći poviče telal: 'O, ti koji radiš dobro, povećaj ga, i o, ti koji radiš

zlo, prekini sa njim.' A Allah svake noći oslobađa i spašava robove od vatre džehennemske." (Bilježe Tirmizi i Hakim) Allahov Poslanik s.a.v.s. obveselio je muslimane dolaskom ramazana riječima: "Dolazi vam mjesec ramazan, mubarek mjesec u kome se nalazi noć koja je bolja (vrijednija) od hiljadu mjeseci. Ko bude uskraćen njenog dobra, on je uskraćen svakog dobra." (Bilježe Ahmed i Tirmizi)

Poštovani brate i sestro! Uistinu je ramazan lijepa prilika da zaslužimo Allahov oprost od grijeha i spas od vječne vatre džehennemske, zato je moramo iskoristiti. Ovo je lijepa prilika i velika šansa za tevbu (pokajanje), produhovljenje naših osjećaja, produbljenje uvjerenja u ispravnost naše uzvišene vjere i kontinuitet u izvršavanju Allahovih propisa. Ramazan je duhovno stajalište na kojem se čisti ruh i usavršavaju moralne vrijednosti i kvaliteti. Nesretan je svaki onaj ko ovaj mjesec ne iskoristi upotpunosti i na najadekvatniji način. Stoga se postavlja logičko pitanje svakome od nas:

Kako iskoristiti dane ramazana?

Naši dobri prethodnici su sa velikim nestrpljenjem i željom iščekivali dolazak ramazana.

Upućivali bi dove Uzvišenom Allahu prije na šest mjeseci da učini da ga dočekaju u dobrom stanju, i sve to kako bi svaki njegov momenat iskoristili u ibadetu, pokornosti, nafilem, učenju Kur'ana, itikafu – osamljivanju radi ibadeta, obavljanju umre onima koji su u materijalnoj mogućnosti, u džihadu na Allahovom putu i još mnoštvu drugih dobrih djela. Generacije koje su došle poslije njih su sa prolaskom vremena skretale sa njihovog puta, pa su skupocjene trenutke ramazana, kada se dobra djela posebno nagrađuju, provodili u praznom govoru, u riječima rekla-kazala, u spavanju i ljenosti, u poslovima od kojih nema nikakve koristi, naprotiv, od kojih imaju štetu na ovom prolaznom, a i na drugom, vječnom svijetu. Zato, plemeniti brate i sestro, izaberi između ova dva pravca koji da slijediš! Svako ko ima imalo razuma, izabrat će pravac naših dobrih prethodnika – selefu-salih, a to je pravac koji vodi Allahovoj milosti i nagradi. Ukratko, predlažemo vam nekoliko stvari koje možemo nazvati dnevni raspored aktivnosti. Ukoliko ga se budete upotpunosti pridržavao, uz Allahovu pomoć, uspjeh ćete iskoristiti ramazan na

najbolji način:

1. Obavezno ustajte na sehur u posljednjem dijelu noći, jer u tome se ogleda slijeđenje sunneta i stiće se veliki bereket. Pripremite se poslije sehura za namaz, abdestite se, upućujte dove i tražite oprost za grijeha – istigfar od Milostivog Allaha.

2. Trudite se da svaki sabah-namaz obavljate u džematu, jer je Allahov Poslanik s.a.v.s. rekao: "Ko klanja sabah-namaz u džematu, on je pod Allahovom zaštitom." (Bilježe Ibn Madže i Taberani) Rekao je Allahov Poslanik s.a.v.s: "Obveseli one koji, dok tmina vlada (nije vidljivo), idu u džamije potpunom svjetlošću na Kijametskom danu." (Bilježe Ebu Davud i Tirmizi)

3. Poslije klanjanja sabah-namaza vrijeme provodite u zikru Allahu i poslije izlaska sunca, ukoliko imate vremena, klanjajte dva rekata nafle, jer se prenosi od Allahova Poslanika s.a.v.s. da je rekao: "Ko u džematu klanja sabah-namaz zatim sjedne i u zikru provede dok sunce izađe, a zatim klanja dva rekata, imat će nagradu kao da je obavio hadž i umru potpunosti." (Bilježi Tirmizi)

JEDAN HARF - DESET SEVAPA

4. Učenje Kur'ana, njegovo iščitavanje i učenje napamet koliko se može, jer je Allahov Poslanik s.a.v.s. sa Džibrilom iščitavao Kur'an jedanput svakog ramazana, dok ga je posljednje godine svoga života dva puta proučio, kako se to bilježi u „Sahihu“ Imam Buharije.

Ashabi i tabi'ini su ovaj mjesec upotpunjavali učenjem Kur'ana i razumijevanjem značenja Allahovih riječi i to bi činili u ovom mjesecu više nego u bilo kojem drugom mjesecu. Ne treba se ovome čuditi, jer je mjesec ramazan mjesec Kur'ana: "U mjesecu ramazanu počelo je objavljivanje Kur'ana, koji je putokaz ljudima i jasan dokaz pravog puta i razlikovanja, dobra od zla." (El-Bekare, 185) Allahov Poslanik s.a.v.s. je rekao: "Ko prouči

jedan harf iz Allahove Knjige ima jedno dobro, a za svako dobro slijedi deset sevapa. Ne kažem elif lam mim je harf, nego elif je harf, lam je harf i mim je harf." (Bilježe Tirmizi i Hakim) Stoga, brate i sestro uložite sva raspoloživa sredstva i vrijeme da se podučite čitanju Kur'ana i pravilima pravilnog učenja – tedžvidu, bez obzira na tvoj uzrast, i da na osnovu učenja Kur'ana saznaš halal i haram stvari, posebno ukoliko imaš mnogo slobodnog vremena. Dobro se pazi da ne budeš od onih koji uče Kur'an, a Kur'an ih proklinje, jer ne prakticiraju ono što je u njemu i

svjesno krše kur'anske propise.

5. Bez obzira da li si učenik, student, službenik, radnik ili zemljoradnik, potruđi se da svoj posao obavljaš upotpunosti i kvalitetno isto onako kako si ga obavljao i prije ramazana. Moraš se potruditi da za vrijeme ovog mubarek mjeseca čak i kvalitetnije obavljaš svoje dužnosti, jer uistinu ovaj mjesec nije mjesec nerada i ljenosti, nego je medicinski a i historijski dokazano da post jača tijelo, a posebno jača volju kod postača za činjenjem dobra.

6. Pokušajte da prilikom susreta sa svojim prijateljima, rodbinom i komšijama izbjegavate situacije koje dovode do međusobne netrpeljivosti i neslaganja, da se ne

upuštate u bespotrebne razgovore koji će umanjiti vaše sevape posta, tj. razgovore koji se zasnivaju na ogovaranju, tračanju, klevetanju, laži i drugim porocima, jer je Allahov Poslanik s.a.v.s. rekao: "Ko ne napusti ružan govor i rad po njemu, radi Allaha, nema potrebe ni da napušta jelo i piće." (Bilježe Buharija i Ibn Huzejme) "Nije post samo da napustiš jelo i piće, nego je post da napustiš besposlice i nepristojan govor, pa ako te neko bude psovao ili napadao ti mu odgovori: 'Ja postim. Ja postim.'" (Bilježe Ibn Madže i Ibn Huzejme) "Možda će mnogi postači od svog posta imati samo glad i žeđ, i mnogi od onih koji klanjaju noćne nafle imati samo stajanje i nespavanje." (Bilježe Hakim i Ibn Huzejme)

7. Kada završite svoj posao, preostalo vrijeme iskoristite u pokornosti Allahu i izbjegavajte da ga provedete u bespotrebnom govoru, slušanju muzike i pjesama, gledanju beskorisnog televizijskog programa, igranju karata, šaha i drugih igara pomoću kojih šejtan odvraća ljude od ibadeta, a time i sticanja velikih nagrada u ovom odabranom mjesecu. Nažalost, u ovom mjesecu veliki broj postača je u službi šejtanskoj, mada toga nisu ni svjesni, jer su u ovim mubarek danima zaokupljeni bespotrebim govorom i odmaraju se uz zabranjena sredstva.

8. Pred samo nastupanje iftara, iz dubine svoga srca, upućujte iskrene dove Milostivom Gospodaru za sebe, svoju porodicu i ne zaboravite u dovi na svoju braću muslimane diljem islamskog svijeta, jer u ovim trenucima (pred iftar) Allah uslišava dove. Ne zaboravite ni svoga brata muslimana, jer kako se navodi u hadisu Allahova Poslanika s.a.v.s: "Nema nijednog muslimana koji uputi dovu glasno za svog brata muslimana, a da melek koji je zadužen za njega, ne kaže: 'Amin, i tebi isto tako (ono što si molio za svog brata)'." (Bilježi Muslim)

PROZA

Priredila: Amina Smilagić, Ib

Rešad KADIĆ

CJEPAR

Stari Ibriš nije prosio, a bio je već prosjak. Kao da može još piliti i cijepati bukove ili grabove cjeplje, nosio je svakodnevno u lijevoj ruci pilu, a na desnom ramenu preko sjekire „kozu“, ali već ima nekoliko godina nema snage da postruže gotovo ni slabovinu, a kamoli jedno drvo. Al on je imao ponosa i nije htio pružiti ruku i iskati milostinju, nego bi čučnuo kraj Careve ćuprije, naslonio se na „kozu“ i strpljivo čekao zimsko sunce da mu otkravi zamrle žile.

Poznavao sam ga još dok mu nije bila iščezla svaka snaga. Kupio sam kola bukovine i obazirao se za kakvim bilo cjeparom, ali ga nije bio ni za inat. Dok je seljak istovarao kola, on se polahko spuštao niz strmu ulicu sa alatom na ramenu.

-Hoćemo li ovo pretrati, efendija? - upitao je polahko, nenametljivo.

-Trebalo bi. Koliko ćeš tražiti?

-Lahko ćemo. Nećemo se čuti.

-To je najgora pogodba. Kaži ti meni šta tražiš, pa da vidim.

Pogodili smo se, a on se prihvatio posla. Rezao je vješto, ali i posustavao brzo. Već su tu bile gomile godina. Kada mu je iznesen ručak, a potom kahva, pa kad je još i zapalio, razmahao se i nastavio cijepati drva, ali svojski i prijateljski, bez prevare, kao da sebi radi.

Kad sam mu platio, zadovoljan njegovim radom, rekoh mu da se navrati kad misli da će mi nestati drva.

I tako je on tri ili četiri godine cijepao u mene drva, a onda ga jednom ne bi na vrijeme. Nađem kola drva i potjeram kući. Ibriša nema niotkud. Nije druga, uzmem dvojicu cjepara koji začas izrezaše i iscijepaše (...)

Do nekoliko dana dođe stari Ibriš, ali još mršaviji i blijeđi nego što je bio.

-Što je s tobom, Ibriše, pobogu brate!

-Ne pitaj me, efendija, slab sam bio, a ko bečarina, pa nitko poslužiti. Ali, opet fala Bogu, kad sam ja na noge ustao, pa će se nešto i zaraditi. Ne daj mi, Bože, ruku pružiti.

Pogleda drva i zavrtje glavom.

-Kakvi su ovo helaći radili? Kako će im Bog dobro dati, kad ga oni drugom ne žele. A naplatili su, bezbeli?

-Sigurno!

-Crn im obraz! Kako bi bilo da ja ovo opet iscijepam? Svako se ovo drvo može na troje ja na četvero razbiti.

-Ako nemaš drugog posla, a ti cijepaj (...)

Kad sam došao u podne kući, on još nije ni pola posla svršio.

-Ibriše, ako ne možeš, hajde ti kući, pa dođi drugi put!

-Ma mogu ja, efendijo, ko mladić. Samo sam se nešto zamislio bio, pa me to prevari i zadangubih. (...)

Iza toga je još dva tri puta dolazio i cjepukao kao mrav, da mi ga je žao bilo iz dna duše, ali milostinje nije htio. Htio je da zaradi svoj kruh.

Ne mogu ga više gledati kako se nemoćan pati, pa pozvah dva snažna cjepara, a njemu dadoh funkciju, da ih nadzire, da im pokazuje kako ja hoću da bude iscijepano, složeno i uređeno.

Kod Careve ćuprije sjedio je obično i čeko da ko kupi kola drva i da se ponudi da iscijepa. Upozorio sam nekoliko prijatelja na njega i oni su mu svaki put dali ponešto, ali ne da on cijepa, nego da će on to novca što dobije od njih odraditi dok se malo oporavi, osnaži.

Ponekad bih ga vidio kako oči hrani toplim somunima što ih pekar prodaje na drugom kraju mosta i kupio bih mu jedan, a on bi se nekako zasramio:

-Nemoj, efendija, ma nisam ja muhtač sadaki. Imam ja svoje

PROZA

Rešad KADIĆ

ČUDNA DASKA

ruke i svoj alat, ja ću, ako Bog da zaraditi.

-Ja ti to ne dajem ko sadaku. Gdje bih ja to tebi. Samo ko mislim, lijepi somuni, topli, a ti ćeš ovo ako Bog da odraditi.

I tako je on primao milostinju ne pružajući ruke i ne cigančeći kao drugi, ali je zato često ostajao i gladan i kao stijena leden.

Posljednji put sam ga vidio prošlog Ramazana. Iza iftara pošao sam u čaršiju. Na uglu kod Careve ćuprije sjedio je na „kozi“, ali nekakav spadnut kao prazna vreća. Svjetlo kandilja s Careve džamije umivalo mu je blijedo lice i srebrnu bradu.

-Ibriše, kako si? Jesi li se mogao iftariti?

Nije odgovorio.

-Bi li šta mogao pojesti? Hoćeš li kahvu jednu? Hoćeš li zadimiti?

Nema glasa. Sagnuh se. Ibriša nije bilo među živima. Ljudi su sigurno prolazili kraj njega žureći svojim kućama ili prijateljima na iftar, a on se nijem od daljnjeg posta i noćnog gladovanja osvrtao za njima ne dajući glasa. Ljudi su prolazili kraj njega, žurili se i ne osvrćući se na nj. Ulice su začas zanijemile, sumračak se spustio na zemlju, s tabije se oglasio top, kad su i kandilji planuli, a on ostao sam sa svojom gladi. Ali duša mu je bila puna, što sada, dok sjaj stotina svjetiljki obasjava njegovo lice, u njegovu malu mjestu žmirkaju tri kandilja na munari, tri kandilja s njegovim zejtinom, i čitavo mjestance s Božijim imenom pristupa skromnoj večeri, dok će ovdje sada jedni podrigivati od obilne sofe, a on prazne utrobe i čista srca, ohlađen, a čitava života radio da bude drugima toplo, proći u prosekturu bolnice, pa onda u ilovaču na Bakijama bez pratnje, bez suza i govora, bez nadgrobnog biljega.

Nekada davno jedan čovjek nanijeti da od drugog čovjeka na mjesec dana uzajmi hiljadu dinara kako bi se bavio trgovinom.

Zajmodavac upita:

-Ko će mi biti garant za taj novac?

Čovjek reče kako je Allah dovoljan kao jamac.

Složi se zajmodavac pa reče:

-U pravu si... Dovoljan je Allah kao jamac, te mu dade pozajmicu od hiljadu dinara. Otisnu se ovaj na more, počeo trgovati s tim novcem, kupovao, prodavao zarađujući mnogostruko više. Kada isteče rok od mjesec dana, dužnik u kesu zaveza hiljadu dinara i dođe na morsk obalu, ali ne nađe nikakvu lađu. Čekao je nekoliko dana, ali od lađe ne bijaše ništa.

Zbog toga se mnogo rastuži. Nađe nekakvu dasku, izdubi je i u to udubljenje stavi hiljadu dinara i papir na kojem je pisalo:

-Jarabbi, Ti znaš da sam ja od tog i tog čovjeka na mjesec dana uzajmio hiljadu dinara, rok je istekao a ja ne nađoh nikakvu lađu. On je od mene tražio jamca, a ja sam rekao kako je Allah dovoljan kao jamac i on je pristao da mu Ti, o moj Gospodaru, budeš garant. Taj mu zajam danas, jarabbi, uz Tvoju pomoć, vraćam. Stavi tu kesu

s novcem i porukom u udubljenje daske, te to lijepo zalijepi smolom i katranom i baci je u more.

Dasku su nosili valovi dok je tako ne donesoše u mjesto u kojem bijaše živio njegov zajmodavac, koji je bio izašao na obalu čekajući čovjeka kojem je pozajmio novac da mu vrati dug. Čekajući tako ugleda dasku te u sebi pomisli:

-Uzeću ovu dasku mogao bih se njome okoristiti. Kada je iscijepa, nađe u njoj hiljadu dinara i poruku.

Prošlo je mnogo vremena, a dužnik napokon dočeka lađu, ukrca se, te sa sobom ponese hiljadu dinara, pomislivši da je daska zalutala. Kada stiže u grad, dođe svom zajmodavcu, izvini se zbog kašnjenja jer sve do tog dana nije mogao naći lađu kojom bi došao da vrati dug.

Zajmodavac mu reče:

-To je Allah učinio za tebe i ispriča mu priču o dasci koju je uzeo kako bi njome naložio vatru. Kada ju je iscijepao našao je novac s porukom.

Tako je to, ko od nekog uzme pozajmicu nastojeći vratiti taj dug, Allah će mu na tom putu olakšati i on će taj dug vratiti. Ko tuđi mal uzme nastojeći ga upropastiti, pa Uzvišeni Allah će njega upropastiti.

EMOCIJE

Prigledila: Almina Omanović, 11b

KAKO BITI SRETAN?

Sreća je stanje u kojem ljudi ponašanjem dolaze do suprotstavljanja vanjskim silama koje bi inače dovele do nesreće (tuge). Ljudi često sreću brkaju sa zadovoljstvom ili ugodom, što nije ispravno jer ugoda je dugotrajnije stanje u kojem nam je život dobar i zadovoljni smo, dok je sreća kratki i trenutni osjećaj koji doživljavamo kada nam život iznenada postaje bolji

Sreća nikada ne traje dugo. Ona je intenzivan, ali prolazni osjećaj. Zadovoljstvo nakon sretnog događaja može potrajati duže, ali sama sreća je vrlo vremenski ograničena. Prema jednom istraživanju čak 40 posto sreće ovisi o onome što mislimo i činimo, samo je 10 posto sreće rezultat okolnosti u kojima smo trenutačno, a ostatak je predodređen okolnostima od rođenja nadalje.

Naučnici sa Harvarda posmatrali su skoro 5.000 pojedinaca kroz više od 20 godina kako bi otkrili ono što nas sve zanima - ključ sreće, te tako otkrili da, za razliku od tuge, sreća voli društvo. Što to zapravo znači? Naime, naučnici su otkrili da se sreća širi poput lančane reakcije od jedne osobe na njegove ili njene prijatelje, a zatim na njihove prijatelje i tako dalje. To znači da emocionalno stanje jedne osobe zavisi od emocionalnog stanja druge osobe, koju čak ne moramo ni direktno poznavati, ali se nalazi u našoj blizini. Što bliže nama žive naši prijatelji, efekat prenošenja sreće je veći, i obrnuto.

Tako npr., vaš prijatelj koji živi u krugu od 1-2 kilometra od vas ima 25% šanse da naslijedi vašu sreću, brat ili sestra imaju 14% šanse za upijanje malo vaše sreće, dok vaše komšije imaju čak 34% šanse da na njih pređe vaša sreća. Ono što je posebno iznenađilo naučnike jeste da prijatelj vašeg prijatelja opet ima 10% veće šanse za sreću, a opet njegov prijatelj 5.6% veće šanse da se osjeća sretnim.

Vrste sreće:

1. Ciljana sreća – Onaj koji postiže cilj – Budući da su

ćemo biti nesretni jer ih nismo u mogućnosti ostvariti.

2. Kompetitivna sreća – Pobjednik – Ova vrsta sreće izazvana je s postizanjem pobjede. Povezana je s prvom kategorijom, ciljanom srećom, ali se razlikuje u tome što ciljana sreća ovisi o postizanju osobnih ciljeva, a u slučaju kompetitivne sreće pobjeda je uvijek na račun suparnika.

3. Kooperativna sreća – Pomagač – Uz ukorijenjeni nagon za pobjedom, od pračovjeka smo naslijedili i urođeni nagon da pomazemo drugima. Takvo stanje sreće karakteristično je za dobročiniteljska djela.

4. Genetska sreća – Srodnik – Nagon za reprodukcijom samoga sebe toliko je snažan biološki

Ako želite biti sretni jedan sat, naspavajte se.

Ako želite biti sretni jedan dan, otidite na pecanje ili nešto drugo što će vas učiniti sretnim.

Ako želite biti sretni jedan mjesec, oženite se ili se udajte.

Ako želite biti sretni jednu godinu, naslijedite bogatstvo, ali...

Ako želite biti sretni cijeli život, pomazite drugima!

Zato... Smiješite se, pomazite drugima i bit ćete sretni...

moderni ciljevi simbolični, nije važno koliko su oni visoki, sve dok je riječ o ciljevima koje smatramo važnima. Svako bi sebi trebao postaviti realno ostvarive ciljeve i primjerenen našim sposobnostima. Postavimo li sebi prevelike ciljeve u odnosu na talente stalno

imperativ da uspjeh na tom području donosi trenutke velike sreće. Svaka faza tog procesa od zaljublivanja, preko vezivanja, rađanja do uspješnog odgoja djeteta stvara valove sreće. Ovo je jedan od najintenzivnijih oblika sreće koju ljudi mogu osjetiti.

Ljubav prema partneru ili djetetu nadilazi bilo kakav drugi oblik sreće .

5. Sreća u spokoju – Meditant – Cilj je pronaći unutarnji mir. Međutim, sreću u trenucima meditacije samo rijetki ljudi mogu pronaći jer je to za većinu ljudi suviše pasivno.

6. Senzualna sreća – Hedonist – Kada ljude pitamo koji su im trenutci u životu bili sretni, najčešće se spominje užitak u ukusnom obroku ili neki drugi tjelesni užitak.

7. Misaona sreća – Intelktualac – Ljudski mozak se u toku evolucije toliko povećao da je sada na nivou da može stvoriti osjećaj sreće jednostavnim misaonim igrama sa samim sobom. Te igre mogu biti najjednostavnije kompjuterske igrice, križaljke, šah, do velikih znanstvenih istraživanja.

8. Ritmična sreća – Plesač – Ovo je posebno intenzivna vrsta sreće povezana s intenzivno ritmičnim aktivnostima. Doživljava se kroz ples, pjevanje, sviranje, aerobik... Gdje god ljudska aktivnost uključuje „udarac“ odnosno ritam, postoji mogućnost da nas on ponese. Dijeliti taj osjećaj s drugima pojačava to iskustvo

9. Opasna sreća – Odvažno ponašanje – Namjerno i dobrovoljno biranje rizičnih situacija izvor je sreće pojedincima kojima običan život ne pruža dovoljno intenzivnih trenutaka sreće. Dva najpopularnija oblika takvog ponašanja su kockanje i ekstremni sportovi.

10. Posvećena sreća – Vjernik – Duboko religiozne osobe tvrde da najveći osjećaj sreće mogu pronaći u pobožnim trenucima. Ključni element ove sreće je vjera u nauk dotičnih religija.

POKOJA PAMETNA

ZRNCA MUDROSTI

„Kaže se da je potrebna samo 1 minuta da bi se zapazila jedna posebna osoba! Jedan sat da bi je procijenili, 1 dan da bi je rado imali ili voljeli, ali je potreban cijeli život da biste je zaboravili!“

„Umrijeti, to ne znači ugasi svjetiljku, nego staviti lampu na stranu jer sviće zora!“

„Sreća je kao ptica u kavezu, kad je jednom pustiš više je nećeš uhvatiti!“

„Smrt je samo početak besmrtnosti.“

„Život na Zemlji je skup, ali zato imaš svake godine besplatan put oko Sunca!“

„Dolazak se vidi, odlazak se osjeti!“

„Sreća dolazi kroz vrata za koja ni ne znaš da su ostala otvorena!“

„Ne možemo birati vrijeme u kojem smo rođeni, ali možemo birati sebe u tom vremenu!“

„Budite ona promjena koju želite vidjeti u svijetu!“

„U ljubavi uvijek postoji kapljica ludosti, a opet u ludosti uvijek postoji kapljica razuma!“

„Najljepši dio ljepote je onaj koji slika ne može izraziti!!!“

„Ružnoća nad ljepotom ima tu prednost što ljepota prolazi, a ružnoća ostaje!“

„Ljepota nije u licu, ljepota je svjetlost u srcu!“

„Ljepota je prolazna, a glupost je vječna vrlina!“

„Bogatstvo se stiče znojem, posjeduje strahom, a napušta tugom.“

„Ako si strpljiv u jednom momentu ljutnje, izbjeci ćeš sto dana tuge!“

„Ako možeš, ne padaj u tugu, a ako ne možeš, onda je bar ne pokazuj!“

„Nikad se ne prestaj smijati. Čak ni onda kad si tužan, jer neko će se možda zaljubiti baš u tvoj osmijeh.“

„Ako se nađeš zaglavljen u saobraćaju, ne očajavaj. Postoje ljudi na svijetu kojima je vožnja nezapamćeno prvenstvo.“

„Ako imaš loš dan na poslu, pomisli na ljude koji su godinama nezaposleni.“

„Ako žališ za prolaznošću ove sedmice, pomisli na žene u strašnim potrebama, rade 12 sati na dan, 7 dana u sedmici kako bi prehranile djecu.“

„Ako ti veza počne slabiti, pomisli na ljude koji nikada nisu znali šta je to voljeti i biti voljen.“

„Ako ti se auto pokvario, našavši se kilometrima daleko od pomoći, pomisli na invalide koji bi voljeli imati priliku šetati!“

„Ako si se našao na gubitku i utonuo u misli šta je život, zapitaj se koja je moja namjera? Budi zahvalan. Postoje oni koji nisu živjeli dovoljno dugo da dobiju priliku.“

„Ako nastradaš od ljudskih gorčina, neznanja, malenkosti ili nesigurnosti, zapamti, stvari mogu biti i gore. Tebe može zahvatiti jedna od njih!“

„Ako primetiš nove sijede kose u ogledalu, pomisli na pacijente oboljele od raka na kemoterapijama koji bi željeli imati kosu.“

Priredila: Amina Smailagić, Ib

SEKCIJE

Mali jubilej radija "AŠIK"

Piše: Elma Tatar, prof.

Radio-sekcija je otpočela sa radom 2005. god. Već tada je postojala velika zainteresiranost učenika za slušanje emitiranog sadržaja. Od tada su koncepti emisija prolazili blage izmjene. Članovi radio-sekcije danas pripremaju i putem školskog razglasa emitiraju prigodne emisije posvećene aktuelnim dešavanjima u školi, te tematici prilagođenoj adolescentskoj populaciji

Koliko imate slobodnog vremena, kako ga organizirate i s kim provodite su samo neka od pitanja koja se nameću kada govorimo o slobodnom vremenu u modernom društvu.

Pod slobodnim vremenom u kontekstu organizacije života mladih u internatu podrazumijevamo ono vrijeme koje ostaje učenicima na raspolaganju kada završe sa školskim obavezama.

To vrijeme možemo promatrati kao ono preostalo vrijeme koje učenici koriste za odmor, razonodu, razvoj osobnih interesa.

Šta sa slobodnim vremenom?

Odgojno djelovanje u internatu je protkano težnjom da naši đaci steknu navike za aktivnijim korištenjem slobodnog vremena.

Mladog čovjeka katkada je samo potrebno usmjeriti ka onim oblicima aktivnosti koje će mu pomoći da razvije svoju samostalnost, društvenost i kreativnost, te da afirmiše i razvije vlastite potencijale.

Stvaralačka mašta adolescenata se ispoljava u svim kreativnim oblicima djelatnosti mladih. Slobodno vrijeme omogućava različite vidove zadovoljavanja potreba kroz

individualni i timski rad. Osnovni principi organizacije ovog dijela života u internatu su: dobrovoljnost, sloboda, spontanost, samoinicijativnost i individualnost. To je vrijeme u kojem učenici mogu živjeti u skladu sa svojim interesima.

Interesi imaju veliku ulogu u oblikovanju identiteta i samoaktualizaciji pojedinca. Kvalitetnim osluškivanjem interesa mladih ljudi, mogu se organizirati aktivnosti koje su u stanju ukloniti barijere postavljene u okruženju adolescenta. To je prostor u kojem se mladi mogu opustiti i izraziti svoj pravi identitet.

Prostor je to za očuvanje zdravih pogleda na život, zaštitu od problematičnog ponašanja (pušenja, dosade, pretjeranog gledanja TV-a i sl.). Na taj način vežemo slobodno vrijeme uz pojam rada i organizacije. Takve aktivnosti mladi sami odabiru.

Amatersko novinarstvo

Vjerujući da ne postoji đak koji nema afinitet prema nekom vidu aktivnosti svakodnevno se ulažu naponi da se na najsvrsishodniji način i u skladu sa interesima učenika organizira slobodno vrijeme.

Tako se u internatu naše medrese nudi višestruk izbor slo-

bodnih aktivnosti. Jedna od njih je, svakako, i bavljenje amaterskim novinarstvom. Okupljanjem učenika koji imaju talenta da prenesu informaciju, nastojimo učiniti njihov boravak u medresi ugodnijim i korisnijim. Radio-sekcija je otpočela sa radom 2005. godine.

Programske sheme u to vrijeme su uglavnom bile rekreativno-informativne. I već tada je postojala velika zainteresiranost učenika za slušanjem emitiranog sadržaja.

Brojni gosti

Od tada su koncepti emisija prolazili blage izmjene. Članovi radio-sekcije danas pripremaju i putem školskog razglasa emitiraju prigodne emisije posvećene aktuelnim dešavanjima u školi, te tematici prilagođenoj adolescentskoj populaciji.

Učenici osmišljavaju i pripremaju emisije edukativnog, vjerskog, zabavnog sadržaja. Do sada je realizirano na desetine emisija u kojima su gostovali profesori Medrese, uvaženi alimi, ali i najuspješniji učenici.

Nedavno je emitirana i jubilarna pedeseta emisija. Danas redakcija broji 6 članova među kojima su: Almedin Spahić, Selma Zukan, Suraja Podojak, Belma Plećan, Merima Mušanović i Muhamed Bilčević.

Osim materijala za interno emitiranje na školskom radiju, odnedavno je u programu rada sekcije pripremanje emisija koje se emitiraju na talasima radija Bir.

Na ovaj način nastojimo motivirati našu omladinu za kreativan i koristan rad, smatrajući da je kvalitetna organizacija slobodnog vremena najbolji pokazatelj naše otvorenosti ka željama mladih.

Priredio: Emir Hodžić, Ila

SAVREMENI SVIJET

VJEŽBOM DO BRŽEG ČITANJA

Mnogo puta se zapitamo da li je moguće brže čitati. Zašto neko čita sporije, a neko brže?

Da li je to moguće promijeniti?

Vještina brzog čitanja sastoji se od vježbanja, usvajanja cjelina misli, a ne pojedinih riječi koje je onda potrebno povezivati (slično kao što dijete pri čitanju čita pojedina slova jedno za drugim, pa ih tek onda povezuje u riječ). Ovakvo čitanje treba shvatiti kao svjestan odabir. Ono se postiže širenjem vidnog polja (za što postoje posebne vježbanke u kojima je tekst napisan u razmaknutim stupcima), povećavanjem brzine ritmičnog pomaka očiju, povećavanjem brzine prostorne orijentacije, smanjivanjem

broja vraćanja pogleda (back-skipping), smanjivanjem sub-vokalizacije (tj. čitanja naglas ili u sebi – jednako vrijedi i za pažljivo slušanje) i drugim postupcima. Najvažnije od svega je da se pročitano odmah pretvara u slike (predodžbe), zamisli ili asocijacije, a zatim pamte te slike, a ne riječi! Stoga se može zaključiti da je za brzo čitanje presudan prijelaz pažnje s riječi na smisao potiskivanjem svijesti od verbalnosti teksta (onaj koji brzo čita nije svjestan na kojem jeziku čita). Kako postići ove tehnike? Postoji više načina o kojima su urađene čitave studije. Jedan od početnih načina je praćenje teksta vodeći oko nečim što ćemo podvlačiti ispod teksta dok čitamo. Osim ovog načina postoji i onaj način za naprednije, a to je čitanje teksta dijagonalno.

Otac brzog čitanja je Tony Buzan, koji je rođen 1942. godine u Londonu.

Diplomirao je iz psihologije, engleskog jezika, matematike i opće znanosti na University of British Columbia 1964. godine. Njegov rad djelimično se temelji na rezultatima istraživanja ljudskog mozga koje je napravio dr. Roger W. Sperry (dobitnik Nobelove nagrade za medicinu, 1981. za istraživanja na principima rada lijeve i desne polutke mozga).

Svoju mnemotehniku (umne mape), Buzan je izumio tokom svoje edukacije na sveučilištu. Razlog tome je bila njegova vlastita frustracija

prema tradicionalnim tehnikama pisanja bilješki i učenju. Tokom edukacije uočio je kako ima problema s pamćenjem velike količine podataka, ali je primijetio kako i ostali studenti imaju iste probleme.

Istraživanja pokazuju kako ljudski mozak najbolje reagira na ključne riječi, slike, boje i izravnu povezanost između dva ili više pojmova. Buzan je napravio jednostavan niz pravila koje slijede ove principe.

I tako su nastale umne mape. Tehnika koja omogućava brže učenje, sagledavanje velike slike (bolje razumijevanje materijala), bolje pamćenje, lakše prisjećanje itd.

Tony Buzan – „Mape uma“, „Koristite obje hemisfere mozga“, „Brzo čitanje“, „Savršeno pamćenje“. To su knjige u kojima možete naći i savladati sve tehnike kontroliranja svojim mozgom. Mogu se naći na internetu ili u knjižari.

TEHNOLOGIJA

Prigledila: Sumejja Durmiš, Ib

KAKO PAMETNO ODABRATI RAČUNAR?

Često se pitamo da li kupiti laptop ili desktop računar, mada u principu svi koji se dvoume oko toga otprilike znaju zašto im računar treba. Moderni trendovi propagiraju laptop računare zbog njihove mobilnosti i šarolikosti upotrebe na raznim lokacijama, a moramo biti svjesni i činjenice da je tehnologija već toliko uznapredovala da neke velike razlike između laptop računara i desktop računara i nema. Šta je važno?

Osim činjenice da vam treba računar, jedan od važnih faktora je i koliko prostora imate na radnom stolu i da li ga uopće imate, ako ga nemate jeste li spremni ulaziti i u taj trošak, da li imate malu djecu od koje ne možete skloniti vaš novi skupi desktop računar, da li volite da sami nadograđujete svoj računar ili ne, dostupnost dijelova i na kraju finansijska strana svega toga. Jer, recimo desktop sa nekom relativnom ocjenom

mobilitet, ako recimo putujete negdje nekoliko sati, budite sigurni da će vam se baterija isprazniti.

Ali, ako ste stalno u pokretu i bavite se nekim ozbiljnim poslovima, prezentacijama i slično, nemojte razmišljati, više ćete se pokajati ako ga ne kupite, nego ako ga kupite. Ako će vam biti lakše, moj lični izbor je desktop računar. Ali,

ukoliko imate dovoljno novca, zašto ne kupiti laptop? Prijenosnici su postali dostupni svakome, tržište nikada nije bilo tako bogato raznoraznim modelima.

Prvi korak pri kupovini laptopa treba biti određivanje tačne namjene tog

prijenosnika. Postoji više kategorija laptop (prijenosnih) računara prilagođenih raznim namjenama.

Spomenut ću neke njihove namjene za koje se rade posebni modeli. To su: poslovni računar, ultraprijenosni računar, opća kućna upotreba bez igranja, igranje, terenski poslovi, multimedija i zahtjevni grafički poslovi.

Cijene spomenutih kategorija računara su vrlo različite.

Najpovoljnije cijene će imati računar za opći rad koji podrazumijeva Office aplikacije, pretraživanja po internetu i povremeno gledanje kakvog filma na DVD-u ili u DivX zapisu.

Nešto su skuplji računari za poslovne korisnike. U njih se ugrađuju specifične komponente poput čitača otiska prsta, a masa računara bi trebala biti nešto manja, što je oduvijek značilo i višu cijenu.

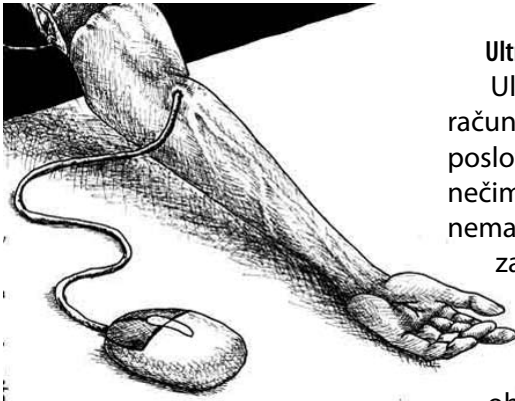
U sam vrh ponude po pitanju cijene spadaju računari za igranje, multimediju, ultraprijenosnici i oni koji su posebno napravljeni za korištenje u otežanim uvjetima.

Računari za kancelarijski rad i kućnu upotrebu

Prema cijenama su to najpovoljniji prijenosni računari, ali i njihova cijena može rasti ukoliko je korisniku važna masa tog računara, te softver kojim ga želi opremiti. Korisnici koji žele Windowse, trebali bi ih kupiti uz računar. Razlog tome je što su takvi Windowsi daleko jeftiniji od onih kupljenih odvojeno. Oni koriste grafički čip integriran na matičnu ploču koji rezerviše dio systemske memorije za svoj rad. Zbog svoje cijene, ovakvi računari nerijetko znaju imati nešto manje kvalitetna kućišta i tastature, pa bi ih svakako trebalo vidjeti uživo,

pet košta mnogo jeftinije od laptop računara sa tom istom ocjenom. Još jedna prednost desktop računara je to što vi sami možete odrediti koje komponente želite u svom računaru, dok to kod laptop računara još uvijek ne možete. Zatim, laptop računari generalno imaju manji ekran, pa neke stvari kao što je gledanje filmova i igranje igrice mogu da izgube draž. Još jedna mana laptop računara je i to što rade na baterije, i bez obzira na svu

da se dobije realniji utisak o njihovoj kvaliteti.

Poslovni prijenosnici

Manja masa značajno podiže cijenu prijenosnika, jer podrazumijeva izgradnju daleko kvalitetnijeg kućišta od skupljih materijala, kao i pažljivo biranje komponenti koje će dati dovoljnu snagu uz što manje zagrijavanja s obzirom na skućeni prostor. U njima su ugrađene komponente većih performansi. Osim hardvera, dio cijene će ponijeti i softver, jer u takve računare se

predinstaliraju Windows XP Professional, koji su nešto skuplji od Home verzije istog sistema. U pravilu ovakve računare nije moguće kupiti s FreeDOS-om i Linuxom, jer su Windowsi poznato i priznato okruženje za poslovne korisnike. Često će se u računarima za poslovnu namjenu pronaći i sigurnosni softver, te dodatni specijalizirani hardver poput čitača otisaka prsta.

Ultralahki prijenosnici

Ultraprijenosnici su kategorija računara koju će najčešće koristiti poslovni korisnici, ali potrebu za nečim toliko prijenosnim obično nema velik broj korisnika. Ne zato što bi im smetalo da im računar ima svega jedan kilogram, nego zato što izgradnja takvih računara obično podrazumijeva velike kompromise, posebno u smislu njihove snage. Male dimenzije podrazumijevaju i mali ekran te integriranu grafičku karticu, pa često i nepostojanje optičkih čitača. Oni kojima su masa i dimenzija osnovni kriteriji, izabrat će ovu vrstu računara.

Prijenosnici za igranje, multimedijalni prijenosnici i zamjene za stolne računare, zahtijevaju vrlo veliku snagu svih ugrađenih komponenti, što za sobom povlači grijanje, uvećane dimenzije, veliku masu, pa samim tim i višu cijenu. Tražite li takav računar, pripazite se prosječnih

konfiguracija primjerenijih prvoj kategoriji računara upakovanoj u veća kućišta s punim tastaturama i velikim monitorima. Očito kupcima ovakvih konfiguracija prenosivost nije na prvom mjestu, što znači da performanse jesu, stoga treba izbjegavati računare s integriranim grafičkim čipovima.

Oni računari koji imaju posebnu grafičku karticu, jasno će imati istaknuto njeno ime u specifikacijama. Imajte na umu da Windows Vista zahtijeva prilično snažnu grafičku karticu, te da će, ukoliko planirate prijeći na Vistu, ovakav prijenosnik često biti bolji izbor od poslovne klase.

U pravilu ovakvi računari imaju veće diskove i veću količinu ugrađene memorije. Dolaze s monitorima dijagonale 15,4 inča, a odnedavno i s monitorima dijagonale 17 inča. Spomenuti veći modeli zbog svojih dimenzija nemaju smanjenu tastaturu karakterističnu za prijenosnike, već se ispod monitora rasteže puna tastatura. Savjetujem vam da ne kupujete računare sa "bonusima". Takvi računari nam se čine kvalitetnim, prvo zbog toga

što su jeftiniji, a drugo što imaju mnogo dodatnih priključaka. Međutim, oni rade koliko traje njihova garancija, a poslije toga morate kupovati drugi računar, što vas košta duplo. Zbog toga, kako stari ljudi kažu, otvorite četvere oči dok budete kupovali računar. Nadam se da sam vam pomogla ili možda riješila nedoumice, koji računar da kupite. Sretno u kupovini!

IZ ARHIVE SJEĆANJA

SA ŠKOLSKIH DEŽURA

Odabrao: Nermin Mujanović, IVa

Dežurni učenik: Mirnes Lemeš
Datum: 07. 06. 2001. godine

Danas je zadnji dan škole, i svi su happy. Ne znam šta da pišem, jer ne smijem nikoga zapisati - prebiće me. Škola je puna nepoznatih lica. Neki upisuju fazane, dok neki traže šalu...

ALAJHI MANET

Dežurni učenik: Adha Čišija
Datum: 03.04.2004. godine

Nastava je protekla u najboljem redu, a disciplina je na nivou. Dan je bio veoma lijep, al eto mora se u školu. Krenut će i taj naš časak ako Bog da 20. maja, pa eto insan je nešto i naučio, i hairli napušta ovu lađu. Pa, gdje koga sudbina dalje odnese. Sretno ostalim generacijama.

AFERIM KAKANJKO

Dežurni učenik: Dženana ???
Datum: 17. 04. 2004. godine

Napokon granulo proljetno Sunce.

U prevelikoj želji da ovo moje bilježenje bude neobično, evo bilježim da je Asif Sakić, učenik 4a razreda, zakasnio u školu - nadam se opravdano.

Ma, napisala bih ja da je nastava počela na vrijeme, i to poslije zajedničkog klanjanja podne-namaza, i da 4b po rasporedu nije imao prvog časa, i to da su ostala tri odjeljenja imala prvi čas, ali neću, jer to svi pišu, i to je obično.

Evo nešto što se ne dešava obično: učenice 4b na pauzi koju su imale prvi čas, a koje rade maturski rad iz historije kod prof.

Emira Uzunalića (koji je imao crvenu majcu - i to je još jedna neobičnost - jer su profesori rijetko u crvenom), imale su čas konsultacija. A meni da ne bi bilo dosadno kao drugima, pišem sve detalje koje zapazim, pa tako eto... Amila me nazvala, i rekla da zovnem H. Selmu njoj na razgovor, i ja sam je poslušala...

Dežurni učenik: Emina Bajrović

Datum: 07. 06. 2004. godine

Nastava je počela na vrijeme. U toku nastave su dolazili roditelji radi informacija o upisu učenika u prvi razred. Ostatak nastave je protekao u najboljem redu. Za veliko čudo, učenici su danas bili mirni - vjerovatno zato što profesori ispituju i zaključuju ocjene :-).

«Bez obzira na to koliko se trudiš da bi uspjela, uvijek se nađe neko ko se isto toliko trudi da ne uspiješ.!» JAO, JAO.....

Dežurni učenik: Ahmed Hrustanović

Datum: 14. 11. 2004. godine

...kao i uvijek u ovoj našoj elitnoj školi sve je proteklo u najboljem redu i miru. Napominjem, da bi se sve moglo odvijati u najboljem redu najzaslužniji su:

- dežurni učenik (moja malenkost)
- pedagog (koji je sve to nadgledao)

Dežurni učenik: Rizah Fejzić
Datum: 15. 12. 2004. godine

Nastava je počela čim je zvonilo. Radio sam ko veliki. Sad tamo, sad vamo. A što se tiče nastave, bilo je sve u redu. Profesori su otišli kući naživcirani, a učenici

sa smiješkom. Treba napomenuti da mi nije bilo dosadno. «Jerry» je bio sa mnom prva dva časa. «Mačka» mi je pravila društvo... Puno selama od mene.

Dežurni učenik: Stupar Velida
Datum: 01. 06. 2004. godine

Nastava je počela na vrijeme. 2b po rasporedu nisu imali časa. Veliki odmor protekao je u najboljem redu.

NAJVAŽNIJA STVAR NA SVIJETU JESTE LJUBAV- ZAR NE??????????

I love you.....
Why is the life so hard,
Why is so horrible,
My Good please - help me,
Because I'm the most,
Unlucky girl on the world....

Dežurni učenik: Emir Hasanović

Datum: 28. 02. 2005. godine

Sve je bilo OK...

Ovo je moje zadnje dežurstvo u medresi. Drago mi je što sam nekada sjedio za ovim stolom, isto tako mi je drago što nikada više neću sjediti za ovim stolom...

«AKO JE ŠKOLA HLJEB - ŽIVJELA GLAD»

DODATAK:

Autor nepoznat:

«Ptici zrak, ribi voda,
nedostaje nešto svima,
a mome srcu nedostaješ ti EMINA»

«Živjeti je najteži posao jednog čovjeka»

«Nije sreća para puna vreća»

«Živjeti je najteže u životu jednog čovjeka»

ZANIMLJIVOSTI

Priradio: Ensar Mahmutović, Ila

Devetogodišnjak u Švedskoj našao zakopano blago

Devetogodišnji dječak Alexander Granhof i njegov djed Jens pronašli su dosad najveću količinu srednjovjekovnih srebrnih novčića.

Novčiće su našli na poprištu bitke za Lund, koja se zbila 1676. godine.

Unuk i djed proučavali su mjesto bitke kad je dječak uočio nekoliko zahrđalih

novčića. Obavijestili su arheologe koji su dan poslije iskopali dva glinena kovčega s više od sedam hiljada srebrnih novčića. Novčići dolaze iz Danske i Engleske, ali ima primjeraka iz Njemačke i Nizozemske. "Neko je vjerovatno zakopao kovčege, no ne znamo zašto. U vikinško vrijeme ljudi su često žrtvovali novac u religioznim obredima, no sumnjam da se radi o tome", izjavio je arheolog Mats Anglert i najavio nastavak iskopavanja.

Kažnjen vlasnik horoza koji prerano kukuriče

Jedna Francuskinja tužila je sudu komšiju čiji horoz ima običaj da kukuriče u svako doba dana i noći i dobila odšetu od 100 eura. Poljoprivrednik Filip Rozantri iz sela

Drokur, u okolini Pariza, ima osam kokoški i horoza Kokoa, a njegova komšinica koja živi u kući pored njegove farme, već godinama ga tuži zbog noćne buke. "Javna rasvjeta je kriva što je pijetlu poremećen biološki sat", naveo je Rozantri. "Pokušavao sam da zatamnim otvore na čumezu, ali to očito nije dovoljno."

Ukrao kamion da ode po hamburger

Jednom mladom Poljaku toliko se prijeo hamburger da nije prezao od toga da ukrade prvo vozilo, veliki kamion, da se odveze po slastan zalogaj do obližnje benzinske pumpe.

Sebastian K. (24) iz mjesta Niðice u centralnoj Poljskoj iskoristio je trenutak nepažnje kada je vozač parkiranog kamiona izašao na trenutak, a ostavio ključeve.

Krađa kamiona sa teretom vrijednim 36.000 eura zbog jednog jedinog hamburgera, mladiću je ubrzo prisjela, pošto je, nevičan da upravlja teškim kamionom vrlo brzo završio u obližnjoj njivi. Policijska patrola poslije dva sata nabasala je na grupu ljudi, među njima i nesrećnog Sebastijana K, kako pokušavaju da izvuku kamion iz blata.

Jedan hamburger mladića može da košta i do pet godina zatvora.

Zaboravio sina na mjestu krađe

Jedan kradljivac koji je želio da što prije pobjegne iz holandske samoposluge iz koje je ukrao pakovanje mesa, ostavio je policiji dragocjen trag - svog 12-godišnjeg sina.

U velikoj žurbi, 45-godišnji muškarac je pohitao do vozila na čiju se šoferšajbnu bacio jedan od zaposlenih u samoposluzi, koji je želio da osujeti bjekstvo kradljivca. Policija južnog holandskog grada Kerkradea saopćila je da je preko dječaka uspjela da stupi u kontakt sa lopovom, ali da je on odbio da dođe u stanicu po dijete. Policajcima je rekao da dječaka ostave majci.

Lopov se kasnije predao.

Najveći čovjek na svijetu bori se da se uklopi

Zbog izuzetne visine Ukrajinac Leonid Stadnik bio je primoran da napusti posao koji voli. Pogubljen u hodu, sad šeta okolo i većinu vremena provodi u svojoj maloj kući na selu, jer ne može da stane u auto ili autobus.

Ali Stadnik, koji je prema Guinnessovoj knjizi rekorda najviši čovjek na svijetu, tvrdi da su ga ti uvjeti naučili kako je svijet pun dobronamjernih stranaca. Otkako je postavio rekord u visini u svojoj

dječak zarobljen u tijelu džina. Pa, iako je svjetski poznat, još uvijek se mora boriti da opstane u normalnom svijetu. Sva vrata na kući su mu premala, te se mora saginjati da bi prolazio. Ima 200 kilograma i zbog toga osjeća stalnu bol u koljenima i često se mora kretati uz pomoć štaka. Kad sebi nije mogao priuštiti cipele velikog broja (43 centimetra), hodao je u čarapama pa je dobio smrzotine na nogama tokom zime. Ipak, dobri ljudi mu, kako kaže, stalno pomažu. Lokalna kompanija poklonila mu je i kompjuter s internet konekcijom. Želja mu je naučiti engleski jezik da bi mogao što bolje komunicirati sa prijateljima koje je upoznao preko interneta, ali i onima koji dolaze da ga posjete.

Ukrajinski predsjednik Viktor Yushchenko zadužio je svog ličnog krojača da napravi par odijela za Stadnika, a u planu je i veliki auto za ovog velikog čovjeka, te dovod gasa za njegovo selo koje se nalazi na 200 km udaljenosti od Kieva.

"Oduvijek sam sanjao da moj i život mojih bližnjih postane udobniji", kaže Stadnik. "Moj san se upravo ostvaruje."

Cijelog života imala olovku u glavi

zemlji prije četiri godine, a od Guinnessa prošle godine, ljudi širom Ukrajine i svijeta šalju mu veliku odjeću, izgradili su mu dovod vode, a odnedavno su mu poklonili veliki bicikl. "Zahvaljujući dobrim ljudima imam odjeću i obuću", kaže ovaj 37-ogodišnji bivši veterinar koji još uvijek živi sa svojom 66-ogodišnjom majkom. Godine 2006. Stadnik je oficijelno izmjeren i tada je utvrđeno da je visok 2.57 metara, čime je preuzeo vodeće mjesto od dotadašnjeg najvišeg čovjeka na svijetu Kineza. Njegov rast počeo je kad mu je bilo 14 godina, nakon operacije na mozgu koja je stimulirala hormonsku produkciju. Stadnik danas izgleda kao usamljeni

Jednoj Njemici staroj 59 godina iz glave je izvađena olovka, zbog koje je gotovo čitavog života patila od jake glavobolje i krvarenja iz nosa. Kada je imala četiri godine Margret Vegner je pala i u glavu joj se zabila olovka koju je imala u ruci. "Olovka je probila kožu i jednostavno nestala u mojoj glavi", izjavila je ona njemačkom listu "Bild", dodajući da je olovka prošla veoma blizu vitalnih dijelova mozga. U to vrijeme niko se nije usuđivao da je operiše, ali tehnologija je u međuvremenu dovoljno napredovala što je omogućilo ljekarima da odstrane olovku iz njene glave.

Tokom operacije obavljene u jednoj privatnoj klinici u Berlinu, pacijentkinji je iz lobanje izvađen najveći dio olovke duge oko osam centimetara. Vrh olovke, dužine oko dva centimetra, je, međutim, tako čvrsto srastao sa okolnim tkivom da ga je bilo nemoguće odstraniti.

Operacija pod mobilnim svjetlom

BUENOS AIRES - Leonardo Molina (29) našao se na operacijskom stolu u bolnici u Villa Mercedesu, malom gradu u argentinskoj pokrajini San Luis, kad je nestalo struje. Generator koji je trebao poslužiti kao pričuveni izvor energije nije se upalio i operacijska sala je bila u mraku. "Kirurzi i anestetičar našli su se u mraku... Tada je jedan član obitelji Molina prikupio nekoliko mobitela od ljudi u bolnici i oni su nastavili operaciju slijepog crijeva pod svjetlom mobitela", izjavio je glasnogovornik bolnice televiziji TN.

Leonardov brat Ricardo tvrdi da je bolnica bez svjetla bila skoro sat vremena, a direktor bolnice tvrdi da u operacijskoj sali nije bilo svjetla "samo" 20 minuta, pišu argentinske novine.

Smješkao se i mahao, a 65 km vozio u krivom smjeru

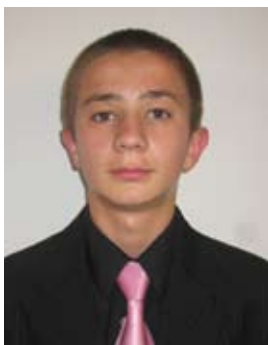
Sretni 88-godišnjak jedva je izbjegao golemu nesreću vozeći 65 kilometara u krivom smjeru na autoputu u Nebraski. Američki policajci pokušali su privući pažnju starca, ali on im se samo smješkao i mahao. Probušio je gume prošavši dva puta preko bodlji na cesti koje su ga trebale zaustaviti.

- Imao je tri faktora na svojoj strani: izvrsnu intervenciju, pažljive vozače i dobar policijski posao - rekao je Jim Parish, šef policije.

Neimenovanog starca supruga je poslala po večeru, ali se on izgubio.

SPORT

Priredio: Abdurahman Omerspahić, Ila

SALKO ZILDŽIĆ

profesionalni i amaterski šampion svijeta u kick-boksu

Sa deset godina je Salko Zildžić sa svojom obitelji morao otići iz Vlasenice. U Tuzli se školovao i izrastao kao sportista od prvaka BiH i Evrope do svjetskog šampiona u kick-boksu, Wako-pro verzija. Salko Zildžić je vjernik, vjera mu je, kaže, način života. Na ring izlazi uz ilahiju. Oženio se sa svojom hanumom Lejlom, a želja mu je da ima dosta evlada, završi fakultet, živi onako kako Allah zapovijeda i, kada dođe vrijeme, preseli kao musliman.

Profesionalni šampion svijeta u kick-boksu Salko Zildžić rođen je 1981. godine u Vlasenici. Već godinama je uzor mnogim mladim sportistima Tuzle i šire regije. Jer, Salko Zildžić se u mnogočemu razlikuje od mnogih, daleko manje poznatih sportista.

izabrao za zastupnika u Skupštini Tuzlanskog kantona, a uz svakodnevne višesatne treninge i takmičenja pokušava, koliko može, da odgovori obavezama studenta druge godine na Visokoj trenerskoj školi u Tuzli.

Babo Muhidin i mama Zineta

u Italiji, mada po godinama junior, osvojio je bronzanu medalju. U Ukrajini, na Svjetskom juniorskom prvenstvu 2000. godine, postao je prvak svijeta u low-kicku.

Uz ilahiju je duša uvijek smirena

Ilahije su počele pratiti Salkin izlazak na ring kada je prvi put, počinjući svoju suradnju sa trenerom Enverom Hebibovićem, osjetio promjene i duševni mir pred teške trenutke treninga i borbi, a nakon što je puštena ilahija „Taleal-Bedru alejna“, ali i poznati stihovi Muse Ćazima Ćatića – „Gospode, evo, na sedždu ti padam“. Sve njegove mečeve, također, prati i instrumentala iz filma „Pod zastavom Muhameda“.

Tako je bilo i kad je pobijedio mađarskog borca 2003. u Tuzli, kad je godinu dana kasnije u maju postao profesionalni prvak Evrope u kick-boksu, a u decembru u sarajevskoj Skenderiji i svjetski profesionalni šampion. Godine 2005. u reprezentaciji BiH osvaja i svjetsko prvenstvo u Maroku. Borba za titulu protiv Brazilca u tuzlanskom centru „Mejdan“ 2006. godine donijela je i veliku radost, ali i probleme. Povrijedio je koljeno i njegova rehabilitacija, ali i saniranje nekih

Još u rodnoj Vlasenici počeo se baviti karateom. Kasnije je u Tuzli nastavio trenirati ful-kontakt, low-kick i, posljednjih godina, postao jedan od velikana svjetske Wako-pro federacije u kick-boksu. Za njegovo ime nikad nisu bile vezane nikakve afere, narod ga je

govorili su mu da je od ranog djetinjstva bio hiperaktivan. Na nagovor prijatelja 1995. godine počeo je trenirati ful-kontakt. Prve mečeve imao je 1998. godine, da bi, godinu dana kasnije, postao prvak BiH, a na Svjetskom seniorskom prvenstvu

drugih zdravstvenih problema, prvenstveno manjka željeza u krvi, odvojila ga je od takmičenja sve do polovine decembra prošle godine i odbrane titule protiv Ivana Strugara u Budvi.

Taj duševni mir i vjera islam, naglašava ovaj uzorni mladi čovjek, pomogli su kad je bilo vrijeme raspinja i dilema da li se jedna blistava karijera bliži kraju. Nije bilo lahko odgovoriti svim obavezama, ali Salku to nije zaustavilo. Postio se ramazan, ne računajući prijedpodne, noćni treninzi su počinjali tek poslije jacie, a spavao je tek koji sat do sehur. Nekada učenik generacije Elektrotehničke škole u Tuzli samo je zastao na studiju još jednog, Elektrotehničkog fakulteta, gdje je također druga godina.

Sudija reče: Allah ti pomogao!

U meč za odbranu titule protiv svjetski priznatog borca Ivana Strugara u Budvi, Salko Zildžić je ušao sa još prisutnim manjim zdravstvenim problemima. Izgubio je na poene i Strugar je preuzeo šampionski pojas, ali Salko Zildžić je tada javno na ringu u Budvi poručio da će titulu vratiti za nekoliko mjeseci. Obećao je to i pored činjenice da je zadobio lom kosti na ruci na kojoj su, pred revanš meč u Tuzli, bili šarafi za povezivanje kosti.

Meč u Tuzli i maj 2008. teško se može zaboraviti. Ilahija, prepuna dvorana, državna himna, misao da Allah pomaže kad je najteže. U toj borbi se moglo desiti da padne Zildžić ili Strugar. Allah najbolje zna, vjerovatno je zaslužio njegovu milost i radost pobjede. Opet je pojas prvaka svijeta pripao njemu. Kad je u pitanju politika, bit će u njoj samo dok bude mogao činiti dobro, a narod to bude cijenio. Porodično, molit će Allaha da mu podari mnogo evlada koje će sa Lejlom podizati, zatim dobro zdravlje dok bude vijeka, a onda da preseli kao musliman... lako je poražen u svom posljednjem meču, Salko je bio i ostao naš šampion

MUSLIMANSKE NOGOMETNE ZVIJEZDE

Zinedin Zidan

Zidan je bivši francuski nogometaš koji je potomak alžirskih imigranata. Za sebe je oduvijek tvrdio da je musliman, ali bez praktične manifestacije. Čini se da je i taj praktični dio, nakon okončanja karijere, došao na svoje. To je potvrdio i sam Zidan. On je vrlo blizak prijatelj s Muhamedom Junusom, dobitnikom Nobelove nagrade za mir, koga je lično i posjetio u Bangladešu. Da nije zaboravio svoje porijeklo govori i posjeta rodnom mjestu svojih roditelja u Alžiru. Usput je našao vremena i za susret s predsjednikom Alžira. U nogometu je osvojio sve što se moglo osvojiti, kako individualno, tako i timski. Mnogi smatraju da je njegova diskretnost i povučenost u islam, u francuskoj reprezentaciji privukla još neke reprezentativce, u prvom redu Tjeri Anrija.

Tjeri Anri

Nikada nije javno priznao da je musliman. Ali, ono što se može vidjeti na zelenom terenu i van njega dosta govori. Anri ne pije, ne puši, ne psuje, ne nosi zlatni nakit. Prije četiri godine usprotivio se odluci francuske vlade o zabrani nošenja hidžaba u Francuskoj. Preporučuje ljudima da što više čitaju Kur'an i uče o islamu. Ne želeći dizati veliku pompu, za njegov islam znali su samo bliski mu saigrači i džematlije londonske džamije koji su ga prepoznali prilikom obavljanja džuma-namaza još u vrijeme dok je nastupao za Arsenal. To bi i ostalo njegova mala-velika tajna da nije, u nekoliko navrata, ne uspjevši sakriti osjećaje, nakon postignutog gola učinio sedždu zahvale Bogu. Mnogi smatraju i da njegov podignuti prst, nakon svakog postignutog gola, predstavlja očitovanje postojanja samo jednog Boga. Sve ono što je rečeno za Zinedina Zidana u vezi sa sportskim uspjesima gotovo u potpunosti važi i za Anrija.

Frank Bilal Riberi

Riberi je svima poznat po uobičajenoj dovi prije početnog udarca. Međutim, i prije nego je otišao u Tursku postao je bogobojazan musliman. Navijači Galatasaraja dali su mu nadimak Feraribery, zbog njegove brzine. On im je uzvratio osvajanjem turskog kupa. Pobjeđuju najljućeg turskog i gradskog rivala Fenerbahče sa 5:1. On postiže jedan gol i ostvaruje jednu asistenciju. Frank Bilal Riberi je nogometaš koji igra za francusku nogometnu reprezentaciju, a u okviru njemačke Bundeslige za Bajern iz Minhena.

NEOBIČNA PRIČA

Priredila: Amina Smailagić, Ib

KAKO JE LJUBAV POSTALA SLIJEPA?

Od svih ljudskih osjećanja koji su se igrali skrivača, Ludost je sve pronašla, samo Ljubav nije mogla nigdje pronaći. Pretražila je svaki grm i svaki vrh planine i kada je već bila bijesna, ugledala je ružičnjak. Ušla je među ruže, uhvatila suhu granu i od bijesa i iznemoglosti počela udarati po prekrasnim pupoljcima. Odjednom se začuo bolan krik. Ružino je trnje izgreblo Ljubavi oči...

Jednom davno sva ljudska osjećanja i sve ljudske kvalitete našli su se na jednom skrivenom mjestu na Zemlji. Kada je Dosada zijevnula treći put, Ludost je kao i uvijek do tada predložila:

"Hajdemo se igrati skrivača! Ko se najbolje sakrije, pobjednik je među osjećanjima."

Intriga je podigla desnu obrvu, a Radoznalost je, ne mogavši prešutjeti, zapitala: "Skrivača? Kakva je to igra?" "To je jedna igra", započela je objašnjavati Ludost, "u kojoj ja pokrijem oči i brojim do milion, dok se svi vi ne sakrijete. Kada završim sa brojanjem, polazim u potragu, i koga ne pronađem, taj je pobjednik." Entuzijazam je zaplesao, slijedilo ga je Oduševljenje. Sreća je toliko skakala da je nagovorila Sumnju i Apatiju koju nikada ništa nije interesiralo da učestvuju u igri. Ali, nisu se svi htjeli igrati. Istina je bila protiv skrivanja, a i zašto bi se skrivala? Ionako je uvijek, na kraju, svi pronađu. Ponos je mislio da je to glupa ideja, iako ga je zapravo mučilo što on nije bio taj, koji se sjetio predložiti. Oprez nije htio riskirati. "Jedan, dva, tri...", počela je brojati Ludost. Prva se sakrila Ljenost, koja se kao i uvijek, samo bacila iza prvog kamena na putu. Vjera se popela na nebo, Zavist se sakrila u sjenu Uspjeha koji se mučeći popeo na vrh najvišeg drveta. Velikodušnost se nikako nije mogla odlučiti gdje se sakriti, jer joj

se svako mjesto činilo savršenim za jednog od njenih prijatelja. Ljepota je uskočila u kristalno čisto jezero, a Sramežljivost je provirivala kroz pukotinu drveta. Krasota je našla svoje mjesto u letu leptira, a Sloboda u dahu vjetra.

Sebičnost je pronašla skrovište, ali samo za sebe! Laž se sakrila na dno okeana (laže, sakrila se na kraju duge), a Požuda i Strast u krater vulkana. Zaborav se zaboravio sakriti, ali to nije važno. Kada je Ludost izbrojala 999 999, Ljubav još nije pronašla skrovište, jer je bilo sve zauzeto. Ugledavši ružičnjak, uskočila je prekrivši se prekrasnim pupoljcima. "Milion", povikala je Ludost i započela svoju potragu! Prva je pronađena Ljenost, iza najbližeg kamena. Ubrzo je začula Vjeru kako raspravlja o teologiji s ljudima, a Strast i Požuda su iskočile iz kratera od straha. Slučajno se tu našla i Zavist, i naravno Uspjeh, a Sebičnost se nije trebalo niti tražiti. Sama je izletjela iz svog savršenog skrovišta koje se pokazalo pčelinjom košnicom. Od tolikog traženja, Ludost je ožednjela, i tako u kristalnom jezeru pronašla Ljepotu. Sa Sumnjom joj je bilo još lakše, jer se ona nije mogla odlučiti za skrovište, pa je ostala sjediti na obližnjem kamenu. Tako

je Ludost, malo po malo, pronašla gotovo sve.

Talent u zlatnom klasju žita, Tjeskobu u izgorjeloj travi, Laž na kraju duge (laže, bila je na dnu okeana), a Zaborav je zaboravio da su se uopće ićega igrali. Samo Ljubav nije mogla nigdje pronaći. Pretražila je svaki grm i svaki vrh planine i kada je već bila bijesna, ugledala je ružičnjak. Ušla je među ruže, uhvatila suhu granu i od bijesa i iznemoglosti počela udarati po prekrasnim pupoljcima. Odjednom se začuo bolan krik. Ružino je trnje izgreblo Ljubavi

oči. Ludost nije znala što učiniti. Pronašla je pobjednika, osjećanje nad osjećanjima, ali Ljubav je postala slijepa. Plakala je i molila Ljubav da joj oprost i naposljetku odlučila zauvijek ostati uz Ljubav i pomagati joj. Tako je Ljubav ispala pobjednik nad osjećanjima, ali ostala je slijepa, a Ludost je prati gdje god ide.

